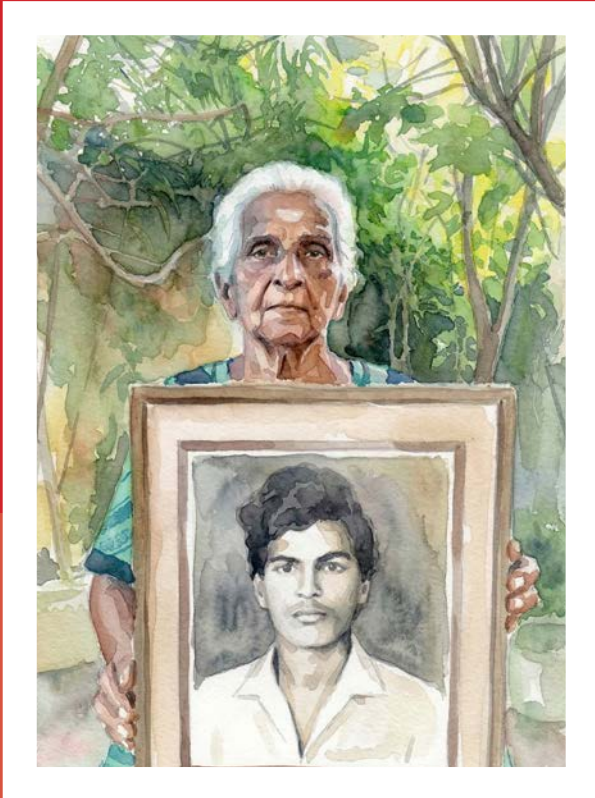

SAAKSHIYA

සාක්ෂිය

පළමු වෙළුම | පළමු කලාපය
2026 අප්‍රේල්

**හුස්තවාදය වැළැක්වීමේ පහත
යටතේ වූ නඩු**
කේ.ඒ. තවරාජා

කිවුල් සිය:
දෙමළ ජනතාව ගිලහන්නා ජල ව්‍යාපෘතියක්ද?
පා.කුමුදන්

ලැයිඩන් දූපත සහ මණ්ඩනිව්
සමූහකාතන සහ සමූහ මිනිවලුවල්
ගෝඩාගක්ති

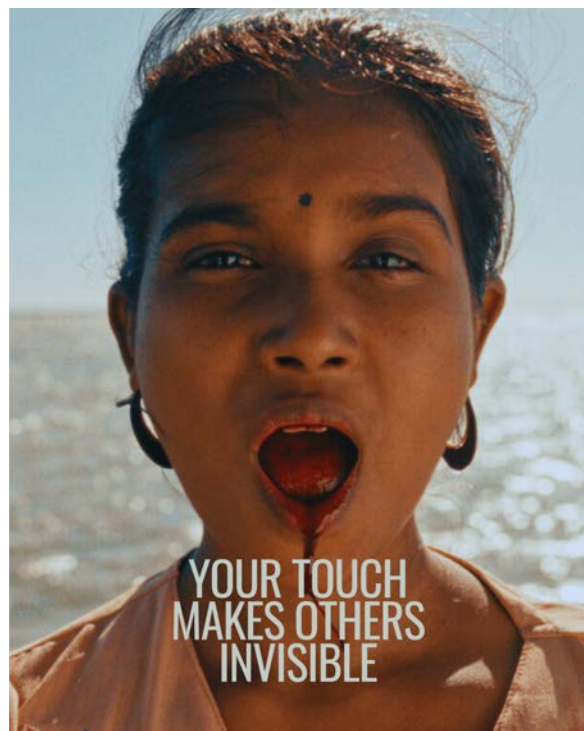
පුතු එනු ඇත!
මවකගේ හිස් පස් වසරක බලා සිටීම
එස්.ගීතපොත්කලන්

යුද්ධය සහ කුඩා දරුවා
යාලපානම් මහක
සයන්තන්

ස්වයං නිර්ණා අයිතිය සහ ශෝචනීය ක්‍රමය:
ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික ගැටලුව පිළිබඳ
සිරිතුංග ජයසූරියගේ දැක්ම
සම්මුඛ සාකච්ඡාව : ආර්.සනත්

ශෝචනීයවාදය: න්‍යායේ සිට ප්‍රායෝගිකත්වයට...
ශ්‍රී ලංකාව කඳහා වූ පාලන යාන්ත්‍රණයක් ලිපි මාලාව
| කොටස - බහුවිධ සමාජය සහ පාලන තන්ත්‍රය
කෝසලෙයි

**එකම එක බොරුවක් කියා
හැඳූ විතුපටය**
YOUR TOUCH MAKES OTHERS INVISIBLE
ආදිරන්

සකයිය

පළමු වෙළුම | පළමු කලාපය
2026 අප්‍රේල්

සංකල්පය, ලිපි තෝරාගැනීම සහ
සම්බන්ධීකරණය
Content Selection and Coordination
සයන්තන්
තබන්

සිංහල සංස්කරණය
Sinhala Text Refinement
තක්ෂිලා ස්වර්ණමාලි

පිටුවැසුම් සහ ඇතුල්පිටු සැලසුම
Design and Layout
ගගන වර්තකුලසූරිය

Follow us on
Our Whatsapp Channel

පටුන

කතුවැකිය

දකුණ දෙසට නැඟෙන හඬ...

▶ පිටුව 03

1

ලයිඩන් දූපත සහ මණ්ඩනිවි

සමූහසාහස සහ සමූහ මිනිවළුවල්

| කොටස - යුක්තිය ඉතා දුරින්

ශෝඛාශක්ති

▶ පිටුව 04

2

කිවුල් ඩය:

දෙමළ ජනතාව ගිලහන්නා ජල ව්‍යාපෘතියක්ද?

පා.කුමුදන්

▶ පිටුව 13

3

එකම එක බොරුවක් කියා හැදූ විභූතවය

YOUR TOUCH MAKES OTHERS INVISIBLE

ආදිරන්

▶ පිටුව 16

4

තුස්තවාදය වැළැක්වීමේ ජනන

යටතේ වූ හඬ

කේ.ඒ. තවරාජා

▶ පිටුව 24

5

පුතු එනු ඇත!

මවකගේ හිස් පස් වසරක ඔලා සිටීම

එස්.ගීතපොත්කලන්

▶ පිටුව 30

6

ගෙඩරල්වාදය: න්‍යායේ සිට ප්‍රායෝගිකත්වයට...

ශ්‍රී ලංකාව සඳහා වූ පාලන යාන්ත්‍රණයක් ලිපි මාලාව

| කොටස - ඔහු විධි සමාජය සහ පාලන තන්ත්‍රය

කෝසලෙයි

▶ පිටුව 33

7

ස්වයං නිර්ණා ඇයිතිය සහ ගෙඩරල් ක්‍රමය:

ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික ගැටලුව පිළිබඳ

සිරිතුංග ජයසූරියගේ දැක්ම

සම්මුඛ සාකච්ඡාව : ආර්.සනත්

▶ පිටුව 35

8

යුද්ධය සහ කුඩා දරුවා

යාලපානම් මතක

| කොටස - ආටිලර් සෙල්

සයන්තන්

▶ පිටුව 38

දකුණ දෙසට නැගෙන හඬ...

ශ්‍රී ලංකාවේ පොදු සමාජ තලය තුළ, විශේෂයෙන්ම සිංහල ජනතාව අතර සිදුවන පොදු සංවාදයන්හිදී, දෙමළ, මුස්ලිම් සහ කඳුකර ජනතාව වැනි සුළුතර ප්‍රජාවන්ගේ හඬ කොතරම් දුරට ඔවුන් වෙත ළඟා වී තිබේද? පාර්ලිමේන්තුව තුළ ප්‍රතිරාවය දෙන එම ජනතා නියෝජිතයන්ගේ හඬින් ඔබ්බට දීමට වෙනත් කිසිදු පිළිතුරක් අප සතුව නොමැත. දේශපාලඥයින්ගේ හඬට ඊට හිමි වැදගත්කමක් තිබුණ ද, සුළුතර ප්‍රජාවන්ට අයත් විද්වතුන්, බුද්ධිමතුන්, කලාකරුවන් සහ ලේඛකයින්ගේ හඬ සිංහල පොදු අවකාශය තුළ නිසි අයුරින් අසන්නට නොලැබීම යථාර්ථයයි. වාර්ගික ගැටුම් උග්‍ර වී, සන්නද්ධ අරගලයක් දක්වා වර්ධනය වූ දේශයක් තුළ, තමන්ට දෙවන පන්තියේ පුරවැසියන් ලෙස සලකනු ලබන බව දැඩිව විශ්වාස කරන සුළුතර ජනතාව, මීට බොහෝ කලකට පෙර බහුතර ජනතාවගේ භාෂාවෙන් ඔවුන් සමඟ සංවාදයක නිරත වීම ආරම්භ කළ යුතුව තිබුණි. අවාසනාවකට එය මෙතෙක් සිදුවී නොමැත. 'සාක්ෂිය' සඟරාවේ ආගමනය එම හිඬුස පිරවීම සඳහා ගන්නා වූ කුඩා උත්සාහයකි.

අප ආරම්භයේදීම උතුර සහ දකුණ අතර ශක්තිමත් පාලමක් ගොඩනගන බවට හෝ, එක රැයකින් වාර්ගික සංහිදියාව ඇති කරන බවට හෝ මායාකාරී පොරොන්දු ලබා දීමට පසුබට වන්නෙමු. නිදහසට පෙර යුගයේ සිටම මුල් බැස ගැනීමට පටන් ගත් වාර්ගික වෙනස්කම් සහ දේශපාලනමය කොන් කිරීම්, මේ වන විට සියවසකට ආසන්න කාලයක් පසුකර ඇත. මෙතරම් දීර්ඝ ඉතිහාසයක් ඇති දේශපාලනික සහ සමාජීය ගැටුම් මඟින් ගොඩනැගුණු සැකයන් සහ බිය එක රැයකින් දුරු කළ නොහැකිය. ඒ වෙනුවට අපගේ මූලික අරමුණ වන්නේ, සමාජයන් අතර අවංක මෙන්ම පරිණත සංවාදයක් සඳහා අවකාශයක් විවෘත කිරීමයි.

ශ්‍රී ලංකාව නම් වූ මෙම සුන්දර දිවයිනේ ජීවත් වන සෑම ජාතියකම, තම ස්වයං-ගෞරවය සහ බෙදාගත් දේශපාලන බලතල සමඟ ජීවත් වීමට අපේක්ෂා කරති. එම බලය බෙදා හැරීම අත්‍යවශ්‍ය වන්නේ ඇයිද සහ ඒ සඳහා ඇති සාධාරණීකරණයන් මොනවාද යන්න පිළිබඳව, සිංහල සහෝදර ජනතාව සමඟ ඔවුන්ගේම භාෂාවෙන් මිත්‍රශීලීව සංවාද කිරීමට අපට අවශ්‍යය. සාක්ෂිය සඟරාවෙහි පළවන නිර්මාණ ප්‍රධාන වශයෙන් මෙම ලක්ෂ්‍යය වෙත තම අවධානය යොමු කරනු ඇත. දශක ගණනාවක් තිස්සේ ඔඩුදුවා ඇති අප රටේ ජාතික ගැටලුව සඳහා ශ්‍රී ලංකාවේ ක්‍රමය මත පදනම් වූ පාලන ක්‍රමයක් ස්ථිරසාර සහ

සාධාරණ විසඳුම වනු ඇති බව වර්තමාන දෙමළ ජනතාවගේ පොදු ස්ථාවරයයි. දෙමළ දේශපාලන පක්ෂ ද අඛණ්ඩව යෝජනා කරන්නේ මෙයමය.

සිංහල ජනතාවට ශ්‍රී ලංකාවේ ක්‍රමය කිසි විටෙකත් බෙදුම්වාදයක් ලෙස සැලකිය නොහැකිය; එබැවින් ඒ සම්බන්ධයෙන් බියකින් යුතුව කටයුතු කිරීමේ අවශ්‍යතාවයක් නොමැත. දේශපාලන බලතලවලට ගරු කරමින් ඒවා සමානව බෙදා හැරීමෙන් රටක් බෙදී නොයයි; ඒ වෙනුවට එයින් දේශයේ විවිධත්වය පිළිගැනෙන අතර රට තවදුරටත් එක්සත් කරනු ලබයි. ඇමරිකාව, ඉන්දියාව වැනි විශාල භූමි ප්‍රදේශයන්ගෙන් යුත් දැවැන්ත රටවල පමණක් නොව, ස්විට්සර්ලන්තය වැනි කුඩා රටවල පවා මෙම දේශපාලන පාලන ක්‍රමය සාර්ථකව ක්‍රියාත්මක වේ. කැනඩාව වැනි රටවල ද සාර්ථකව ක්‍රියාත්මක වන මෙවැනි බලය බෙදීමේ ක්‍රම මඟින් එම රටවල් බෙදා වෙන් කර නොමැති බවත්; ඒ වෙනුවට, ඒවා වඩාත් ශක්තිමත් ජාතීන් බවට පත් කර ඇති බවත් අප සියලු දෙනාම වටහා ගත යුතුය.

ශ්‍රී ලංකාවට වඩාත්ම සුදුසු වන්නේ ශ්‍රී ලංකාවේ පදනමක් සහිත පාලන ක්‍රමයක් බවට පළමුවෙන්ම ප්‍රකාශ කළේ දෙමළ ජාතිකයෙකු නොවන බව වර්තමාන තරුණ පරම්පරාව දැනගැනීම අත්‍යවශ්‍ය කරුණකි. අතීතයේදී බලය බෙදා හැරීම සඳහා වූ බොහෝ ඓතිහාසික අවස්ථාවන් මඟහැරී ගියද, මෙම ශ්‍රී ලංකාවේ සංකල්පය ශ්‍රී ලංකාව තුළ පළමුවට සාකච්ඡා කළේ දිවංගත සිංහල නායකයෙකු වූ එස්.ඩබ්ලිව්.ආර්.ඩී. බණ්ඩාරනායක මහතා විසිනි. මෙය ඓතිහාසික සත්‍යයක් වන බැවින්, අප එය නැවතත් පොදු සමාජ විඥානය තුළ අවධාරණය කළ යුතුව තිබේ.

එබැවින්, 'සාක්ෂිය' යනු නව දේශපාලන සංස්කෘතියක් සඳහා වූ ආරාධනාවකි. මෙය සිංහල ජනතාවගේ හැඟීම්වලට රිදවීමට හෝ ඔවුන් වෙත චෝදනා එල්ල කිරීමට නිර්මාණය කළ වේදිකාවක් නොවේ. එමෙන්ම, දෙමළ ජනතාවගේ සාධාරණ දේශපාලන අපේක්ෂාවන් සහ අර්ථවත් බලය බෙදීමක් සඳහා වන ඔවුන්ගේ ඉල්ලීම් කිසිදු ආකාරයකින් දියරු කර නොහරින බුද්ධිමය හඬක් ලෙස මෙය ප්‍රතිරාවය දෙනු ඇත. ඉතිහාසය අපට කියා දුන් පාඩම් තුළින්, අනෙක්තරා ගෞරවයෙන් සහ දේශපාලනික පරිණතභාවයෙන් යුතුව අපි අඛණ්ඩව සංවාදයේ යෙදෙමු.

1990

ලයිඩන් දූපත - මණ්ඩනිවි

සමූහඝාතන සහ සමූහ මිනීමැරවල්
ශෝධාශක්ති

(ශෝධාශක්තියේ '1990 ලයිඩන් දූපත - මණ්ඩනිවි : සමූහඝාතන සහ සමූහ මිනීමැරවල්' කෘතිය කොටස් වශයෙන් පලකිරීම මෙලෙස අරඹමු.)

I කොටස - යුක්තිය ඉතා දුරින්

ශ්‍රී ලංකාවේ උතුරු පළාතේ යාපනය නගරයේ ලයිඩන් දූපතේ (මෙය වේලණෙයි දූපත සහ කයිටිස් දූපත යන නම්වලින් ද හැඳින්වේ.) සහ එහි අසල්වැසි දූපත වන මණ්ඩනිවිහි, 1990 වසරේ අගෝස්තු - සැප්තැම්බර් මාසවල දී ශ්‍රී ලංකා රජයේ ත්‍රිවිධ හමුදාව විසින් මහා පරිමාණ සමූහඝාතන සිදු කරන ලදී.

මෙම සංභාරයේ දී ඝාතනයට ලක්වූ සහ බලහත්කාරයෙන් අතුරුදහන් කරනු ලැබූ මුළු පුද්ගලයින් සංඛ්‍යාව 126 ක් බව වේලණෙයි සහ උෟර්කාවන්තුරෙයි (කයිටිස්) සහකාර දිසාපති කාර්යාලවල (වත්මන් ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාල) සංගණනවල සටහන් වී ඇත. කෙසේ වෙතත්, මා විසින් ලේඛන, වාර්තා සහ පුවත්පත් පරීක්ෂා කිරීමෙන් සහ විපතට පත් ගම්වාසීන් සමඟ සාකච්ඡා කිරීමෙන් එක්රැස් කරගත් තොරතුරුවලට අනුව, මෙම ව්‍යසනයේදී ඝාතනය කළ සහ අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන්ගේ සංඛ්‍යාව මීට වඩා වැඩි ය. අවම වශයෙන් පුද්ගලයින් 163 දෙනෙකුටත් ශ්‍රී ලංකා ත්‍රිවිධ හමුදාව විසින් ඝාතනයට සහ අතුරුදහන් කිරීමට ලක් කරනු ලැබ ඇත.

ළමුන්, කාන්තාවන්, වැඩිහිටියන්, රෝගීන් සහ ආබාධිතයන් ද ඇතුළුව අවම වශයෙන් සිවිල් වැසියන් 91 දෙනෙකුටත් මෙහි දී සමූහඝාතනය කර ඇත. ඔවුන්ගේ නම් සහ ගම් පිළිබඳ විස්තර මෙම කෘතියේ සටහන් කර ඇත. ඊට අමතරව, අවම වශයෙන් සිවිල් වැසියන් 72 දෙනෙකුටත් හමුදාව විසින් බලහත්කාරයෙන් අතුරුදහන් කරනු ලැබ ඇත. ඔවුන්ගේ නම්, වයස සහ ඔවුන් අත්අඩංගුවට ගත් දිනය, අත්අඩංගුවට ගත් ස්ථානය යන විස්තර ද මෙම කෘතියේ සටහන් කර තිබේ.

මෙම කෘතියේ සටහන් කර ඇති අතුරුදහන් වූවන්ගේ ඡායාරූප අතුරින් ඡායාරූප 39ක් උතුරු-නැගෙනහිර මානව හිමිකම් ලේකම් කාර්යාලය (NESOHR) විසින් ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද (Footprints in sand) නම් වාර්තාවෙන් ලබා ගන්නා ලදී. අතුරුදහන් වූවන්ගේ ඥාතීන්ගෙන් මා හට ඡායාරූප 6 ක් ලැබුණි. සිදු කරන ලද සමූහඝාතන, වධහිංසා පැමිණවීම් සහ බලහත්කාරයෙන් අතුරුදහන් කිරීම් සම්බන්ධයෙන් මා ලබාගත් සාක්ෂි සාකච්ඡා මෙන්ම වාර්තා සහ පුවත්පත්වලින් එක්රැස් කරගත් ලේඛන ද මෙම කෘතියේ ඇතුළත් කර ඇත.

මෙම මහා ව්‍යසනයේ ආරම්භය ලෙස, ගුවන් හමුදාවේ සහ නාවික හමුදාවේ සහාය ඇතිව පාබල හමුදා හටයින් දෙදහසකට අධික පිරිසක් ලයිඩන් දූපතට ගොඩ බැස්සහ. මා ඉපිද හැදී වැඩුණු ‘අල්ලෙයිපිඩ්ඩි’ ගම්මානය පිහිටා ඇත්තේ එම දූපතේ ගිනිකොනදිග කෙළවරේ ය.

මගේ ගම්මානය හමුදාව විසින් ආක්‍රමණය කළ වහාම, ගමේ සිටි වයස අවුරුදු 13 සිට 39 දක්වා වූ සියලුම පිරිමි දරුවන් සහ තරුණයින් කිසිවෙකුදු ඉතිරි නොකර සියල්ලන්ම හමුදාව විසින් රැගෙන ගොස් වධහිංසාවන්ට ලක් කරන ලදී. ඔවුන්ගෙන් බොහෝ දෙනෙක්ව බලහත්කාරයෙන් අතුරුදහන් කරන ලදී. හමුදාව මගේ ගම්මානය ආක්‍රමණය කළ තුන්වන දිනයේ දී, සමස්ත ගම්වැසි ජනතාවම ගම්මානයෙන් බලහත්කාරයෙන් පන්නා දමන ලදී. ඇතැමුන් වෙඩි තබා ඝාතනය කරන ලදී. මුළු ගම්මානයම මුලුමනින්ම විනාශ කර දමන ලදී.

නිවාස, පාසල් සහ පොදු ගොඩනැගිලි හමුදාවේ බර යන්ත්‍රෝපකරණ යොදා ගනිමින් කඩා බිම හෙළන ලදී. ගුවනින් සිදුකළ බෝම්බ ප්‍රහාර සහ

හමුදාව විසින් සිදුකළ ගිනි තැබීම හේතුවෙන් ගම්මානයම ගිනිගෙන අළු බවට පත් විය.

මෙම රාජ්‍ය ක්‍රස්තවාදී ප්‍රහාරයන් හේතුවෙන් අල්ලෙයිපිඩ්ඩි ගම්වැසියන් සරණාගතයින් බවට පත්වී ශ්‍රී ලංකාවේ විවිධ ප්‍රදේශවලටත්, ඉන්දියාවට සහ බටහිර රටවලටත් විසිර ගියහ. කල්යාණේදී නැවත පදිංචි කිරීම් සිදු වුව ද, අල්ලෙයිපිඩ්ඩි ජනගහනයෙන් හතරෙන් එකකටත් වඩා අඩු පිරිසක් පමණක් අල්ලෙයිපිඩ්ඩි වෙත ආපසු පැමිණියහ. හමුදා ආක්‍රමණ හේතුවෙන් අල්ලෙයිපිඩ්ඩිහි පමණක් නොව, මුළු ලයිඩන් දූපතේම මෙන්ම මණ්ඩනිව්, පුන්කුඩනිව්, නයනනිව්, නෙඩුන්නිව්, එළුවනිව් සහ අනලනිව් යන දූපත්වලද 1990-1991 කාලපරිච්ඡේදය තුළ මෙවැනි මහා පරිමාණ අවතැන්වීම් සිදු විය. වර්තමානය වන විට මෙම දූපත්වල ජීවත් වන්නේ ඉතාම සුළු ජනගහනයක් පමණි. බොහෝ නිවාස අනහැර දමා ඇත.

මේජර් ජෙනරාල් ඩෙන්සිල් කොබ්බෑකඩුවගේ නායකත්වය යටතේ මගේ ගම්මානය ආක්‍රමණය කළ හමුදාව විසින් මගේ ඥාතීන් සහ මිතුරන් ඝාතනය කරනු ලැබූ

අවස්ථාවේ දී, දරුවන් සහ තරුණයින් හැත්තෑ දෙදෙනෙකු හමුදාව විසින් බලහත්කාරයෙන් අතුරුදහන් කරනු ලැබූ අවස්ථාවේ දී, මා ඉපිද හැදී වැඩුණු නිවස හමුදාව විසින් සම්පූර්ණයෙන්ම ගිනි තබා විනාශ කරනු ලැබූ අවස්ථාවේ දී, මම එතැන සිට කිලෝමීටර් තුන්සිය පනහකට එපිටින් ශ්‍රී ලංකාවේ දකුණේ පිහිටි මහර බන්ධනාගාරයේ ත්‍රස්තවාදය වැළැක්වීමේ පනත යටතේ සිරකරුවෙකුට සිටියෙමි. මහර බන්ධනාගාරයේ උස් ප්‍රාකාර බිත්තිවලින් ඔබ්බෙහි වූ මෙම සමූහඝාතන පිළිබඳ පුවත්මා වෙත ළඟාවූයේ නැත.

1990 සැප්තැම්බර් මාසයේදී සිරගෙයින් නිදහස් වූ මා හට යාමට නිශ්චිත තැනක් නොමැතිව කොළඹ නගරයේ සැරිසැරීමට සිදු විය. ඒ වන විට කොළඹ නගරය ද දෙමළ ජනතාවට ඝාතන භූමියක් බවට පත්ව තිබුණි. යුද හමුදාව, බුද්ධි අංශ, අර්ධ-මිලිටරි කණ්ඩායම් බවට පත්ව සිටි දෙමළ සන්නද්ධ ව්‍යාපාර සහ මුස්ලිම් තරුණයින්ගෙන් සැදුම් ලත් ජනාදී නමින් හැඳින්වූ අර්ධ-මිලිටරි කණ්ඩායම විසින් විශාල දෙමළ තරුණයින් පිරිසක් ඝාතනය කර, මළසිරුරු කොළඹ විදිවල සහ ගාලු මුවදොර වෙරළ තීරයේ දමා යමින් සිටියහ.

එකල කොළඹ සහ උතුර අතර සියලු සන්නිවේදන සබඳතා විසන්ධි වී තිබුණි. බටහිර ජර්මනියේ සිටි මගේ වැඩිමහල් සොහොයුරා දුරකථනයෙන් සම්බන්ධ කරගත් විටදී පමණි ලයිඩන් දූපතේ සහ මණ්ඩනිවිහි සිදු වූ සමූහඝාතන පිළිබඳව මට ප්‍රථම වරට යම් තොරතුරු දැනගත හැකි වූයේ.

අල්ලෙයිපිඩ්ඩි ගම්මානය ආක්‍රමණය කර වැටලීමක් සිදුකළ සිය ගණනක් වූ හමුදා හටයින් විසින් අභිංසක දරුවන් සහ තරුණයින් තුන්සියකට වැඩි පිරිසක් ප්‍රාණ ඇපකරුවන් ලෙස අත්අඩංගුවට ගෙන මණ්ඩනිවි වෙත රැගෙන ගොස් තිබුණි. මගේ බාල සොහොයුරන් වූ අමලදාසන් (වයස 20) සහ නිමලදාසන් (වයස 14) යන දෙදෙනාද රැගෙන ගොස් තිබුණ ද, පසුව ඔවුන් නිදහස් කර තිබිණි. ඉන් දින කිහිපයකට පසු ඔවුන් දෙදෙනාම බෝට්ටුවක් මගින් ඉන්දියාවට සරණාගතයින් ලෙස පලා ගොස් ඇත. එහි සිට අපගේ වැඩිමහල් සොහොයුරාව සම්බන්ධ කරගෙන, සිදු වූ සමූහඝාතන පිළිබඳ විස්තර ඔවුන් විසින් ඔහුට දන්වා තිබුණි.

හමුදාව විසින් ප්‍රාණ ඇපකරුවන් ලෙස රැගෙන ගිය මගේ සමීපතම මිතුරන් වූ පිරමනීස්වරන්, ලීන්ගේස්වරන්, සාන්තලිංගම්, සිවබාලසිංගම්, මුරුගන් සහ මගේ මස්සිනා වූ දේවනායගම් ඥානේන්ද්‍රන් ඇතුළු බොහෝ පිරිසක් හමුදාව විසින් බලහත්කාරයෙන් අතුරුදහන් කරනු ලැබූහ. මගේ තවත් මස්සිනා කෙනෙකු වූ දේවනායගම් අරුල්නේසන් ඇතුළු තවත් කිහිප දෙනෙක්ව වෙඩි තබා ඝාතනය කර තිබුණි.

තවදුරටත් කොළඹ රැඳී සිටිය නොහැකි වාතාවරණයක්, යාපනයට ආපසු යා නොහැකි තත්වයක් හේතුවෙන්, 1990 ඔක්තෝබර් මාසයේදී මම ශ්‍රී ලංකාවෙන් පිටත්ව තායිලන්තයට ගියෙමි. එහි වසර තුනක් සරණාගතයෙකු ලෙස හුදෙකලාව ජීවත් වූ කාලයේදී පවා මෙම සමූහඝාතන පිළිබඳ නිවැරදි විස්තර මට දැනගැනීමට ලැබුණේ නැත. එය දුරකථන පහසුකම් ඉතා අවම කාලයක් විය. මගේ පවුලේ අය සහ ගම්වාසීන් රට තුළ මෙන්ම ඉන්දියාවේ ද සරණාගතයින් ලෙස සැරිසරමින් සිටි බැවින්, ඔවුන්ට ස්ථිර ලිපිනයන් තිබුණේ නැත. තායිලන්තයේ සිටි මට ද ස්ථිර ලිපිනයක් නොවිය. ඒ නිසා, කිසිදු ලිපි හුවමාරුවක් ද සිදු නොවීය.

1993 වසරේදී මම සරණාගතයෙකු ලෙස යුරෝපයට ගියෙමි. ලයිඩන් දූපතේ සහ මණ්ඩනිවිහි සමූහඝාතනවලට සහ ළමුන් හා තරුණයින් අතුරුදන් කිරීමවලට සාජු සාක්ෂිකරුවන් වූ මගේ ගම්වාසීන් කිහිප දෙනෙක් ශ්‍රී ලංකාවෙන් පිටව ගොස් ඒ වන විට යුරෝපයේ රැකවරණය ලබා සිටියහ. මොවුන්ගෙන් කාව මුණගැසුණද, ඔවුන්ගේ මුවින් නික්මුණු පළමු වචන ද, වේදනාත්මක වියරුව ද, දෙනෙතින් ගලා ගිය කඳුළු ද, එම සමූහඝාතන පිළිබඳව විය. සෑම කෙනෙකුගේම පවුල්වලට දැඩි ව්‍යසනයන් සිදුවී තිබුණි. ඩෙන්මාර්කයේ වෙසෙන ලීන්ග දාසන් මා සමග මෙම සමූහඝාතන පිළිබඳව කතා කරමින් සිටියදී, හඬා වැලපුණේය. 'අයියේ... මම මරණයේ දොරටුව ළඟටම ගිහින් ආපසු ආවා' යනුවෙන් ඔහු නැවත නැවතත් පවසමින් සිටියේය.

ලීන්ගදාසන් මෙන් හමුදාව විසින් ප්‍රාණ ඇපකරුවන් ලෙස රඳවාගෙන වධහිංසාවලට ලක්වූවන් සහ කුරිරු ඝාතන සියැසින් දුටුවන්, ශාරීරිකව සහ මානසිකව කැළැල් දරා සිටියහ. 'හමුදාව සමග EPDP (ඊළාම් ජනතා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පක්ෂය)

සහ PLOTE (දෙමළ ඊළාම් මහජන විමුක්ති සංවිධානය) සාමාජිකයින් ද පැමිණ සිටියා' යැයි ඔවුන් මා වෙත පැවසූ විට මම කම්පනයට පත් වීම. දෙමළ ජනතාවගේ විමුක්තිය යන පරමාර්ථය ඇතිව මුලින් ආරම්භ වී, ඒ වෙනුවෙන් අතිවිශාල ජීවිත හානි සහ කුරිරු සිරදඬුවම්වලට මුහුණ දී සිටි මෙම දෙමළ සන්නද්ධ ව්‍යාපාරවලට සිය ගණනක් වූ අහිංසක දෙමළ ජනතාව සමූහසාකනය කිරීමට සහාය දිය හැකි වූයේ කෙසේද?. සිවිල් වැසියන්ට එරෙහිව ශ්‍රී ලංකා හමුදාව විසින් සිදු කරන ලද සමූහසාකනය සඳහා දෙමළ සන්නද්ධ ව්‍යාපාර සහාය දැක්වීමේ අඳුරු ඉතිහාසය ආරම්භ වූයේ ලයිඩන් දූපතේ දී සහ මණ්ඩිකිවිහි දී ය.

සමූහසාකනයවලින් දිවි ගලවා ගත් මගේ ගම්වාසීන් මා වෙත පැවසූ සෘජු සාක්ෂි වචනවලින්, ලයිඩන් දූපතේ සහ මණ්ඩිකිවිහි සමූහසාකනය පිළිබඳ විස්තර එක්රැස් කිරීම මම ආරම්භ කළෙමි.

2001 වසරේ පළ වූ මාගේ පළමු නවකතාව වන 'ගොරිල්ලා' (Gorilla) හි පළමු පරිච්ඡේදය තුළින් ද, මාගේ 'දේශද්‍රෝහී' (ශ්‍රීරක්ෂාආකී - 2002) කෙටිකතාව තුළින් ද මම මෙම සමූහසාකනය පිළිබඳව සටහන් කර ඇත්තෙමි. 'සාකනයට ලක්වූවන් යුද හමුදාව විසින් ලිංචලට දමා වළලනු ලැබූවා' යැයි මාගේ ගම්වාසීන් මට පැවසූ පුවත 'අතිශය අභ්‍යන්තර පරීක්ෂණය' (ශ්‍රීරක්ෂා ආකී - 2016) නම් කෙටිකතාවෙහි මා සටහන් කර තිබේ. මෙම කතාව පරිවර්තනය වී සිංහල, ඉංග්‍රීසි සහ මලයාලම් යන භාෂාවලින් ද ප්‍රකාශයට පත් විය. ප්‍රංශ භාෂාවෙන් පළ වූ මාගේ ස්වයං චරිතාපදානය වන (Shoba Itinéraire dzun réfugié) නම් ග්‍රන්ථයේ ද මෙම සමූහසාකනය පිළිබඳව මවිසින් සටහන් කර ඇත. අපගේ කුඩා දූපත් පුරා ගලා ගිය ලේ ගංගාවන් ද, ගිනි තබා පුළුස්සා දැමූ සහ ගැඹුරේ වළලනු ලැබූ අහිංසක සිවිල් වැසියන්ගේ සිරුරු ද, අතුරුදහන් කරනු ලැබූවන්ගේ මුහුණු ද සැමවිටම මාගේ සිත කැලඹීමට පත් කරයි.

මා ශ්‍රී ලංකාවෙන් පිටවී වසර තිස් තුනකට පසු, 2023 දී නැවතත් ශ්‍රී ලංකාවට ගියෙමි. ඉන් පසුව ද තවත් තුන් වතාවක් මා ශ්‍රී ලංකාවට ගොස් තිබේ. මෙම සංචාරයන්හිදී, 1990 ලයිඩන්

දූපතේ සහ මණ්ඩිකිවිහි සමූහසාකනය සිදු වූ ප්‍රදේශවලට යාමට මම අමතක නොකළෙමි. මෙම සමූහසාකනයවලින් දිවි ගලවා ගෙන තවමත් අල්ලෙයිපිඩ්ඩි, මන්කුම්බාන් සහ මණ්ඩිකිවිහි ජීවත් වන ජනතාව හමුවී කතාබස් කොට, මෙම සමූහසාකනය පිළිබඳ තොරතුරු මා විසින් රැස් කරගනු ලැබීය.

මෙම සමූහසාකනය පිළිබඳව මා පුවත්පත්වල සහ අන්තර්ජාල වෙබ් අඩවිවල ප්‍රචාරණය සහ සටහන් සොයමින් සිටියෙමි. මේ සම්බන්ධයෙන් එකල යාපනයෙන් ප්‍රකාශයට පත් වූ 'උදයන්' සහ 'මුරසොලි' යන පුවත්පත්වල වැඩිවශයෙන් ප්‍රචාරණය පළ වී තිබුණි. එහෙත්, එය දරුණු යුද වාතාවරණයක් පැවති සමයක් වූ බැවින් ද, සමූහසාකනය සිදු වූ දූපත් සම්පූර්ණයෙන්ම ත්‍රිවිධ හමුදාවේ පාලනය යටතේ පැවති බැවින් ද, එම දූපත් යාපනය අර්ධද්වීපයෙන් සැම අයුරකින්ම වෙන් කර තිබූ බැවින් ද, තොරතුරු රැස් කිරීමේ දී පුවත්පත්වලට දැඩි බාධාවන්ට මුහුණ දීමට සිදුවිය. එබැවින්, එකල පළ වූ පුවත්පත් වාර්තා සම්පූර්ණ හෝ නිවැරදි ප්‍රචාරණය ලෙස සකස් වී නොතිබුණි.

1990 අගෝස්තු 27 වැනි දින පළ වූ 'උදයන්' පුවත්පතේ මුල් පිටුවේ ප්‍රචාරණය පහත පරිදි වේ:

ශ්‍රී ලංකා යුද හමුදාවේ ප්‍රහාර හේතුවෙන් කයිට්ස් ප්‍රදේශයේ අහිංසක සිවිල් වැසියන් 75 දෙනෙකු ජීවිතක්ෂයට - පිරිමි පුද්ගලයන් සිය ගණනක් ප්‍රාණ ඇපකරුවන් ලෙස රඳවා තබා ගැනේ.

ශ්‍රී ලංකා යුද හමුදාව පසුගිය බදාදා සිට සෙනසුරාදා සවස දක්වා කයිට්ස් වෙරළ තීරයේ සිට අල්ලෙයිපිඩ්ඩි ප්‍රදේශය දක්වා දිගින් කළ ප්‍රහාරක මෙහෙයුම් හේතුවෙන් අහිංසක සිවිල් වැසියන් හත්තැපස් දෙනෙකුට වැඩි පිරිසක් මිය ගියහ.

ළමුන්, තරුණයන් සහ වයෝවෘද්ධයින් ඇතුළු සිය ගණනක් පිරිමින් හමුදාව විසින් අත්අඩංගුවට ගෙන ප්‍රාණ ඇපකරුවන් ලෙස රඳවාගෙන සිටින බව ද වාර්තා වේ.

1990 සැප්තැම්බර් 13 වැනි දින 'මුරසොලි' පුවත්පතේ පළ වූ ප්‍රවෘත්තිය මෙසේය:

දැනට අල්ලෙයිපිඩ්ඩි, මන්කුම්බාන් ප්‍රදේශවල ස්ථානගත වී සිටින ශ්‍රී ලංකා යුද හමුදාව විසින් මණ්ඩනිවිහිදී සිවිල් වැසියන් විශාල පිරිසක් ඝාතනය කර ඇති අතර, එම මළ සිරුරු බංකර් තුළ දමා ඇති බව පැවසේ. ඇතැම් මළ සිරුරු මණ්ඩනිවිහි පිහිටි නල්ලියොට අයත් සෙම්පාට්ටු වත්තේ ළිඳකට දමා ඇති බවද කියැවේ. කඳවුරෙන් නිදහස් වූ ප්‍රාණ ඇපකරුවෙකු විසින් මේ බව වාර්තා කර ඇත.

1990 ලයිඩන් - මණ්ඩනිවි සමූහඝාතන පිළිබඳව වැදගත් වාර්තා තුනක් තිබේ.

පළමු වාර්තාව 'මානව හිමිකම් සඳහා වූ යාපනය විශ්වවිද්‍යාලයීය ආචාර්යවරු' (UTHR-J) විසින් ජාත්‍යන්තර මට්ටමින් ක්‍රියාත්මක වන ('PAX CHRISTI') නම් සාම සංවිධානය සමග එක්ව 1990 දී ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් ප්‍රකාශයට පත් කර ඇත. එකල ඔවුන්ට ලැබුණු සීමිත තොරතුරු සහ සාක්ෂි මත පදනම්ව මෙම වාර්තාව සටහන් කර තිබේ. කෙසේ වෙතත්, කඩිනමින් ක්‍රියාත්මක වී මෙම සමූහඝාතන පිළිබඳ තොරතුරු එක්රැස් කර, ප්‍රථම වරට ජාත්‍යන්තරයට දැනුම් දීමක් ලෙස මෙම වාර්තාව අතිශයින් වැදගත් වේ.

මෙම සමූහඝාතන සිදු වී වසර පහළොවකට පසු, දෙවන වාර්තාව 2005 දී දෙමළ භාෂාවෙන් ප්‍රකාශයට පත් විය. මෙම වාර්තාව 'උතුරු - නැගෙනහිර මානව හිමිකම් ලේකම් කාර්යාලය (NESOHRZ) විසින් නිකුත් කර ඇත. 'දෙමළ ජන සංහාර 1956-2001' (தமிழினப் படுகாலைகள் 1956-2001) යන මාතෘකාව යටතේ පිටු 168 කින් සමන්විතව සකස් කර ඇති මෙම වාර්තාවේ, 99 වන පිටුවේ සිට 101 වන පිටුව දක්වා වූ පිටු තුනක් තුළ 'මණ්ඩනිවිහිදී අත්අඩංගුවට ගෙන අතුරුදන් වූවන් 25.08.1990 - 23.09.1990' යන ශීර්ෂය යටතේ නම් 81 කින් යුත් ලැයිස්තුවක් සටහන් කර තිබේ. මෙම ලැයිස්තුවේ ඇතැම් දත්ත දෝෂ සහිත ය. වාර්තාවේ සඳහන් වන 25.08.1990 - 23.09.1990 කාල සීමාවට පරිබාහිර වෙනත් කාල වකවානුවල දී සහ ලයිඩන් - මණ්ඩනිවි ප්‍රදේශවලින් පිටත දිවයිනේ වෙනත් ප්‍රදේශවල දී අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන්ගේ සහ

ඝාතනයට ලක්වූවන්ගේ නම් ද මෙම ලැයිස්තුවට මිශ්‍ර වී ඇත. අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන්ගේ නම්වල ද දෝෂ සහිත අවස්ථා තිබේ.

මණ්ඩනිවි සිවිල් වැසියන්ගේ ප්‍රකාශ කිහිපයක් ද සටහන්වී ඇති මෙම වාර්තාවේ මෙසේ සඳහන් වේ:

යුද හමුදාව සහ අතුරු සන්නද්ධ කණ්ඩායම් විසින් අත්අඩංගුවට ගෙන අතුරුදන් කරනු ලබාගෙන දෙනෙකු වධහිංසාවලින් පසු මිය ගිය බවත්, ඔවුන්ගේ සිරුරු මණ්ඩනිවිහි ගෙවත්තක් තුළ පිහිටි ළිඳකට දැමූ බවත් ගම්වාසීහු පැවසූහ. ඇතැමුන්ගේ ඇටසැකිලි ද ගොඩගනු ලැබිණි.

ඉහත සඳහන් කළ වාර්තාව (2017) දී ඉංග්‍රීසි භාෂාවට ද පරිවර්තනය කර ප්‍රකාශයට පත් කර ඇත. තුන්වන වාර්තාව Foot prints in sand යන මාතෘකාව යටතේ, පිටු අනුහසකින් යුක්තව 2005 වසරේදී උතුරු - නැගෙනහිර මානව හිමිකම් ලේකම් කාර්යාලය (NESOHR) විසින් ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් ප්‍රකාශයට පත් කර තිබේ. මා පෙර සඳහන් කළ වාර්තා දෙකටම වඩා, මෙම වාර්තාව පුළුල් සාක්ෂි සටහන් සහිතව සකස් කර ඇත. කෙසේ වෙතත්, මා දෙවනුව සඳහන් කළ වාර්තාවේ සිදු වූ වැරදිම මෙම වාර්තාවේ ද සිදුවී තිබේ. මෙම අඩුපාඩුකම් සහිතව වුවද, මෙම වාර්තාව අතිශය වැදගත් වාර්තාවක්ම වේ. මෙම වාර්තාව අනැතිවම, යාපනය දිස්ත්‍රික් පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී සහ තමිල් අරසු කවච්චි (ITAK) පක්ෂයේ ප්‍රධාන පෙළේ නායකයෙකු වන සිවඥානම් ශ්‍රීතරන් 2025.06.17 දින ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවේදී මණ්ඩනිවි සමූහ මිනීවළුවල් පිළිබඳව අදහස් දක්වමින් ප්‍රශ්න කළේය.

'මණ්ඩනිවිහි ශ්‍රී ලංකා යුද හමුදාව විසින් ඇති කරන ලද සමූහ මිනීවළුවල් තිබේ' යනුවෙන් පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී සිවඥානම් ශ්‍රීතරන් මීට පෙර ද පාර්ලිමේන්තුව තුළ 2015 දෙසැම්බර් 04 - 2019 ජනවාරි 09 සහ පොදු ස්ථානවලදී ප්‍රකාශ කර ඇත. මෙම මණ්ඩනිවි සමූහ මිනීවළු පිළිබඳ ප්‍රශ්නය සම්බන්ධයෙන් අධිණධිව කතා කරන එකම පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයා වන්නේ සිවඥානම් ශ්‍රීතරන්ය. එයට දේශපාලනයට පරිබාහිර වූ ප්‍රබල හැඟීම්බර හේතු ද පවතී.

පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී සිවඥානම් ශ්‍රීතරන්ගේ පියා අල්ලෙයිපිඩ්ඩි ගම්මානයේ ඉපිද හැදී වැඩුණු අයෙකි. ශ්‍රීතරන් වසර කිහිපයක් සිය පාසල් අධ්‍යාපනය ලැබුවේ මා ඉගෙනුම ලැබූ අල්ලෙයිපිඩ්ඩි පරාගක්ති විද්‍යාලයේ ම ය. එකල කුඩා දරුවෙකු වූ ශ්‍රීතරන් නැවතී සිටියේ ඔහුගේ පියාගේ සෞභෝග්‍යය වූ අල්ලෙයිපිඩ්ඩි පදිංචිව සිටි අන්තලක්ෂ්මී රාසයියාගේ නිවසේය. සිවඥානම් ශ්‍රීතරන් සිය පාර්ලිමේන්තු කතාවේදී ප්‍රකාශ කළ පරිදිම, ඔහු සමග පරාගක්ති විද්‍යාලයේ ඉගෙනුම ලැබූ සිසුන් ද 1990 සමූහඝාතනවල දී අතුරුදහන් කරනු ලැබ ඇත. සිවඥානම් ශ්‍රීතරන්ට අල්ලෙයිපිඩ්ඩි සහ මණ්ඩනිවි ප්‍රදේශවල ඥාතීන් විශාල පිරිසක් සිටියහ. ඔවුහු ද මෙම සමූහඝාතනවලින් පීඩාවට පත් වූහ. එබැවින්, මෙම සමූහඝාතන සිවඥානම් ශ්‍රීතරන් වෙත මානසික හා හැඟීම්බර බලපෑමක් ඇති කර තිබෙන බව මම විශ්වාස කරමි.

‘යුද හමුදාව විසින් අත්අඩංගුවට ගත් තරුණයන් ඝාතනය කර මණ්ඩනිවිහි ළිංවල වළලනු ලැබුවා’ යන පුවත මුලින්ම ප්‍රකාශ කළේ පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී සිවඥානම් ශ්‍රීතරන් නොවන බව ද සඳහන් කළ යුතුය. අදින් වසර තිස්පහකට පෙර එනම් 1990 දී ම මණ්ඩනිවි සමූහ මිනීවළ පිළිබඳ ප්‍රචාණිය ‘මුරසොලි’ පුවත්පත ප්‍රකාශයට පත් කර තිබේ. අදින් වසර විස්සකට පෙර 2005 දී මා විසින් කලින් පෙන්වා දුන් උතුරු - නැගෙනහිර මානව හිමිකම් ලේකම් කාර්යාලයේ වාර්තා දෙකෙහිම මණ්ඩනිවි සමූහ මිනීවළවල් පිළිබඳව සටහන් කර ඇත. අල්ලෙයිපිඩ්ඩි, මන්කුම්බාන් සහ මණ්ඩනිවිහි සිවිල් වැසියන් ද මා සමග කතාබස් කිරීමේදී ප්‍රකාශ කළේ මණ්ඩනිවිහි ළිං කුළ සමූහ මිනීවළවල් ඇති බවයි.

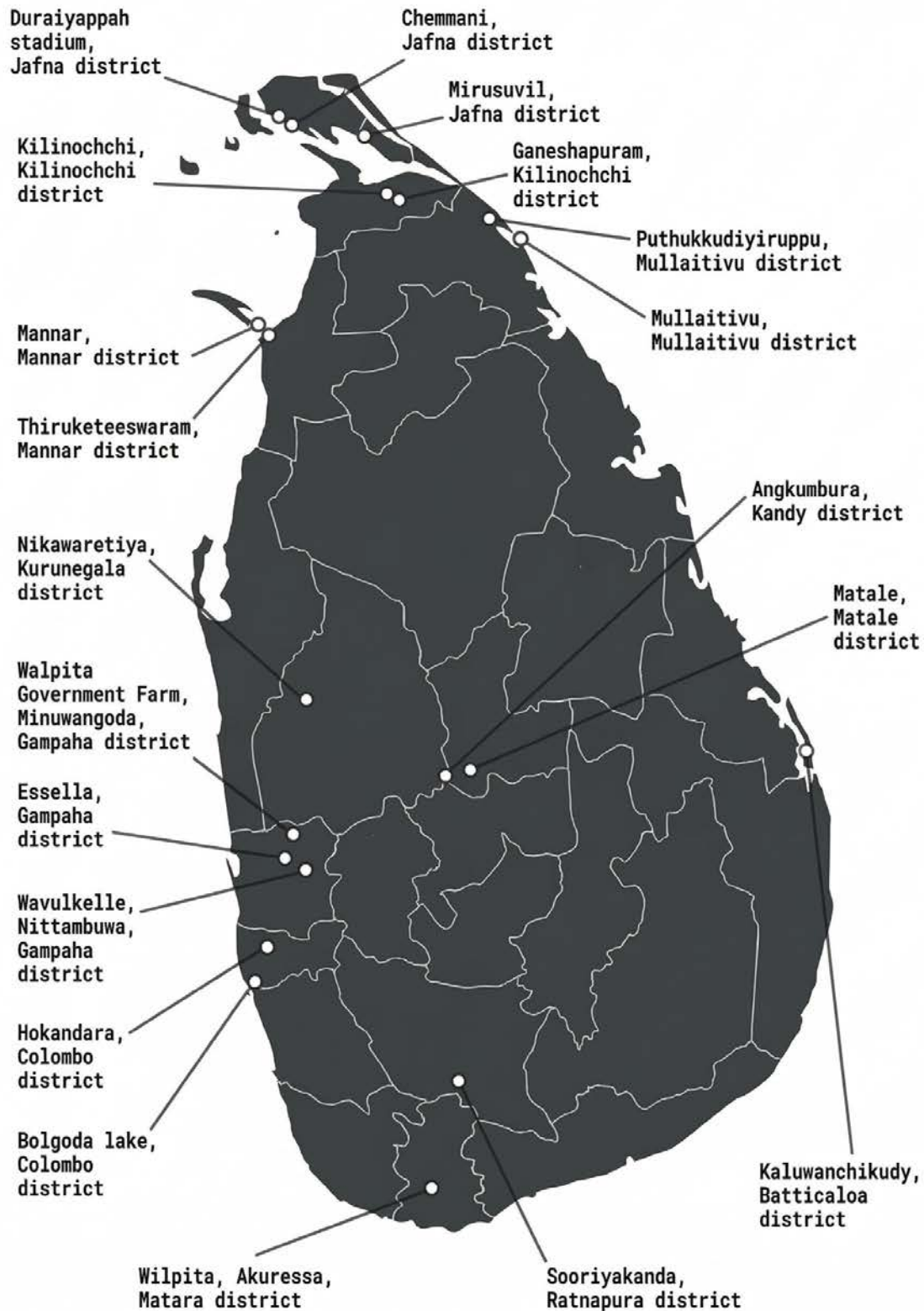
2025 අගෝස්තු 26 වැනි දින, දූපත්වාසී ජනතාව මෙම සමූහඝාතනවල 35 වන සංවත්සරය සමරමින් වෙලනෙයි, මන්කුම්බාන්, අල්ලෙයිපිඩ්ඩි ශාන්ත පිලිප් නේරි දේවස්ථානය සහ මණ්ඩනිවි සෙම්පාට්ටු වත්ත යන ස්ථානයන්හි අනුස්මරණ උත්සව සංවිධානය කළහ. සමූහ මිනීවළක් පවතින බවට ගම්මුන් විසින් පවසන මණ්ඩනිවි සෙම්පාට්ටු වත්තේ, බිම් මට්ටමට සමතලා කර වසා දමා ඇති ළිඳ මත මල් ඉස පහන් දල්වා ඔවුහු සිය උපහාරය දැක්වූහ.

ලයිඩන් දූපතේ සහ මණ්ඩනිවිහි ළමුන් සහ තරුණයන් ඇතුළුව පුද්ගලයින් 72 දෙනෙකු

අතුරුදන් කරනු ලැබ වසර තිස්පහක් ගතවී ඇත. මේ සම්බන්ධයෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ අධිකරණයේ සිට ශ්‍රී ලංකා ජනාධිපති ලේකම් කාර්යාලය දක්වා විශාල පැමිණිලි සංඛ්‍යාවක් ඉදිරිපත් කර තිබේ. ශ්‍රී ලංකා මානව හිමිකම් කොමිසමේ සිට ජාත්‍යන්තර සංවිධාන වන ජාත්‍යන්තර රතු කුරුස කමිටුව (ICRC) සහ ජාත්‍යන්තර ක්ෂමා සංවිධානය (Amnesty International) දක්වා ද පැමිණිලි කර ඇත. ආරක්ෂක අමාත්‍යාංශයේ මෙහෙයුම් මහලේකම් කාර්යාලය සහ ජනාධිපති විමර්ශන කොමිසම යන සියල්ලටම නැවත නැවතත් පැමිණිලි ඉදිරිපත් කර තිබේ.

නමුත්, අතුරුදහන් කරන ලද ළමුන් සහ තරුණයින් හැත්තෑ දෙනෙකු පිළිබඳව මෙතෙක් කිසිදු තොරතුරක් නොමැත. මොවුන් ශ්‍රී ලංකාවේ කිසිදු බන්ධනාගාරයක හෝ රැඳවුම් කඳවුරක සිටි බවට හෝ සිටින බවට වාර්තා නොමැත. ඉහත කී පැමිණිලි සම්බන්ධයෙන් මෙතෙක් අධිකරණ විමර්ශන හරහා හෝ වෙනත් කිසිදු ආකාරයකින් නිසි නීතිමය පියවර ගෙන නොමැත. අතුරුදන් වූවන් පිළිබඳ ජනාධිපති විමර්ශන කොමිෂන් සභාව ‘අතුරුදහන් වූවන් සොයා ගැනීමට නොහැකි විය’ යැයි පවසමින් වගකීමෙන් අත පිසදා ගත් අතර, අතුරුදහන් කරන ලද්දවුන්ගේ පවුල් කිහිපයකට වන්දි මුදලක් ලෙස රුපියල් 25,000 ක් ප්‍රකාශයට පත් කරමින් සිය රාජකාරිය අවසන් කළේය. අතුරුදහන් කරන ලද්දවුන්ගේ මළ සිරුරු සොයා ගන්නා ලෙසට හෝ වැඩිදුර විමර්ශන පවත්වා වැරදිකරුවන් සොයා ගන්නා ලෙසට ජනාධිපති විමර්ශන කොමිෂන් සභාව ශ්‍රී ලංකා අධිකරණයට හෝ පොලිසියට නිර්දේශ කර නොමැත.

ශ්‍රී ලංකාවේ සිවිල් යුද්ධය සම්බන්ධයෙන් ගත් කල ‘අතුරුදහන් වූවන්’ හෝ ‘අතුරුදහන් කරන ලද්දවුන්’ යන යෙදුම ම විකාරසහගතය. නිවසින් හෝ මහමගින් කිසිවෙකුත් හදිසියේම මායාවක් මෙන් අතුරුදහන් වන්නේ නැත. හමුදාව විසින් හෝ යම්කිසි සන්නද්ධ සංවිධානයක් විසින් ප්‍රසිද්ධියේ අත්අඩංගුවට ගෙන යනු ලබන හෝ රහසිගතව පැහැරගෙන යනු ලබන පුද්ගලයින්ව ඝාතනය කර හෝ පුළුස්සා දමන අවස්ථාවක දී, ඔවුහු රජයේ වාර්තාවල සහ මානව හිමිකම් සංවිධානවල වාර්තාවල ‘අතුරුදහන් වූවන්’ යන ලැයිස්තුවට ඇතුළත් වෙති.

JDS, FOD, CHRD, ITJP

JUNE 2023

ශ්‍රී ලංකාවේ සමූහ මිනිවලවල්

වසර තිස්පහකට පෙර හමුදාව විසින් අතුරුදහන් කරන ලද ලයිඩන් දූපතේ සහ මණ්ඩනිවිහි ළමුන් සහ තරුණයින් කොහේද යන ප්‍රශ්නාර්ථයෙන් යුක්ත කඳුළු සහිතව තවමත් එම ළමුන්ගේ සහ තරුණයින්ගේ ඥාතීහු බලා සිටිති. කෙසේ වෙතත්, අතුරුදහන් කරන ලද එම ළමුන් සහ තරුණයින් කිසිදා ඔවුන්ගේ ආදරණීයයන් වෙත ආපසු නොඑනු ඇත යන්න සත්‍යයකි. එය ම ශ්‍රී ලංකා සිවිල් යුද්ධයේ දීර්ඝකාලීන ඉතිහාසය ද වේ.

එම ළමුන් සහ තරුණයින් නිසැකයෙන්ම හමුදාව විසින් ඝාතනය කර ඇත. ඔවුන්ගේ සිරුරු අතුරුදහන් කර ඇත. 1990 ලයිඩන් - මණ්ඩනිවි සමූහඝාතන සම්බන්ධයෙන් නිසි අධිකරණ විමර්ශනයක් පැවැත්වෙන විට, ඝාතනයට කරන ලද්දවුන්ගේ හෝ අතුරුදහන් කරන ලද්දවුන්ගේ ඥාතීන් බොහෝ දෙනෙකු සාක්ෂි දීමට ඉදිරිපත් වනු ඇති බවට කිසිදු සැකයක් නැත. මන්දයත්, ඔවුන් දැනටමත් උප දිසාපති කාර්යාලය, ග්‍රාම නිලධාරී කාර්යාලය ඇතුළු විවිධ රජයේ කාර්යාලවල ද, ජනාධිපති විමර්ශන කොමිෂන් සභාව හමුවේ ද, ජාත්‍යන්තර රතු කුරුස කමිටුව (ICRC) වැනි මානව හිමිකම් සංවිධානවල ද මේ සම්බන්ධයෙන් සාක්ෂි ලබා දී ඇති බැවිනි.

මම මෙම ග්‍රන්ථය මගේ ගම්මානය වන අල්ලෙයිපිඩ්ඩ් භූමියේ සිටම ලිවීමට පටන් ගතිමි. මේ දක්වා මෙම කුඩා ගම්මානයේ ශ්‍රී ලංකා සන්නද්ධ බලකායන් විසින් තුන් වතාවක් සමූහඝාතන සිදු කර ඇත. මෙම ග්‍රන්ථයට විෂය වූ 1990 වසරේ සමූහඝාතනවලට පසුව, 2006 මැයි 13 වැනි දින, කුඩා දරුවන් දෙදෙනෙකු ඇතුළු සිවිල් වැසියන් නව දෙනෙකු එකම නිවසක දී වෙඩි තබා ඝාතනය කරන ලදී. නැවතත් 2006 අගෝස්තු 13 වැනි දින, ශාන්ත පිලිප් නේරි දේවස්ථානයට එල්ල වූ කාලතුවක්කු ප්‍රහාරයකින් සිවිල් වැසියන් පහළොස් දෙනෙකු ඝාතනය විය. මෙම කිසිදු ඝාතනයක් වෙනුවෙන් මෙතෙක් යුක්තිය ඉටු වී නොමැත. ඝාතකයින්ට දඬුවම් කර නොමැත. රජයේ හමුදා විසින් සිදු කරන ලද මෙම සමූහඝාතන සම්බන්ධයෙන් ශ්‍රී ලංකා රජය මෙතෙක් වගවීමක් සිදු කර නොමැත.

1990 ලයිඩන් - මණ්ඩනිවි සමූහඝාතන, ඉතිහාසයේ අදුරු ලිං තුළ වළ නොදැමිය යුතු ය. අතුරුදහන් කරන ලද ළමුන් සහ තරුණයින් හැන්තෑ දෙදෙනාට කුමක් සිදු වූයේ ද යන්න

සම්බන්ධයෙන් ස්වාධීන අධිකරණ විමර්ශනයක් පැවැත්විය යුතුය. එම අධිකරණ විමර්ශනවල දී, වින්දිතයින් වෙනුවෙන් සාක්ෂි සහ ලේඛන නිසි ලෙස සහ සම්පූර්ණයෙන් සම්පාදනය කර ඉදිරිපත් කළ යුතුය.

නමුත්, මෙම සම්පාදනය කිරීමේ උත්සාහය ඉතා සංකීර්ණ සහ දුෂ්කර එකකි. වසර තිස්පහකට පෙර සිදු වූ මෙම සමූහඝාතන පිළිබඳව පැහැදිලි සහ සම්පූර්ණ ලියකියවිලි, වාර්තා හෝ සටහන් මෙතෙක් නොමැත යන්න සත්‍යයයි. දරුණු යුද වාතාවරණයක් පැවති බැවින්, හමුදා ආක්‍රමණ තුළ හුදෙකලා වූ මෙම දූපත් දෙකෙන් තොරතුරු විශාල වශයෙන් පිටතට පැමිණියේ නැත. මෙම සමූහඝාතන ඇසින් දුටු සාක්ෂිකරුවන්ගෙන් බොහෝ දෙනෙක් යුද්ධය, රෝගාබාධ සහ වයෝවෘද්ධභාවය වැනි විවිධ හේතූන් මත මිය ගොස් ඇත. තවත් බොහෝ සාක්ෂිකරුවන් ලෝකයේ විවිධ අනුමුඵවලට විසිරී ගොස් ඇත. ජීවතුන් අතර සිටින සාක්ෂිකරුවන්ගෙන් ඇතැමෙක් මතකය පිළිබඳ ව්‍යාකූලත්වයන්ගෙන් පසුවෙති. තම ආරක්ෂාව සම්බන්ධ හේතූන් මත ඇතැම් සාක්ෂිකරුවන් නිහඬ වී ඇත.

1990 ලයිඩන් - මණ්ඩනිවි සමූහඝාතන සම්බන්ධයෙන් දෙමළ අන්තර්ජාල ප්‍රවෘත්ති මාධ්‍යවල විවිධ තැන්වල දක්නට ලැබෙන ප්‍රවෘත්ති බොහෝ දුරට එකිනෙකට පරස්පර, ව්‍යාකූල සහ මතුපිට චිත්‍රණයන් වේ. ඉතිහාසය ලේඛනගත කර තැබීමේදී ඊළාම් දෙමළ සමාජය බොහෝ දුරට පසුගාමී තත්වයක පවතී. උදාහරණයක් ලෙස, 1981 ජූනි පළමුවැනිදා රාත්‍රියේ යාපනය මහජන පුස්තකාලය ශ්‍රී ලංකා පොලිසිය සහ දකුණු ලංකාවෙන් ගෙන්වන ලද ජාතිවාදී මැර කණ්ඩායම් විසින් සැලසුම් සහගත ලෙස ගිනි තබන ලද බව සමස්ත ලෝකයම පැහැදිලිව දැන සිටින තත්වයක් තුළ වුව ද, පුස්තකාලය ගිනි තැබූ දිනය සම්බන්ධයෙන් ඉතා ව්‍යාකූල විවාදයන් මෑතකදී දෙමළ අන්තර්ජාල වෙබ් අඩවිවල පැවැත්විණි.

1990 ලයිඩන් - මණ්ඩනිවි සමූහඝාතන පිළිබඳව දැනගැනීමට හෝ පර්යේෂණ සිදුකිරීමට දෙමළ අන්තර්ජාල ප්‍රවෘත්ති මාධ්‍ය වෙත යන අයෙකුට වැරදිසහගත සහ ව්‍යාකූල තොරතුරු ද දැකගත හැකිය. එහෙත් වර්තමානයේ දී අන්තර්ජාල ප්‍රවෘත්ති සම්පූර්ණයෙන්ම මඟ හැරීම ද කළ නොහැක්කකි.

මුද්‍රිත මාධ්‍ය සහ රූපවාහිනී ආයතනවල අවධානයට ලක් නොවූ බොහෝ ප්‍රවාහිනී අන්තර්ජාල ප්‍රවාහිනී මාධ්‍යවල පමණක් නොව, සමාජ මාධ්‍ය ජාලාවල ද පළ වන බව සත්‍යයකි. එබැවින්, දෙමළ අන්තර්ජාල ප්‍රවාහිනී මාධ්‍යවලින් ලැබෙන තොරතුරු සැක සහිතවම විමර්ශනය කරමින් විවිධ පෙරහන් කිරීම් හරහා මම සමහර දත්ත රැස්කිරීම් සිදු කළ බව ද පැවසිය යුතුය.

මෙම ග්‍රන්ථය පර්යේෂණ ග්‍රන්ථයක් ලෙස සැලකිය යුතු නැත. මෙම ග්‍රන්ථය වාර්තා, ලේඛන, පුවත්පත් ප්‍රවාහිනී සහ අන්තර්ජාල ප්‍රවාහිනී සලකා බලා, වින්දිතයින්ගෙන් සෘජු සාක්ෂි ලබා ගෙන නිර්මාණය කරන ලද එකතුවක් වේ. අනාගතයේදී මෙම සමූහඝාතන පිළිබඳව ක්‍රමානුකූල පර්යේෂණ කරන්නන්ට මෙම ග්‍රන්ථය ද කුඩා උපකාරයක් විය හැකිය.

සැබවින්ම, 1990 ලයිඩන් - මණ්ඩනිවි සමූහඝාතන පිළිබඳව සම්පූර්ණයෙන්ම සම්පාදනය කර ලේඛනගත කිරීම තනි පුද්ගලයෙකු විසින් කළ හැකි කාර්යයක් ලෙස නොපෙනේ. රාජ්‍ය මට්ටමින් හෝ සංවිධාන සහ ආයතන විසින්ම අනාගතයේදී මෙය කළ හැකි වනු ඇත. මෙය කිසිදාක හෝ කළ නොහැකි වීමට ද පුළුවන.

එබැවින්, හැකියාව ඇති තනි පුද්ගලයින් පවා හැකි තරම් නිවැරදිව සහ මනා ලෙස, සෘජු සාක්ෂි හරහා, සිදු වූ සමූහඝාතන සහ මෙම සංහාරයේ පසුබිම ලේඛනගත කර තැබීමත්, එය පුළුල් ලෙස බාහිර ලෝකයට ගෙන යාමත් අත්‍යවශ්‍ය වේ. මෙම ග්‍රන්ථයේ අරමුණ ද එයම වේ. මෙය ඉතා දුරින් පවතින යුක්තිය කරා ඉදිරියට තබන එක් පියවරකි.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

Footprints in sand - MAM Report - North East Secretariat on Human Rights (NESOHR) - 2005.

Shoba : Itineraire d'un refuge - Le Livre de poche - 2017.

Special Report No. 2 - OPERATION MAJOR (OPERATION FORT) - UTHR (Jaffna) in association with PAX CHRISTI - 1990.

Massacres of Tamils: Part 1 - 1956-2001 - North-East Secretariat on Human Rights (NESOHR) - 2005.

Sri Lanka: Amnesty International condemns killings of civilians - Amnesty International Canada - 16 May 2006.

The Killing Match - Amnesty International USA Magazine - Winter 2006.

සිවඥානම් ශ්‍රීධරන්ගේ පාර්ලිමේන්තු කතාව - 17.06.2025.

කිවුල් ඔය:

දෙමළ ජනතාව ගිලගන්නා ඊළු විහාරාභිසේද?

පා.කුමුදන්

“ගොයමට බදින දිය, අසල ඇති තණකොළවලටත් කාන්දු වේ” යන්න දෙමළ සංගම් යුගයේ කිවිදියක වූ ඖවෙයිපාට්ටිගේ කියමනකි. නමුත්, වන්නි පසෙහි ගලා යාමට නියමිත ‘කිවුල් ඔය’ ජලය ගලා යන්නේ කා වෙනුවෙන්ද, එය තෙමාලන්නේ කාගේ ඉඩම්ද, එය ගිල ගන්නේ කාගේ ඉඩම්ද, පදිංචි කරවන්නට යන්නේ කාටද යන්න සම්බන්ධයෙන් අද විශාල දේශපාලන කුණාටුවක් හමා යමින් පවතී.

මහින්ද යුගයේදී නිර්මාණය වී පසුව අතහැර දමා තිබූ ‘කිවුල් ඔය’ ව්‍යාපෘතිය අනුර රජයේ කැබිනට් අනුමැතියත් සමග යළි පණ ලබා ඇත. මෙය හුදු වාරිමාර්ග ව්‍යාපෘතියක් පමණක් නොවේ. මෙය ඊළාම් දෙමළ ජනතාවගේ භූමි සම්බන්ධය සිදු දමන භූ දේශපාලනික වෙස් ක්‍රීඩාවක් බව එහි අතීත ඉතිහාසය හඬගා කියයි.

කිවුල් ඔය පිළිබඳව කතා කිරීමට මත්තෙන්, මහවැලි ‘එල්’ කලාපයේ නාමයෙන් ගිල ගන්නා ලද දෙමළ ගම්මාන ලැයිස්තුව දෙස බැලුවහොත් එහි අරමුණ තේරුම් ගත හැකිය. මනල්ආරු අද වැලිඔය බවට පත්ව ඇත. මන්කින්ඩිමලෙයි, පන්සල්කන්ද ලෙස රූපාන්තරණය වී ඇත.

මුන්දිරිගෙයිකුලම් නෙළුම්වැව ලෙසත්, ආමෙයිසන්කුලම් කිරිඉබ්බන්වැව ලෙසත්

සිංහලකරණය වී ඇත. මයිල්කුලම්, කොක්කව්වාන් කුලම් ආදී වශයෙන් දෙමළ ජනතාවගේ අනන්‍යතාවන් එකිනෙක විනාශ කර, එම භූමියේ ආත්මය වෙනස් කළ ස්ථානයේම අද නව වෙල්ලක් ඉදිවීමට නියමිතය.

වවුනියාවේ නැගෙනහිරින් ආරම්භ වී මුලතිව් කෝකිලායි මුහුදට ගලා බසින කිවුල් ඔය නමැති සෘතුමය ගංගාව හරස් කර, වැලිඔය ප්‍රදේශයේ කි.මී. 4.41ක් දිග වෙල්ලක් ඉදිකිරීමට නියමිතය. ඒ සමඟම කිලෝමීටර් 12.9ක් දිග ප්‍රධාන ඇළක්ද ඉදි කෙරෙනු ඇත. 1950 ගණන්වල ඉදිකරන ලද පදවිය ව්‍යාපෘතියෙන් පසු මහවැලි ‘එල්’ කලාපයේ ඉදිකෙරෙන දැවැන්තම ජලාශය මෙය වනු ඇත.

මෙහි අරමුණ වන්නේ ජනතාවගේ ජීවනෝපාය නඟාසිටුවීම බව රජය පැවසුවද, තිරය පිටුපස ඇති සත්‍යය ඊට වෙනස්ය.

මහවැලි ගඟේ අතු ගංගාවක් වන අඹන් ගඟ හරහා ඉදිකරන ලද මොරගහකන්ද වෙල්ලෙන් පිටවන ජලය උතුරු මැද පළාතේ ඇළ මාර්ග ඔස්සේ හරවා යවා වන්නි දිස්ත්‍රික්කයේ තෝරාගත් ප්‍රදේශ සංවර්ධනය කර ජනපද පිහිටුවීමේ අරමුණින් මහවැලි ‘එල්’ කලාප ව්‍යාපෘතිය යෝජනා විය.

එසේ වුවද, මොරගහකන්ද ජලාශයෙන් අපේක්ෂිත මට්ටමින් ඇළ මාර්ග ඔස්සේ ලබාගත හැකි වාරි ධාරිතාව ඉතා අවම මට්ටමක පැවතුණි. තත්ත්වය මෙසේ තිබියදී, 'එල්' කලාපයේ ව්‍යාපෘතිය ආරම්භ කිරීමටත් පෙර 1983 වසරේ සිට මූලිකව සහ උතුරු වවුනියාවේ මායිම් ප්‍රදේශවල වැලිඔය ඇතුළු ස්ථාන රැසක පිටස්තර දිස්ත්‍රික්කවලින් පැමිණි බහුතර සිංහල ජනතාව පදිංචි කරවා තිබුණි.

අද වන විට වැලිඔය ප්‍රදේශය එම නමින්ම වෙනම ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාසයක් බවට පත්ව ඇත. බලනත්කාරයෙන් පන්නා දමන ලද දෙමළ ජනතාවගේ පාරම්පරික ඉඩම්ද ඊට ඇතුළත් වේ.

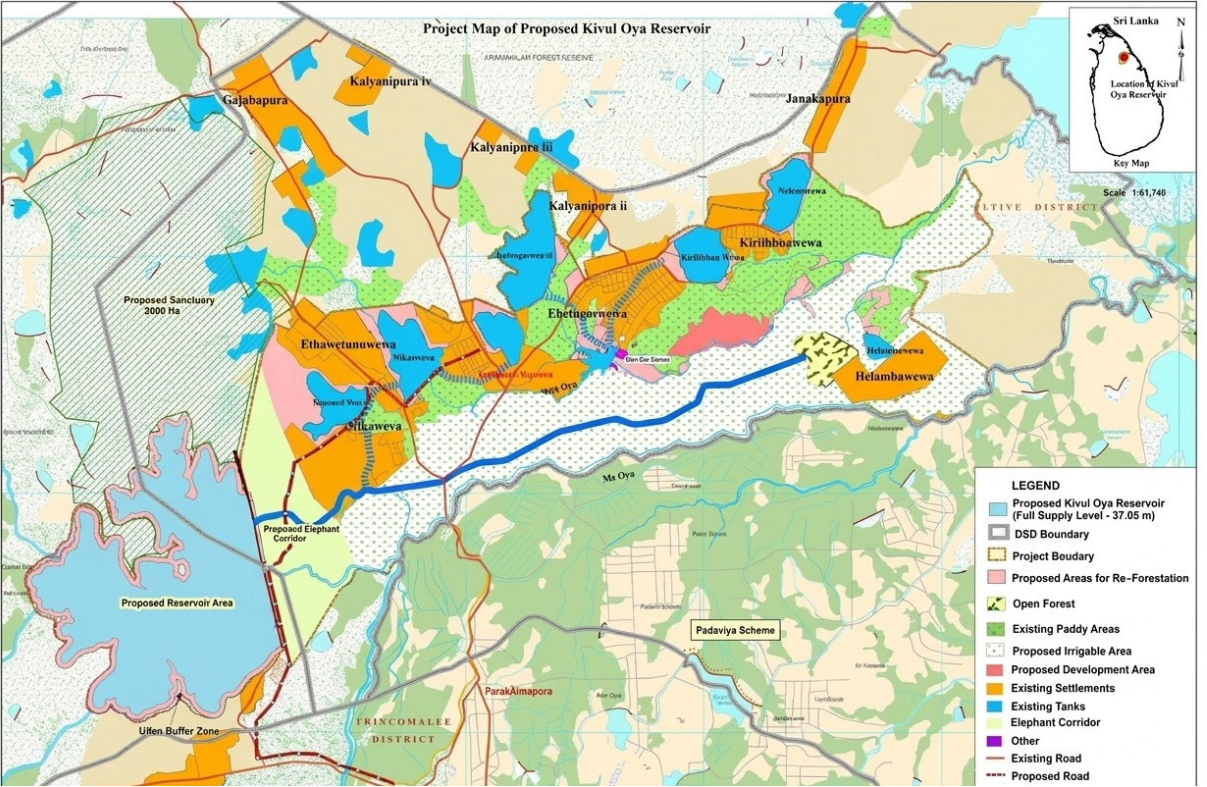
මොරගහකන්ද වේල්ලෙන් ජලය ගෙන ඒමේ ව්‍යාපෘතිය අසාර්ථක වීමත් සමඟ, එහි පදිංචි කරවූ සිංහල ජනගහනයේ වර්ධනය, ඉඩම් නොමැති උප-පවුල්වල වැඩිවීම සහ ඔවුන්ගේ ජීවනෝපාය තත්ත්වය සැලකිල්ලට ගනිමින්, වාරිමාර්ග අමාත්‍යාංශය දේශීය ජල සම්පත් සංවර්ධනය පදනම් කරගත් විකල්පයක් ලෙස නව කිවුල් ඔය ව්‍යාපෘතිය ක්‍රියාත්මක කිරීමට උත්සාහ දරයි.

මෙම ව්‍යාපෘතිය වෙනුවෙන් උතුරු වවුනියාව ප්‍රදේශයේ දෙමළ ගම්මාන වන වෙඩිවෙයිත්තකල්,

ඊව්වන්කුලම්, කෝවිල්පුලියන්කුලම්, කුළාන්කුලම්, කාංචුරමෝට්ටෙයි, කාට්ටුපුවරසන්කුලම් ඇතුළු පාරම්පරික ප්‍රදේශවලින් අක්කර 910ක පමණ භූමි ප්‍රමාණයක් ජලයෙන් යටවීමට නියමිතය. දෙමළ ජනතාව යුගයෙන් යුගයට කඳුළු සහ රුධිරය හෙළා ආරක්ෂා කළ කුඹුරු සහ වැව් ජලයට ගසාගෙන යාමට නියමිතය.

එපමණක් නොව, මෙම ව්‍යාපෘති කලාපය තුළ පුරාවිද්‍යාත්මක ස්ථාන 47ක් පමණ හඳුනාගෙන ඇත. සාමාන්‍ය කාලවලදී දෙමළ ජනතාවගේ ඉඩම්වලට වැට බදින පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුවත්, වනසංරක්ෂණ දෙපාර්තමේන්තුවත් මෙම ව්‍යාපෘතිය සම්බන්ධයෙන් පමණක් නිහඬව සිටින්නේ ඇයි? දෙමළ ජනතාවගේ ඉතිහාසය ජලයෙන් යටවන විට මෙම දෙපාර්තමේන්තු කොළ එළිය දල්වන්නේ කව සතුට කිරීමටද?

මේ අතර, යෝජිත ජලාශය හේතුවෙන් ජලයෙන් යටවන ප්‍රදේශයද ඇතුළුව, හෙක්ටයාර 2,500ක (අක්කර 6177ක) පමණ ස්වභාවික වාසස්ථාන අහිමි වනු ඇතැයි ව්‍යාපෘති ඇගයීම් වාර්තාවේ සඳහන් වේ. එසේම මෙම වනාන්තර ප්‍රදේශය වදවීමේ තර්ජනයට ලක්ව ඇති සතුන් ඇතුළු සාරවත් භූමියක වැඩෙන ශාක වලින් ද සමන්විතය. ඒවාද විනාශ වීමට නියමිතය.

ඊට ප්‍රතිවිරුද්ධව මෙම ව්‍යාපෘතිය හරහා, වැලිඔය දකුණු ඉවුරේ පිහිටි හෙක්ටයාර 1,700ක නව කෘෂිකාර්මික ඉඩම් ද ඇතුළුව නිකවැව, ඇහැටුගස්වැව, කිරිඉබ්බන්වැව, හෙළඹවැව යන සිංහල ජනපද ප්‍රදේශවල පිහිටි කුඹුරු සඳහා, සමස්තයක් ලෙස හෙක්ටයාර 2400ක ඉඩම් ප්‍රමාණයකට අතිරේක වාරි ජලය සපයනු ඇත. මෙය කන්න දෙකේම සැපයීම ව්‍යාපෘතියේ ඉලක්කයයි. තවද හෙක්ටයාර 1700ක (අක්කර 4200ක) ඉඩම්වල නව පදිංචිකරුවන් පදිංචි කරවීමට නියමිතය.

ඉහත සඳහන් කළ ස්ථාන දැනටමත් ජනපද පිහිටුවා ඇති සිංහල ජනතාව වෙසෙන ප්‍රදේශ වේ. එහෙත්, අලුතින් හෙක්ටයාර 1700ක පමණ ප්‍රමාණයක මොවුන් පදිංචි කරවීමට යන්නේ කුමන ප්‍රදේශයක ජනතාවක්ද යන්න දෙමළ ජනතාවට මතුව ඇති ගැටලුවයි. දැනටමත් ඉඩම් කොල්ලකනු ලැබූ 'එල්' කලාපයේ ඉතිහාසය දන්නා දෙමළ ජනතාව, 'මෙම නව පදිංචිකරුවන් කවුරුන්ද?' යනුවෙන් බියපත් වීමෙහි ඇති වරද කුමක්ද?

ව්‍යාපෘති යෝජනාවල වචනිතාව සහ මූලතිව් දීක්ෂිතකවල ජල අවශ්‍යතාව සපුරාලීමේ ව්‍යාපෘතියක් යැයි සඳහන් වුවද, කිවුල් ඔය ව්‍යාපෘතිය ගෙන එන්නේ 1983 වසරේ මෙම දීක්ෂිතකවල පිහිටුවන ලද සිංහල ජනපද ප්‍රදේශයක් වන 'එල්' කලාපයේ ජල අවශ්‍යතාව වෙනුවෙනි. ව්‍යාපෘතිය හරහා අලුතින් පදිංචි

කරවීමට නියමිත පවුල්වල ජීවනෝපාය සම්බන්ධයෙන්ද එය අවධානය යොමු කර ඇත. පෙර පැවති රජයන් සකස් කළ එම ව්‍යාපෘති සැලසුම්ම අද අනුර රජය ද අතට ගෙන ඇත. මෑතක දී කිවුල් ඔය සම්බන්ධයෙන් වැලිඔය ප්‍රදේශයේ පැවති සාකච්ඡාවට දෙමළ පාර්ශ්වයේ නියෝජිතයන්ට ආරාධනා කර තිබුණ ද, පීඩාවට පත්වන දෙමළ ගොවි සංවිධානවලට ආරාධනා කර නොතිබුණි. ව්‍යාපෘතියෙන් 'ප්‍රතිලාභ ලබන්නට යන' ජනතාව ගැන සැලකිලිමත් වූ රජය, 'පීඩාවට පත්වන්නට යන' පාරම්පරික ජනතාවගේ මැසිවිලි ඇසීමට සූදානම් නැත.

උතුරු සහ නැගෙනහිර පළාත්වල භූමි සම්බන්ධය සිදු දමා, අඛණ්ඩ සිංහල ජනපද ප්‍රදේශයක් නිර්මාණය කිරීම 'බොද්ධ ආධිපත්‍යයේ' දිගුකාලීන අරමුණයි. ඒ සඳහා කිවුල් ඔය උපකරණයක් බවට පත්වෙන්නට යනවාද? එසේත් නැතිනම් සැබෑ සංවර්ධනයක් වනු ඇත්ද?

ජනතාවගේ බිය දුරු කිරීමේ වගකීම රජයට ඇත. පාරම්පරික ජනතාවගේ ඉඩම් උදුරාගෙන, බහුතර ජනතාව පදිංචි කරවා, ඉතිහාසය ජලයෙන් යටකරමින් සිදුකරන සංවර්ධනය, කිසිදා සාමය ගෙන දෙන්නේ නැත. අනුර රජය පැරණි කපටි නාටකයම දිගටම කරගෙන යයිද, නැතහොත් සාධාරණ මාර්ගය තෝරා ගනීද යන්න කාලය විසින් තීරණය කරනු ඇත.

YOUR TOUCH MAKES OTHERS INVISIBLE

A Film by Rajee Samarasinghe

චිත්‍රපට චිත්‍ර ශිල්පීන්ගේ නිකාය හැරුම් චිත්‍රපටය ආදිරන්

රජ සමරසිංහ සිය දොළොස්වන විය දක්වා ශ්‍රී ලංකාවේ ජීවත් විය. ඉන්පසු ඔහු ඇමරිකාවට සංක්‍රමණය විය. ඉන් අනතුරුව ඔහු හැදී වැඩුණේ කැලිෆෝනියාවේය. එහිදී ඔහු සිය අධ්‍යාපන කටයුතු අවසන් කළේය. සිනමා කර්මාන්තය කෙරෙහි දැඩි උනන්දුවක් දැක්වූ ඔහු කෙටි චිත්‍රපට (short films) විස්සකට වඩා අධ්‍යක්ෂණය කිරීමෙන් පසු එක් වෘත්තාන්ත චිත්‍රපටයක් (feature film) නිර්මාණය කළේය. එය Your Touch makes others invisible ය. එනම් 'ඔබේ ස්පර්ශය අන් අයව අතුරුදහන් කරවයි' යන්නයි. මෙම චිත්‍රපටය 2025 පෙබරවාරි මාසයේදී රොටර්ඩෑම් ජාත්‍යන්තර චිත්‍රපට උළෙලේදී (Rotterdam International Film Festival) ප්‍රදර්ශනය කිරීමෙන් පසු ප්‍රචලිත අවධානයක් දිනා ගනිමින් සිටී. රජ සමරසිංහ මෙම චිත්‍රපටය නිර්මාණය කිරීම 2015 කාල වකවානුවේදී ආරම්භ කළේය. මේ සඳහා ඔහුට කැලිෆෝනියාවේ සිට ශ්‍රී ලංකාවට කිහිප වතාවක් පැමිණ කොටස් වශයෙන් රූගත කිරීමට සිදු වූ අතර කොවිඩ් - 19 වසංගත සමයේ ඇති වූ අනපේක්ෂිත බාධා හේතුවෙන් මෙම චිත්‍රපට

නිර්මාණ කාලයන්හි දීර්ඝ පරතරයක් ඇති විය.

ශ්‍රී ලංකාව තුළ මේ වන විට අතුරුදහන් වූවන් හෝ අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන් සම්බන්ධ ගැටලුව දැවැන්ත අර්බුදයක් බවට පත්ව තිබේ. මෙම අතුරුදහන් කරවූවන්ගේ ඥාතීන්, විශේෂයෙන්ම මව්වරුන්, වසර ගණනාවක් පුරා විවිධ මාර්ග ඔස්සේ නොනවත්වා අරගල කරමින් සිටිති. මේ දක්වා දහහතර දහසක් පමණ පිරිසක් අතුරුදහන් වී හෝ අතුරුදහන් කරනු ලැබ ඇති බව සංඛ්‍යාලේඛනවල දැක්වෙන අතර, මෙම අතුරුදහන් වූවන්ට සිදු වූයේ කුමක්ද? ඔවුන්ව කොහේ ගෙන ගියාද? ඝාතනය කර දැමුවාද? එසේත් නැතිනම් තවමත් ජීවත්ව ඇතර සිටිනවාද? ජීවත්ව ඇතර සිටී නම් සිරගත කර සිටිනවාද? සිරගත කර ඇත්නම් කොහේ සිරගත කර තිබේද? වැනි අඛණ්ඩ ප්‍රශ්න සඳහා තවමත් වගකීමෙන් යුතුව පිළිතුරු ලබා දී නොමැත. මෙම අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන් වෙනුවෙන් අරගල කරමින් සිටි මව්වරුන්ගෙන් සමහරක් වයෝවෘද්ධභාවය හේතුවෙන් මියගොස් තිබීම තවත් පසෙකින් නිමා නොවන බේදවාචකයක් ලෙස සටහන් වී ඇත.

මෙම අතුරුදහන් වූවන් හෝ අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන් ප්‍රධාන කාණ්ඩ තුනකට ඇතුළත් කළ හැක.

- යුද්ධය පැවති වකවානුව තුළ අතුරුදහන් වූ හෝ අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන්.
- යුද්ධය අවසන් කළ 2009 මැයි මස දහඅටවන දින හෝ ඉන්පසු දිනවලදී හමුදාව වෙත පුනරුත්ථාපනය කිරීම සඳහා දෙමාපියන් හෝ භාරකරුවන් විසින් භාර දෙනු ලැබීමෙන් පසු අතුරුදහන් වූ හෝ අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන්.
- සුදු වෑන් (White Van) රථ මගින් පැහැරගෙන ගොස් අතුරුදහන් වූ හෝ අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන්.

මෙම වික්‍රමය තුළින් රජ සමරසිංහ, සුදු වෑන් රථ මගින් පැහැරගෙන ගොස් අතුරුදහන් වූ හෝ අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන් කොහේ ගෙන ගියාද, ඔවුන්ට සිදු වූයේ කුමක්ද, සාතනය කර දැමුවාද, නැතිනම් ජීවතුන් අතර සිටිනවාද, ජීවතුන් අතර සිටි නම් කොහේ රඳවාගෙන සිටිනවාද, ආදී ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු සෙවීමට උත්සාහ කරයි. ශ්‍රී ලංකාව තුළ සුදු වෑන් පැහැරගැනීම් මගින් අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන් හෝ අතුරුදහන් වූවන් පිළිබඳව වික්‍රමයක් නිර්මාණය කිරීමට රජයෙන් සෘජුවම අවසර ලබා ගත නොහැකි බැවින්, බුදුදහම උත්කර්ෂයට නංවන වික්‍රමයක් නිර්මාණය කරන බවට රජ සමරසිංහ එකම එක බොරුවක් කියා, ඊට සරිලන සේ ව්‍යාජ තිර රචනයක් ගොතා ලියා ඉදිරිපත් කිරීමෙන් රජයේ අවසරය ලබාගෙන මෙම වික්‍රමය නිර්මාණය කර තිබීම විශේෂත්වයකි. මේ හේතුවෙන් ඔහු රුගන කිරීම් කළ සෑම ස්ථානයකදීම සිංහල හමුදා හටයින් අසල රැදී සිටිමින් අධීක්ෂණය කළ බව ඔහු සඳහන් කරයි. තවද රුගන කිරීම් සිදු වූ ප්‍රදේශ සියල්ලම ශ්‍රී ලංකා හමුදාවේ පාලනය යටතේ පැවති ඒවා වේ.

රුගන කිරීම් දැඩි නිරීක්ෂණයක් යටතේ පැවති බැවින්, කඩුවක් මත ඇවිදිනවාක් මෙන් සෑම දර්ශනයක්ම ඉතාමත් සැඟවුණු අයුරින් වෙනස් කර වික්‍රමයට අවශ්‍ය දර්ශන රුගන කිරීමට සිදු විය. රුගන කිරීම් සඳහා අවසර ලබා ගැනීමට රජ සමරසිංහ වෙනත් ව්‍යාජ තිර

රචනයක් ඉදිරිපත් කර තිබුණ ද, ඔහු එම තිර රචනය මනාව සැලසුම් කර සැඟවුණු අභ්‍යන්තර අර්ථයක් සහිතව ලියා තිබූ බැවින්, වික්‍රමය සම්පූර්ණයෙන්ම නරඹන විට සෘජු අර්ථයක් ප්‍රකාශ කරන අයුරින් ද, දෘශ්‍යමය ලෙස රුගන කිරීම් කරන විට එය රුගන කිරීමට අවසර ලබා ගැනීම සඳහා ඉදිරිපත් කළ ව්‍යාජ තිර රචනයට සමාන වන අයුරින් ද වෙනස් කර ගැනීමට පහසු විය. ඇතැම් දර්ශන රුගන කිරීමේදී ශ්‍රී ලංකා යුද හමුදාවෙන් සමහර උපකරණ, ඇඳුම් පැළඳුම් මෙන්ම වෙනත් ආධාර ලබා ගැනීමට ද සිදු විය.

ව්‍යාජ තිර රචනයක් ඉදිරිපත් කර රුගන කිරීම් සඳහා අවසර ලබාගෙන තිබූ තත්ත්වයක් යටතේ රජ සමරසිංහට සැබෑ තිර රචනය රහසිගතවම රුගන කිරීමට සිදු වූ බැවින්, අතුරුදහන් වූවන්ගේ හෝ අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන්ගේ මව්වරුන්ගේ සාක්ෂි පටිගත කිරීමේ දී විශාල අභියෝගයකට මුහුණ දීමට සිදු විය. වික්‍රමය තුළ සාක්ෂි පටිගත කිරීම ප්‍රධාන කරුණක් වූ බැවින්, ව්‍යාජ තිර රචනය සඳහා රුගන කිරීම් සිදුකරන අතරතුරදීම, රජ සමරසිංහ ඒ වන විටත් නිර්මාණය කර තිබූ කණ්ඩායම හරහා ද, මිතුරන් සහ පෞද්ගලිකව ලබාගත් සම්බන්ධතා හරහා ද ලබාගත් තොරතුරු මත පදනම්ව, රුගන කිරීම් අතරතුර ලැබෙන විවේක කාලවලදී සහ නිවාඩු දිනවල දී හමුදා හටයින්ට කිසිදු සැකයක් ඇති නොවන පරිදි කුඩා කණ්ඩායමක් ලෙස ගොස් රහසිගතවම එම සාක්ෂි පටිගත කිරීමට සිදු විය.

මේ සම්බන්ධයෙන් රජ සමරසිංහ පවසන්නේ, 'සම්පූර්ණයෙන්ම බලාපොරොත්තු සුන්වී තමන්ගේ දරුවන්ට සිදු වූයේ කුමක්ද යන ප්‍රශ්නයට පිළිතුරක් නොමැතිව බලාපොරොත්තුවෙන් සිටින ඒ අසරණ අහිංසක මව්වරුන් තම මානසික පීඩාවන්, නිමා නොවන වේදනාවන් දුකත් පසෙකලා අප කෙරෙහි විශ්වාසය තබා තම සාක්ෂි ලබා දුන්නා. එම මව්වරුන් තමන් මෙන්ම දරුවන් අහිමිවී නිමාවක් නොමැතිව තැවෙන තවත් මව්වරුන් කිහිපදෙනෙකු පිළිබඳ විස්තරද ලබා දුන්නා. අපගේ මෙම ක්‍රියාවලියේ සියල්ලම ශ්‍රී ලංකා යුද හමුදාව විසින් නිරීක්ෂණය කරමින් සිටින්නට ඇතැයි යන සැකය දිගටම මතු වෙමින් තිබුණා. එසේ වුවත් අපට ලැබුණු කුඩා කුඩා අවස්ථාවන් පවා අපි නිසි පරිදි ප්‍රයෝජනයට ගන්නා' යනුවෙනි.

Your Touch makes others invisible නමැති රජ සමරසිංහගේ මෙම චිත්‍රපටය වාර්තා චිත්‍රපටයක් (Documentary) ලෙස සාමාන්‍ය වාර්තා චිත්‍රපටවලින් සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස්ව, සත්‍යය සහ ප්‍රබන්ධය අතර ඇති කාව්‍යමය සීමාව හෝ පරතරය ස්වාධීනව තරණය කරන නව ප්‍රවේශයක් අනුගමනය කරමින් නිර්මාණය කර ඇත. මේ පිළිබඳව රජ සමරසිංහ පවසන්නේ මෙවැන්නකි. 'මෙම චිත්‍රපටය රූගත කිරීමේදී මුහුණ දුන් අභියෝග සහ එම සීමාව තරණය කිරීමේ ප්‍රවේශය විසින්, ප්‍රබන්ධ චිත්‍රපටයක් (Fiction film) සහ වාර්තා චිත්‍රපටයක් අතර ආකෘතියක් ස්වභාවිකවම ලබා දුන්නා. මෙම චිත්‍රපටය කුමන ආකෘතියකින් නිකුත් වේවිද යන්න පිළිබඳ යම් පෙරහැඟීමක් සහ අනුමානයක් අපට කලින්ම තිබුණා. මේ නිසා අප විසින් චිත්‍රපටයට නැගූ එම ව්‍යාජ තීර රචනය පවා සැබෑ චිත්‍රපටයේ මධ්‍යම සංවාදය ශක්තිමත් කරන අයුරින්ම සැලසුම් කර, අභ්‍යන්තර අරමුණක් සහිතව සැඟවුණු අයුරින් ලියා තිබුණා. ශ්‍රී ලංකාව නමැති රට කුළ බොරුව කුමක්ද, සත්‍යය කුමක්ද යන්න වෙන්කර හඳුනාගත නොහැකි ආකාරයට ඉතා ව්‍යාකූල වාතාවරණයක් දක්නට ලැබෙනවා. මෙය ඇත්ත වශයෙන්ම සංස්කෘතික සාරධර්මවල පිරිහීමේ තත්ත්වයක්. මෙය ප්‍රකාශ කිරීමට මෙම සමාන්තර ද්විත්ව ප්‍රවේශය සහ එය ඒකාබද්ධ කරන කාව්‍යමය සංස්කරණ ශිල්පීය ක්‍රම මෙම චිත්‍රපටයට විශිෂ්ට ආකෘතියක් ලබා ගැනීමට අවස්ථාවක් වුණා. ඊට අමතරව එම ප්‍රදේශය සහ එහිදී මුණගැසුණු අය තවත් බොහෝ දොරටු විවෘත කළා.' යනුවෙනි.

මීළඟට Your Touch makes others invisible චිත්‍රපටයේ විශේෂයෙන්ම සඳහන් කළ යුත්තේ මුහුණු හරහා ප්‍රේක්ෂකයා වෙත සම්ප්‍රේෂණය කරන බහු-හැඟීම් ස්වභාවයයි. රොටර්ඩෑම් ජාත්‍යන්තර චිත්‍රපට උළෙලේදී සිනමා විචාරක නිලවලගන් සුබ්බයිසාර් සමරසිංහ සමඟ සාජුවම සාකච්ඡා කරන විට, 'මෙම චිත්‍රපටයේ පෙන්වන මුහුණු විවිධ හැඟීම් දරාගෙන ප්‍රබල ලෙස ප්‍රකාශ වෙනවා. ඔබ මෙම මුහුණු සොයාගත්තේ කෙසේද?' යැයි ඇසූ විට රජ සමරසිංහ පිළිතුරු දෙමින් 'මම මෙය කලින් සැලසුම් කළේ නැහැ. ඒ මිනිස්සුන්ගේ මුහුණුවලින් ප්‍රකාශ වීමට යන හැඟීම් හෝ රූපය මට නිර්මාණය කරන්න බැහැ. මගේ කෙටි චිත්‍රපට කුළ මම දෙබස්වලින් තොර සිනමාත්මක භාෂාවක් මීට පෙරත් හසුරුවා තිබෙනවා. මගේ කෙටි චිත්‍රපට නිර්මාණය කර

තිබෙන්නේ මිනිසුන් සහ ඔවුන්ගේ පැවැත්ම නිශ්ශබ්දව නිරීක්ෂණය කරන අයුරින් තමයි. ඒ ශිල්පීය ක්‍රමයම මෙහිදීත් භාවිත කළා. සෑම මුහුණක්ම අපට භූමි ප්‍රදේශයක් වගේ තමයි, සෑම මුහුණකටම ගැලපෙන අයුරින් ඔවුන්ගේ රංගනය මම සුළු වශයෙන් වෙනස් කර ගත්තා. එපමණයි' යනුවෙන් සඳහන් කරයි.

2015 ජනවාරි මාසයේදී ශ්‍රී ලංකාවේ හයවන විධායක ජනාධිපතිවරයා ලෙස මෙම ත්‍රිපාල සිරිසේන දිවුරුම් දුන් යහපාලන ආණ්ඩුවේ අග්‍රාමාත්‍යවරයාව සිටි රනිල් වික්‍රමසිංහ, එකල සහභාගී වූ මහජන රැස්වීමකදී, 'අතුරුදහන් වූවන් කිසිවෙකුත් ජීවතුන් අතර සිටීමට ඉඩක් නැහැ' යැයි ප්‍රසිද්ධියේම නිවේදනය කළේය. ඉන්පසුව 2019 වකවානුවේදී ශ්‍රී ලංකාවේ හත්වන විධායක ජනාධිපතිවරයා ලෙස වැඩ භාරගත් ගෝඨාභය රාජපක්ෂ ද අතුරුදහන් වූවන් සම්බන්ධයෙන් මේ ටිකම කීවේය. මෙය තිත්ත සත්‍යයක් පමණක් නොවේ. වේදනාව සහ ශෝකය ගැබ්වී ඇති, කඳුළු සලන සත්‍යයක් ද වේ. එසේ වුවත් අතුරුදහන් කරනු ලැබූ තමන්ගේ ඥාතීන්ට සිදු වූයේ කුමක්ද යන තීරණාත්මක නිගමනය ලැබෙන තුරු මව්වරුන්, පියවරුන්, භාර්යාවන්, සහෝදර සහෝදරියන් සහ දරුවන් තමන් ජීවත් වන කාලය දක්වාම අඛණ්ඩව අරගල කරමින් සිටිති. මෙම චිත්‍රපටය ගෙනහැර දක්වන සුදු වැන් පැහැරගැනීම් සිදු වී දශක එකහමාරක් ගත වී ඇතත්, රජ සමරසිංහ මෙම චිත්‍රපටය තුළින් සුදු වැන් රට මගින් පැහැරගනු ලැබූ පුද්ගලයින්ට අත්වූ ඉරණම කුමක්ද, ඔවුන්ගෙන් කිහිපදෙනෙකු හෝ දිවි ගලවාගෙන සිටීමට ඉඩක් තිබේද, ආදී ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු දීමට උත්සාහ කරන්නේ නැත. ඒ වෙනුවට ඔහු ද මෙම චිත්‍රපටය හරහා ප්‍රශ්න කිහිපයක් මතු කරයි. මේ අයුරින් අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන්ගේ ශෝකාකූල කතන්දර පමණක් පැවසීමට ඔහු උත්සාහ දරයි. සිංහල අධිපතිවාදී රජය විසින් මුදාහරින ලද ප්‍රචණ්ඩත්වය තුළින් විනාශ කර දමනු ලැබූ මානව හිතවාදය පිළිබඳ දෘෂ්ටිකෝණයක් කේන්ද්‍ර කරගනිමින් මෙම චිත්‍රපටය ක්‍රියාත්මක වේ.

මෙම චිත්‍රපටය උත්සාහ කරන්නේ අතුරුදහන් වූ හෝ අතුරුදහන් කරනු ලැබූ තම දරුවන් දිවා රැ සිහි කරමින් නිමා නොවන ශෝකයෙන් තැවෙන එම හැඟීම් ප්‍රේක්ෂකයා වෙත සම්ප්‍රේෂණය කිරීමටයි. මේ පිළිබඳව රජ සමරසිංහ පවසන්නේ, 'අතුරුදහන් කරනු ලැබුවන් ප්‍රතිනිර්මාණය කරන

අවස්ථාව කිසිදු අයුරකින් එම පුද්ගලයින්ගේ බේදවාචකයට නිග්‍රහයක් නොවන පරිදි අපි නිර්මාණය කළා. භූමිය; මුහුණු; ශබ්දය; පසුබිම් සංගීතය යන මේ සියල්ලම එම මව්වරුන්ගේ නිමා නොවන ශෝකය නමැති හිස්බව නිරූපණය කරන ආකාරයෙන් නිර්මාණය කිරීමට අපි උත්සාහ කළා' යනුවෙනි.

ශ්‍රී ලංකාවේ දශක හතරකට ආසන්න කාලයක් පැවති සිවිල් යුද්ධය අවසන් කර වසර දහහතක් ගත වී ඇති තත්ත්වයක වුව ද, එම යුද්ධයේ සෘජු බලපෑමට ලක්වූවන්ගේ සිත් තුළ එම බලපෑම අළු යට ගිනි පුපුරු මෙන් තවමත් දැවෙමින් පවතී. එය ඔවුන්ගේ මුහුණු මත පැතිරී මෘදු ශෝකයක් ලෙස ගලා යන අයුරු සියුම්ව නිරීක්ෂණය කර රජ සමරසිංහ එය මෙම චිත්‍රපටයේ විශිෂ්ට ලෙසම සටහන් කර ඇත. මෙම චිත්‍රපටයේ ඇති සුවිශේෂත්වයම මුහුණු රූගත කර තිබීමයි. මෙහි එන කුඩා පිරිමි ළමයා එක්තරා ආකාරයක නියැදියක් (Sample) ලෙස සැලකිය හැක. ඔහු කැමරාව දෙස ඉහළට බලන විට ඇස්වල ස්වභාවිකවම ශෝකයක් පැතිරී තිබෙන අයුරු දැකගත හැකිය. මෙම හැඟීම පරම්පරා පසුකරගෙන පැමිණි කම්පනයක් ලෙස සැලකිය හැකිය. සාමාන්‍යයෙන්ම බලපෑමට ලක්වූවන් මතුපිටින් හෝ බාහිරව බැලූ විට සාමාන්‍ය තත්ත්වයෙන් සහ සතුටින් පෙනී සිටිය ද ඔවුන්ගේ ඇස් සහ මුහුණු බොරු කියන්නේ නැත යන්න රජ සමරසිංහගේ සෘජු අදහසයි.

මෙම චිත්‍රපටය මගින් අතුරුදහන් කරනු ලැබූ තම දරුවන් පිළිබඳව සාක්ෂි ලබා දුන් මව්වරුන්ගෙන් සමහරක් තනි පුද්ගලයින් ලෙස

දරිද්‍රතාවයේ ග්‍රහණයට හසුවී පීඩා විඳීමත්, අවතැන්ව ජීවත් වන අතරම පැරණි තත්ත්වයට යළිත් පත්විය නොහැකිව දැඩි අර්බුදයකට ලක්වී සිටීමත් අවංකව පෙන්වා දී තිබීමෙන්, මෙම අතුරුදහන් කරනු ලැබූවන්ගේ ගැටලුව මේ දක්වාම බරපතල ලෙස ආමන්ත්‍රණය නොකර නොසලකා හැරීමේ තත්ත්වය අඛණ්ඩව පවතින බව සත්‍යයක් යන්න පැහැදිලිවම නිරූපණය කරයි.

ශ්‍රී ලංකාවේ සුදු වෑන් පැහැරගැනීම් යනු හුදෙක් සුළුතර දෙමළ ජනතාවට එරෙහිව පමණක් සිදු වූවක් නොවේ. දෙමළ ඊළාම් විමුක්ති අරගලය තීව්‍ර වීමටත් පෙරම, වර්තමානයේ ශ්‍රී ලංකාවේ නවවන විධායක ජනාධිපතිවරයා ව සිටින අනුර කුමාර දිසානායක නායකත්වය දැරූ ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ, රෝහණ විජේවීරගේ නායකත්වයෙන් අසුව දශකයේ දී අරගල කළ අවස්ථාවේදීත් ඉන්පසුවත් සිංහල තරුණයින් වෑන් රථවලින් පැහැරගෙන ගොස් වධහිංසා පමුණුවා සාතනය කරනු ලැබ ඇත. එම සිදුවීම් රාජ සමරසිංහ මෙම චිත්‍රපටයට ඇතුළත් කර නැත. මන්දයත් ඔහු මෙම චිත්‍රපටය තුළින් සුළුතර දෙමළ ජනතාවට සිදු කරනු ලැබ ඇති අසාධාරණය සහ අයුක්තිය කේන්ද්‍ර කරගෙන, එය සජීවීව තබා ගැනීමටත්, එය යටපත් වීමට ඉඩ නොදීමටත් ශ්‍රී ලංකාව තුළ මීට පෙර සිදු වී ඇති සුදු වෑන් පැහැරගැනීම් සිදුවීම් සැලසුම් සහගතවම මඟහැර ඇති බවත්, නමුත් එම සිදුවීම් සටහන් කරන ආකාරයේ තවත් චිත්‍රපටයක් නිර්මාණය කිරීමට හැකියාවක් ඇති බවත් ඔහු සඳහන් කරයි.

රජ සමරසිංහගේ මෙම චිත්‍රපටය සියලුම ජාත්‍යන්තර චිත්‍රපට උළෙලවල ප්‍රදර්ශනය කිරීමට කටයුතු යොදා තිබුණ ද, මෙතෙක් ශ්‍රී ලංකාවේ සහ ඉන්දියාවේ එය ප්‍රදර්ශනය කිරීමට නොහැකි වී තිබේ. මෙම චිත්‍රපටය කුමන පාර්ශ්වයක් වෙනුවෙන් නිර්මාණය කළේ ද, එම පාර්ශ්වය වෙත මෙය ගෙනගොස් පෙන්වීම අතිශයින්ම වැදගත් යැයි රජ සමරසිංහ සලකන බැවින්, ඔහු එම අවස්ථාව සලසා ගැනීම උදෙසා දැඩි උත්සාහයක නිරත වෙයි. අධ්‍යක්ෂවරයෙකු නිරපිටපතක්, එහි අඩංගු පුද්ගලයන් සහ ස්ථාන පෙන්වා දෙන ආකාරයෙහි ඇති සුවිශේෂීත්වය මෙම චිත්‍රපටය මගින් ප්‍රේක්ෂකයාට මැනවින් පසක් කරනු ඇත. මන්දයත්, රජ සමරසිංහ චිත්‍රපටයක් අධ්‍යක්ෂණය කිරීමේදී තමාගේම අභ්‍යන්තර හැඟීම කෙරෙහි දැඩි සේ ගරු කරමින් කටයුතු කරන බවත්, එම ස්වභාවයම පුද්ගලයන්, දර්ශන තලය සහ කාලය දෙස බලන දෘෂ්ටිය බවට පත්වන බවත්, එය අනුගමනය කරමින් සිය දර්ශන නිර්මාණය කරගන්නා බවත්, එම පසුබිමට ලබා දිය හැකි අවස්ථාවන් වෙනුවෙන් තමා විවෘතව තබාගන්නා බවත්, තම අභ්‍යන්තර හැඟීම මෙහෙයවන මාවතේ තමා ගමන් කරන බවත් ඔහු පවසන බැවිනි.

ශ්‍රී ලංකාව තුළ සදාකාලිකව පවතින බහුතර සිංහල ජාතිය සහ සුළුතර දෙමළ ජාතිය අතර පවතින ජනවාර්ගික අර්බුදයේදී, දෙපාර්ශ්වයටම ආවේණික වූ සුවිශේෂී සංස්කෘතියක්, සිරිත් විරිත්, සාරධර්ම සහ ඓතිහාසික පසුබිමක් ඇත. මතවාදීමය ගැටුම ක්‍රමයෙන් වර්ධනය වී සන්නද්ධ අරගලයක් බවට පත්වී මැනකදී මහා ව්‍යසනයකින් අවසන් වූව ද, සුහදශීලී විසඳුමක් වෙනුවෙන් මෙම දෙපාර්ශ්වයටම නැවතත් සංවාදයක නිරත වීමේ හැකියාවක් ඇතැයි යන විශ්වාසය මත පිහිටා රජ සමරසිංහ මෙම චිත්‍රපටය නිර්මාණය කර තිබේ. ඔහුගේ දෘෂ්ටියට අනුව, නිර්මාණකරුවා සතු එකම ආයුධය එම විශ්වාසය පමණි. එබැවින් එම විශ්වාසය මත නිර්මාණය වූ මෙම චිත්‍රපටය සුළු වශයෙන් හෝ බලපෑමක් ඇති කරනු ඇතැයි ඔහු විශ්වාස කරයි. මෙම චිත්‍රපටයේ ඉතා සිත්ගන්නාසුලු ලෙස ඉදිරිපත් කර ඇති දර්ශනයක් වන්නේ රජයේ හමුදා භටයන් දෙදෙනෙකු සහ සංචාරකයන් දෙදෙනෙකු මුහුණට මුහුණ හමුවී කම්පනයට පත්වන අවස්ථාවයි. මෙය දෙපාර්ශ්වයටම කිසිදු සම්බන්ධයක් නොමැති භූමියක ඔවුන් සිටගෙන සිටීම සංකේතවත් කිරීමකි.

වර්තමානය වන විට ශ්‍රී ලංකාව සංචාරකයන්ගේ දේශයක් බවට පත්වෙමින් තිබේ. විනෝදාස්වාදය සහ විවේකය සඳහා සංචාරකයන් මෙහි එක්රොක් වන අයුරු දැකගත හැකිය. බලහත්කාරයන් සිදුකළ මහා ව්‍යසනයක් බඳු යුද්ධයක් අවසන් වී ඇත. දසදහස් ගණනක් ජනතාව මියගොස් ඇත. අතුරුදහන් කරනු ලැබ ඇත. ඉහත දර්ශනයේ පෙනී සිටින පාර්ශ්වයන්ට අදාළ යුද්ධය සහ එහි ප්‍රතිඵලය පිළිබඳ පසුබිම සම්බන්ධයෙන් මූලික අවබෝධයක් තිබේද? යන ප්‍රශ්නය ප්‍රේක්ෂකයා තුළ මතු වෙයි. ඊට අමතරව, සංවිධානාත්මක නොවන පාර්ශ්වයන් සහ පාලකයන්ට සම්බන්ධ නැති සංවිධානගත පාර්ශ්වයන් පිළිබඳවද රජ සමරසිංහ එම දර්ශනය තුළින් මැනවින් පෙන්වනුම් කරයි.

වාර්තා චිත්‍රපටයක් (Documentary film) යන පදනම මත පිහිටා බලන කල, රජ සමරසිංහගේ Your Touch Makes others Invisible නම් මෙම චිත්‍රපටය ශ්‍රී ලංකාවේ යුද්ධය පැවති සමයේ සුදු වෑන් රථවලින් පැහැරගෙන ගොස් අතුරුදහන් කරනු ලැබූ සුළුතර දෙමළ ජනතාව පිළිබඳව සටහන් කළ සැලකියයුතු තත්වයක පවතින ප්‍රථම චිත්‍රපටය වේ. සිංහල ස්වෝත්තමවාදී රජය විසින් මුදාහරින ලද ප්‍රවණ්ඩත්වයට එරෙහිව සත්‍යය සොයන, අතුරුදහන් කරනු ලැබූ තම දරුවන් අහිමි වී කිසිදු සාධාරණ විසඳුමක් හෝ යුක්තියක් නොලබා වැලපෙන මව්වරුන්ගේ සාක්ෂි ඇතුළත් සුවිශේෂී කෘතියක් ලෙස ද මෙය කැපී පෙනේ. තවද, සාමාන්‍ය වාර්තා චිත්‍රපට මෙන් නොව, අතුරුදහන් වූවන් වෙනුවෙන් ඥාතීන්ගේ බලාපොරොත්තුවෙන් සිටීම, වේදනාව, අහිමි වීමේ හැඟීම සහ පිළිතුරු නොමැති ප්‍රශ්න ආදිය ඇතුළත්, අතිශය ප්‍රශංසනීය සියුම් බවකින් යුත් ප්‍රබල කලා කෘතියක් ලෙසද මෙය ඉස්මතු වෙයි.

ජාත්‍යන්තර මට්ටමේදී, වර්තමානයේ වෘත්තාන්ත චිත්‍රපට (Feature films) සහ වාර්තා චිත්‍රපට (Documentary film) අතර පවතින පරතරය අඩුවී තිබේ. එනම්, මෙම චිත්‍රපට වර්ග දෙකම පොදුවේ චිත්‍රපට ලෙස සැලකීමේ විශිෂ්ට ප්‍රවණතාවක් ගොඩනැගෙමින් පවතී. සැලකියයුතු මට්ටමක පවතින ජාත්‍යන්තර චිත්‍රපට උළෙලවලදී වෘත්තාන්ත චිත්‍රපට සහ වාර්තා චිත්‍රපට ලෙස වෙන වෙනම වර්ග නොකර තරග අංශ සහ සම්මාන අංශ යටතේ එකට එකතු කර ඉදිරිපත් කරන බව දැකගත හැකිය.

මෑත කාලයේ ජාත්‍යන්තර මට්ටමේ සිනමා කලාව තුළ සිදුවෙමින් පවතින ප්‍රධානතම දැවැන්ත ආකෘතිමය උල්ලංඝනය කිරීම හෝ පිම්ම පූර්ණ වශයෙන්ම සිදුවන්නේ හෝ කළ හැක්කේ කතාන්දර මත පදනම් නොවූ වාර්තා වික්‍රමයට තුළින් පමණි. කතාන්දර මත පදනම් නොවූ, එනම් වාර්තා වික්‍රමයට ආකෘතිය මගින් ප්‍රතිවිරුද්ධ ලෙස වෘත්තාන්ත වික්‍රමයට සඳහා වන අවකාශය පුළුල් කරයි. දෘශ්‍යමය වශයෙන් තෝරාගන්නා තේමාව සහ ඒ සඳහා වන වර්ත සැබෑ ඒවා වීම යන්න වෘත්තාන්ත වික්‍රමයට වලින් වාර්තා වික්‍රමයට සුවිශේෂී ලෙස වෙන්කර හඳුනාගැනීමට ඉවහල් වෙයි.

රජ් සමරසිංහගේ 'Your Touch Makes others Invisible' ප්‍රබන්ධය සහ සත්‍යය අතර පවතින කාව්‍යමය පරතරය ස්වයංසිද්ධව හා ස්වාධීනව කරණය කරයි.

සාමාන්‍යයෙන් වෘත්තාන්ත වික්‍රමයක් සහ වාර්තා වික්‍රමයක් අතර ඇති සීමාව හෝ බෙදුම් රේඛාව විවිධ ශිල්පීය ක්‍රම හරහා ඒකාබද්ධ කෙරේ. වෘත්තාන්ත වික්‍රමයකට සාපේක්ෂව බලන කල වාර්තා වික්‍රමයක් නිර්මාණය වන්නේ ඉතා සුළු හෝ අවම ආයෝජනයකිනි. රූගත කිරීමේ කණ්ඩායමට ද ඇතුළත් වන්නේ සුළු පිරිසකි. රූගත කිරීම් සඳහා භාවිතා කරන උපකරණ සහ මෙවලම් ද අඩු ය. කැමරාවේ හැසිරවීම, දර්ශනයේ ස්වභාවයට ගැළපෙන ආලෝකකරණය, ශබ්ද පරිපාලනය සහ කාල රාමුව යන කරුණු වාර්තා වික්‍රමයක් නිර්මාණය කිරීමේදී පහසුවෙන් කළ නොහැකි වීම පොදු නියමයකි. එහෙත්, ඩිජිටල් තාක්ෂණයේ හඳුන්වාදීමත් සමඟ වර්තමානයේ වෘත්තාන්ත වික්‍රමයට භාවිත කෙරෙන සියලුම ශිල්පීය ක්‍රම වාර්තා වික්‍රමයට නිර්මාණකරණයේදී ද භාවිතයට ගැනීමට හැකිවීම ඉදිරි පිම්මක් ලෙස සැලකිය හැකිය.

වාර්තා වික්‍රමයට සම්බන්ධයෙන් වන සංවාදවලදී නිලවළගත් සුබ්බසාධයා වැනි විකල්ප සිනමා පර්යේෂකයන් 'කාව්‍යමය ප්‍රවේශය' යන්න ඉදිරිපත් කරන බව දැකිය හැකිය. මෙම 'කාව්‍යමය ප්‍රවේශය' යනු හුදෙක් කතාවක් කීමෙන් පමණක් නොනැවතී, ඉන් ඔබ්බට ගොස් හැඟීමක් හෝ මනෝභාවයක් ජනනය කිරීමට උත්සාහ කිරීමයි; ශබ්දය, වර්ණය, චිත්තවේගීය දර්ශන, සහ ස්වරූපයේ සමෝධානය ඉතා වැදගත් ලෙස හැසිරවීම; අනුපිළිවෙලින් සංස්කරණය කරන

ලද විවිධ හැඟීම් සමඟ රූප එකට එක්කළ රූප පෙළගැස්ම සහ එම පෙළගැස්මේ රිද්මයට මූලිකත්වය ලබාදීම වැනි කරුණු මීට ඇතුළත් වෙයි. මෙම ප්‍රවේශය සියලුම වික්‍රමයට සඳහා පොදු වූවක් නොවුණ ද, වර්තමාන යුගයේ නිර්මාණය වන වාර්තා වික්‍රමයට මෙම ප්‍රවේශය අනුගමනය කරන ආකාරය දැකගත හැකිය. එනම්, මෑතකාලීන වාර්තා වික්‍රමයට සිනමා භාෂාව ලෙස මෙම ප්‍රවේශය භාවිතයට ගැනෙමින් පවතී.

ශබ්දය සහ පසුබිම් සංගීතය සමඟ මිශ්‍රකර නිර්මාණය කරන ලද ස්තරගත රූප රාමු එකලස් කිරීමක් එකතු කරමින් දර්ශන නිර්මාණය කිරීම වාර්තා වික්‍රමයට තුළ පර්යේෂණයක් ලෙසම ඉදිරියට ගෙන යමින් පවතී. ඇතැම් විට වාර්තා වික්‍රමයක් සැලසුම් සහගතව නිර්මාණය කිරීම කළ නොහැක්කක් විය හැකිය. රජ් සමරසිංහගේ මෙම වාර්තා වික්‍රමයද මෙම වර්ගයට අයත් වූවකි. මෙවැනි තත්ත්වයක් යටතේ එය පියවරෙන් පියවර රූගත කිරීමට සිදුවෙයි.

එනම්, විවිධ පසුබිම්, පාරිසරික තත්ත්වයන් සහ චිත්තවේගීය අවස්ථාවන්හිදී කොටස් වශයෙන් ස්වභාවික සෞන්දර්යයෙන් යුතුව රූගත කරන ලද දර්ශන ඒකාබද්ධ කිරීමේදී ශබ්ද සැලසුම්කරණය වැදගත් කාර්යභාරයක් ඉටු කරයි. වර්තමානයේ වාර්තා වික්‍රමයට අධ්‍යක්ෂවරුන් මෙම සැලසුම්කරණය කෙරෙහි දැඩි උනන්දුවකින් යුතුව ඉදිරියටම යමින් සිටිති. එනම් ඔවුන් නව පිම්මක් පනිමින් සිටිති. වාර්තා වික්‍රමයක් සඳහා වන සංගීතය සමඟ මෙම ශබ්ද සැලසුම්කරණය ද එක්ව කතාව රූප රාමු බවට පත්කර පවසන විට එය ප්‍රේක්ෂකයා තුළ නවමු මෙන්ම සුවිශේෂී හැඟීමක් ජනිත කරවයි. එනම්, වෙනස්ම අත්දැකීමක් ලබා දෙයි. වර්ත නිරූපණය කරන්නන්ගේ මනෝභාවයන් පිළිබිඹු කරන හෝ රූපකාත්මක කරන දෘශ්‍ය සංකේත සමඟ මතක ධාරාවන් සහ බලාපොරොත්තු ආදිය නිරූපණය කළ හැකි ප්‍රබන්ධමය සංකේතද එකතු කරමින් සංස්කරණය කරන විට ප්‍රේක්ෂක දෘෂ්ටිකෝණයෙන් වෙනස්ම වූ නවමු දෘශ්‍ය රූපයක් නිර්මාණය වීම සිදුවිය හැකිය.

මේ සියල්ල මැනවින් ග්‍රහණය කරගනිමින්, සුදු වැන් රථ මගින් පැහැරගෙන ගොස් අතුරුදහන් කළවුන්ගේ කතාව, ස්වෝත්තමවාදී සිංහල පාලකයන්ගේ මර්දනය සහ අප්‍රමාණ වූ මව්වරුන්ගේ බලාපොරොත්තු

සහගත නොනිවෙන නිහඬ සටන සිනමා භාෂාවෙන් සිය වාර්තා වික්‍රමය හරහා පැවසීමට රජ් සමරසිංහ උත්සාහ දරයි. මෙහිදී එම මව්වරුන්ගේ පාපොච්චාරණ සාක්ෂි ලෙස ඇසෙන විට, අතුරුදහන් වූවන්ගේ ප්‍රබන්ධ රූප රාමු දර්ශනය විම මගින් ඔවුන්ට ප්‍රතිරූපයක් සහ අන්‍යන්‍යතාවක් ලබාදෙන බව සැලකිය හැකිය. සිවිල් යුද්ධය නිසා ඇති වූ මහා ව්‍යසනයේ එක් ප්‍රතිඵලයක් වන සුව නොවන කුමක සමඟ සෘජුවම සම්බන්ධ වන සිදුවීම් විස්තර කෙරෙන විට, ඒවා ප්‍රේක්ෂකයාට භූමි දර්ශන ලෙස පෙන්වන අතරම, එම භූමි දර්ශනම සිදුවූ සිදුවීම් සඳහා සාක්ෂි සහ සංකේත බවටද පරිවර්තනය වෙයි.

ප්‍රංශ නව රැල්ලේ (French New Wave) වික්‍රම මාලාවට අයත්, අලන් රෙනේ (Alain Resnais) විසින් ප්‍රථම වරට අධ්‍යක්ෂණය කරන ලදුව, එමානුවෙල් රීවා (Emmanuelle Riva) ඒජ් ඔකාඩා (Eiji Okada) සහ ස්ටෙලා ඩසාස් (Stella Dassas) ගේ රංගනයෙන් 1959 පමණ කාලයේදී නිර්ගත වූ Hiroshima Mon Amourz වික්‍රමය මම 2003 මාර්තු අගභාගයේදී බ්‍රිතාන්‍ය කවුන්සිලයේ (British Council) පැවති (Script Net) සංවිධානයේ වික්‍රම පුහුණු වැඩමුළුවේදී නැරඹුවෙමි. ඉන්දියන්-1 (Indian-1) වික්‍රමයේ ඉන්දියන් සීයා වන සේනාපති සිය පළමු ඝාතනය සජීවිකා විකාශය කිරීමට පටන් ගන්නා විට, 'ළමුන්, ගැබ්නි මව්වරුන් සහ හෘද රෝගීන් මෙය නරඹන්න එපා. ඔබ මෙම නාලිකාව මාරුකර වෙනත් නාලිකාවක් නරඹන්න' කියා දෙබසක් පවසනු ඇත. 'Hiroshima Mon Amour' යනු ඒ ආකාරයේ වික්‍රමයකි. සාමාන්‍යයෙන් නිරවුල් මනසක් ඇති අයට පවා දිගටම නැරඹිය නොහැකි වික්‍රමයකි. මෙම වික්‍රමය නරඹා අවසන් වූ පසු දිවා ආහාර විවේකය එළඹුණි. මා සමඟ එය නැරඹූ බොහෝ දෙනෙකු දිවා ආහාරය පවා ගැනීමට පෙළඹීමක් නොමැතිව වෙහෙසට පත්ව සිටිනු මට දැකගත හැකි විය. මෙහි දර්ශන නිර්මාණය කර තිබුණේ තිරය බෙදා රූප රාමු කිහිපයකට එකවිට (Juxtapose) ඉඩ සලසමිනි.

ඇඳක තුරුළු වී සිටින යුවළක්. එහි පිරිමි හඬක් 'හිරෝෂිමාවේදී ඔබ මොනවාද දැක්කේ?' කියා අසයි. ඊට පිළිතුරු දෙන කාන්තා හඬ 'මම හෝලිෆ්ලවර් දැක්කා' යැයි පවසයි. දිගටම පිරිමි හඬින් එම ප්‍රශ්නයම අසයි. කාන්තා හඬ එකින් එක රූපරාමු ගැන සඳහන් කරමින් පිළිතුරු දෙයි. මෙය ශෝකයෙන් පිරුණු කාව්‍යමය සංවාදයක්

වැනි වනු ඇත. කාන්තා හඬ හෝලිෆ්ලවර් දුටු බව පවසන විට හිරෝෂිමාවේ සිදුවූ පරමාණු බෝම්බ ප්‍රහාරයෙන් පීඩාවට පත් වූ පුද්ගලයෙකු ව දර්ශනය කිරීම සිදුවෙයි. අඛණ්ඩව කාන්තා හඬින් එය ඇසෙයි. සෑම පිළිතුරක් සඳහාම වන දර්ශන පෙන්වීම අඛණ්ඩව සිදුවෙයි. පිළිතුරට අදාළ වන රූපයට සමාන වන පරිදි දර්ශනයට ඇතුළත් වන පුද්ගලයන්, සුන්‍යයන් ඇතුළු සතුන් සහ භූමි දර්ශන සමන්විත වෙයි. රජ් සමරසිංහ මෙම ශිල්පීය ක්‍රමය මැනවින් හසුරුවමින් මෙම වික්‍රමය නිර්මාණය කර ඇත.

ස්වෝත්තමවාදී සිංහල පාලක පාර්ශ්වය විසින් ඉදිරිපත් කරන සාධාරණීකරණය කරන ලද කර්ක සහ ඊට හාත්පසින්ම ප්‍රතිවිරුද්ධ වූ සුළුතර දෙමළ ජනතාවට එරෙහි මර්දනකාරී පිළිවෙත දත්ත ලෙස පෙන්වා දෙන අතරම, ඊට හාත්පසින්ම ප්‍රතිවිරුද්ධ වූ ප්‍රතිරූපයන් වන රුධිරය ගලන මුවකින් යුත් තරුණියක් පෙනී සිටීම; කුඩා ළමුන් දෙදෙනෙකු රණ්ඩු වීම; අදාළ ප්‍රදේශයේ සෑම තැනකම සැරිසරන ශ්‍රී ලංකා හමුදා හටයන් වැනි දාශ්‍ය මූලද්‍රව්‍ය හරහා රජ් සමරසිංහ එම පසුබිමෙහි සහ කාල පරිච්ඡේදයෙහි සත්‍යය ප්‍රබන්ධය සමඟ බද්ධ කරමින් ඒ දෙක අතර පවතින සංවාදය කාව්‍යමය ලෙස පරිවර්තනය කර තිබේ. වික්‍රමයේ අවසාන කොටසේදී, අතුරුදහන් වූ තම දරුවන් වෙනුවෙන් නොසැලෙන විශ්වාසයකින් සහ දැඩි බලාපොරොත්තුවකින් යුතුව දිගු කලක් තිස්සේ බලා සිටින එම මව්වරුන්ගේ නිමක් නැති වේදනාව සහ නොමැකෙන ශෝකය ප්‍රේක්ෂකයාට සම්පූර්ණයෙන්ම කාවැද්දීමට රජ් සමරසිංහ සමත් වෙයි.

"මම ජර්මානු අධ්‍යක්ෂක ෆාස්බින්ඩර්ට (Fassbinder) කැමතියි, තවද ත්‍රාසජනක වික්‍රමට ගැනත් මට උනන්දුවක් තියෙනවා, තකාෂි මීකේගේ (Takashi Miike) වික්‍රමවල ඇති තීව්‍රතාව මට බලපා තිබෙනවා, මනි කොල්ගේ (Mani Kaul) වික්‍රමවලට මම හරිම කැමතියි" යනුවෙන් පවසන රජ් සමරසිංහගෙන්, 'මෙම වික්‍රමය නිර්මාණය කිරීමෙන් පසු ඔබ ශ්‍රී ලංකාවට ගියාද?' යනුවෙන් නිලවලගත් සුබ්බසීයා ඇසූ අවසන් ප්‍රශ්නයට ඔහු පිළිතුරු දුන්නේ, "නැහැ, අවසරයකින් තොරව රූගත කළ සාක්ෂි මගින් රාජ්‍ය ආයතන කෝපයට පත් වී සිටිය හැකියි, මා එහි ගියහොත් මට ඊටට ඇතුළුවීමට අවසර නොදීමට හෝ මා අත්අඩංගුවට ගැනීමට ඉඩ

තිබෙනවා, මගේ මව්බිරිමට මට නැවත යාමට හැකි වේවිද? යන බිය සහ තැතිගැන්ම මා තුළ තිබෙනවා, කාලය එම අවස්ථාව නැවත උදාකරාවි යැයි මා විශ්වාස කරනවා” යනුවෙනි. මෑතකදී ශ්‍රී ලංකා රජයේ අධිකරණ අමාත්‍ය හර්ෂණ නානායක්කාර ‘අතුරුදහන් වූවන් සම්බන්ධයෙන්

පැමිණිලි එකොළොස් දහසක් ලැබී තිබෙනවා, මිලඟ වසර දෙක ඇතුළත මේ සඳහා විසඳුමක් ලබා දෙනවා’ යැයි අදහස් දක්වා ඇති පසුබිමක, ඔහුගේ මෙම පිළිතුර මගින් ශ්‍රී ලංකාවේ සැබෑ තත්ත්වය මැනවින් පෙන්වුම් කරයි.

පළමු හමුව:
කුට්ටි මනි, ජෙගන් අත්අඩංගුවට ගැනීම
සහ මරණ දඬුවම

ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලන ඉතිහාසය තුළ නොමැකෙන කැළැල් සහ ගැඹුරු කම්පනයන් ඇති කළ නම් අතරින් එකක් වන්නේ 'කුට්ටි මනි' යන්නයි. මීට වසර හතළිහකට පෙර ඊළාම් දෙමළ තරුණයන් අතර දැවැන්ත පිබිදීමක් ඇති කළ මෙම නාමය, අදටත් රාජ්‍ය මර්දනයට එරෙහි නිදහස් අරගලයේ සංකේතයක් ලෙස සැලකේ. 1970 දශකයේදී ඊළාම් විමුක්ති අරගල කණ්ඩායමකි ක්‍රියාකාරීත්වයන් ජනතා විමුක්තිය අරමුණු කරගනිමින් සන්නද්ධ අරගලයක් බවට පරිවර්තනය වෙමින් පැවති වකවානුවේ, ටෙලෝ (TELO) සංවිධානයේ ප්‍රධාන සෙන්පති ලෙස කුට්ටි මනි කටයුතු කළේය. ඔහුගේ දෙමාපියන් ඔහුට තැබූ නම සෙල්වරාජා යෝගවන්දන් ය. 1983 ජූලි 25 වැනිදා වැලිකඩ බන්ධනාගාරය තුළ සිදුවූ බිහිසුණු ඝාතනවලදී නිර්දය ලෙස ඝාතනය කරන ලද දෙමළ දේශපාලන සිරකරුවන් අතරින් ඔහු ද කෙනෙකි.

ශ්‍රී ලංකා නීති ඉතිහාසයේ, 'ත්‍රස්තවාදය වැළැක්වීමේ පනත' (Prevention of Terrorism Act) නමැති කෲර නීතිය යටතේ ගොනු කරන ලද පළමු ඓතිහාසික නඩුව ලෙස කුට්ටි මනි (සෙල්වරාජා යෝගවන්දන්), ජෙගන් (ජෙගනාදන්) සහ කරුප්පන් (ඥානවේල්) යන තිදෙනාට එරෙහිව කොළඹ මහාධිකරණයේ ගොනු කළ නඩුව සඳහන් කළ යුතුය. මෙම නඩුව, මා කනිෂ්ඨ නීතිඥවරයකු ලෙස දිවුරුම් දීමෙන් පසු පෙනී සිටි පළමු නඩුවයි. එදා සිට අද දක්වා දශක හතරකට වැඩි කාලයක් දේශපාලන සිරකරුවන් නිදහස් කර ගැනීම වෙනුවෙන් නඩු දහස් ගණනක පෙනී සිටිය ද, මෙම නඩුවේ මතකයන් මාගේ නීතිමය ගමන්මගේ නොමැකෙන සලකුණු ලෙස සටහන් වී ඇත.

1981 මාර්තු 25 වැනිදා සිදුවූ නිර්වේලි මහජන බැංකු කොල්ලය සහ ඉන්පසු සිදුවූ ද්විත්ව ඝාතන සිද්ධීන්ට සම්බන්ධ යැයි රජය විසින් සැක කළ පුද්ගලයන්ට එරෙහිව එවකට නීතිපති ශිවපසුපති මහතා විසින් කොළඹ මහාධිකරණයේ අධිචෝදනා පත්‍ර දෙකක් ගොනු කරන ලදී. ටෙලෝ සංවිධානයේ නායක 'තංගතුරෙයි' ලෙස හැඳින්වෙන නඩරාජා තංගවේල්, කුට්ටි මනි (සෙල්වරාජා යෝග

වන්දන්), දේවන් (සෙල්වදුරෙයි සිවසුබ්‍රමනියම්), කරුප්පන් (ඥානවේල්), නඩේසදාසන් සහ ජෙගන් (ජෙගනාදන්) යන අය මෙම නඩු දෙකෙහි විත්තිකරුවන් ලෙස නම් කර තිබුණි.

මෙම නඩු ප්‍රධාන චෝදනා දෙකකින් සමන්විත විය. පළමු නඩුවේ චෝදනාව ලෙස සටහන් වූයේ, නිර්වේලි බැංකුව කොල්ලකන අවස්ථාවේදී වෙඩි තබා පොලිස් කොස්තාපල් සිවනේසන් ඝාතනය කිරීමයි. මෙම නඩුවේ කුට්ටි මනි, ජෙගන් සහ කරුප්පන් යන තිදෙනා විත්තිකරුවන් වූහ. දෙවන නඩුව නිර්වේලි බැංකුව කොල්ලකා මුදල් පැහැර ගැනීමට අදාළ විය; මෙහිදී කුට්ටි මනි, තංගතුරෙයි, නඩේසදාසන් සහ දේවන් යන සිවුදෙනා විත්තිකරුවන් ලෙස නම් කර තිබුණි.

මෙම නඩුවේ රජයේ පාර්ශ්වයේ මෙන්ම විත්ති පාර්ශ්වයේ නීතිඥවරුන් පසුකාලීනව ශ්‍රී ලංකාවේ නීති ක්‍ෂේත්‍රයේ ඉහළම තනතුරු දැරීම, මෙම නඩුවේ ඓතිහාසික වැදගත්කම තවදුරටත් තහවුරු කරයි. රජයේ පාර්ශ්වය වෙනුවෙන් නියෝජ්‍ය සොලිසිටර් ජෙනරාල් තිලක් මාරපන සහ ජ්‍යෙෂ්ඨ නීතිඥ සුනිල් ද සිල්වා සමඟ කනිෂ්ඨ නීතිඥවරුන් ලෙස මොහාන් පීරිස් සහ කාන්තිලාල් කුමාරසිරි පෙනී සිටියහ. නඩුව ගොනු කළ නීතිපති ශිවපසුපතිගෙන් පසු තිලක් මාරපන, සුනිල් ද සිල්වා සහ මොහාන් පීරිස් පසුකාලීනව නීතිපතිවරුන් ලෙස කටයුතු කළ අතර, මොහාන් පීරිස් ශ්‍රී ලංකාවේ අගවිනිසුරු දක්වා උසස් වීම විශේෂත්වයකි.

කුට්ටි මනි, ජෙගන් සහ කරුප්පන් වෙනුවෙන් ජ්‍යෙෂ්ඨ නීතිඥවරුන් වූ මුරුගේසු සිවසිතම්පරම්, නවරත්නම් (කරිගාලන්) සහ උරුත්තිරමුර්ති සිරිස්කන්දකුමාර් යන අය සමඟ කනිෂ්ඨ නීතිඥවරයකු ලෙස පෙනී සිටීමේ දුර්ලභ අවස්ථාව මට හිමි විය.

මෙම ඓතිහාසික නඩුවේ ආරම්භය නාට්‍යමය අත්අඩංගුවට ගැනීමේ සිදුවීමක් හා සම්බන්ධ වේ. 1981 අප්‍රේල් 5 වැනිදා කුට්ටි මනි ඇතුළු ප්‍රධාන සටන්කරුවෝ බෝට්ටුවකින් ඉන්දියාවට පලා යාම සඳහා පේදුරුතුඩුව ආසන්නයේ මනල්කාඩු වෙරළ තීරයේ රැඳී සිටියහ. ඔවුන් බලාපොරොත්තු වූ බෝට්ටුව නියමිත වෙලාවට පැමිණියේ නැත. ඒ වෙනුවට පස්වරු 3:15ට පමණ නාවික හමුදාව සහ පොලිසිය එම ප්‍රදේශය සම්පූර්ණයෙන්ම වටලා සිටියහ.

තමන්ව අත්අඩංගුවට ගැනීමට උත්සාහ කළ අවස්ථාවේ දී, සතුරන්ට ජවග්‍රහයෙන් හසුවීම වළක්වා ගැනීම සඳහා කුට්ටි මනි තමන් සතුව තිබූ පිස්තෝලයෙන් තම නළලට වෙඩි තබාගෙන සියදිවි නසා ගැනීමට උත්සාහ කළේය. එහෙත් අසල සිටි තංගතුරෙහි එම තුවක්කුවට පහර දී ඉවතට දැමීම නිසා, ඉලක්කය තරමක් වැරදී ගොස් කුට්ටි මනිගේ හිසට වෙඩි වැදී ඔහු සිහිසුන්ව ඇද වැටුණි. වහාම ඔවුන්ව අත්අඩංගුවට ගෙන ප්‍රශ්න කිරීම සඳහා අලිමංකඩ හමුදා කඳවුරේ රඳවා තබා, පසුව කොළඹට ගෙන එන ලදී. මේ කාලයේදීම ටෙලෝ සංවිධානයේ තවත් ප්‍රධාන සාමාජිකයෙකු වූ ජෙගන් ද ක්‍රස්තවාදය වැළැක්වීමේ පනත යටතේ අත්අඩංගුවට ගෙන පනාගොඩ හමුදා කඳවුරේ රඳවා තබන ලදී. දින කිහිපයක් ඇතුළත අනෙකුත් අය ද රජයේ හමුදා විසින් අත්අඩංගුවට ගනු ලැබූහ.

අත්අඩංගුවට ගත් මෙම සටන්කරුවන් වෙත රජයේ හමුදා විසින් මුදා හරින ලද ප්‍රවණිකත්වය අතීතය අමානුෂික විය. වැඩිදුර ප්‍රශ්න කිරීම් සඳහා පොලිසිය විසින් ඔවුන්ව කෲර වධහිංසාවලට ලක් කරන ලදී. අධිකරණයේ සාක්ෂි දෙමින් කුට්ටි මනි සහ ජෙගන් තමන් වධහිංසාවලට ලක්වූ ආකාරය ඉතා පැහැදිලිව සටහන් කර තිබුණි.

ඔවුන්ගේ සාක්ෂිවලට අනුව: "අත්අඩංගුවට ගත් දින සිට නීතිඥයන්, ඥාතීන්, මිතුරන් ආදී කිසිවෙකු හමුවීමේ අයිතිය සම්පූර්ණයෙන්ම ප්‍රතික්ෂේප කර, බාහිර ලෝකය සමඟ තිබූ සියලුම සබඳතා විසන්ධි කෙරිණි. මාස ගණනාවක් රඳවා තබා ගනිමින් පොලිසිය දිගින් දිගටම මිලේච්ඡ ප්‍රහාර එල්ල කළේය. අපව සම්පූර්ණයෙන්ම නිරවුල් කර, අත්වලට මාංවු දමා පැය ගණනාවක් උඩු යටිකුරු කර එල්ලා තැබීය. තුවක්කු බඳෙන් තදින් පහර දුන් අතර යකඩ කුරු ලිංගික අවයව තුළට ඇතුළු කරමින් වධ දුන්නේය. මුත්‍රා සහ වැසිකිළි ජලය බලහත්කාරයෙන් පානය කිරීමට සැලැස්වීය. දිවා රැ. නොබලා නිදාගැනීමට ඉඩ නොදී අඛණ්ඩව ප්‍රශ්න කිරීම් සිදු කළේය. මුළු ශරීරයේම මිරිස් කුඩු ආලේප කර, මිරිස් පුළුස්සා එහි දුම ආශ්වාස කිරීමට සලස්වමින් වධහිංසා පමුණුවන ලදී. මෙවැනි කෲරත්වයන් මැද කිසිදු වෛද්‍ය ප්‍රතිකාරයක් අපට ලබාදීම ඔවුන් මුළුමනින්ම ප්‍රතික්ෂේප කර තිබුණි."

මෙම නඩුව කඩිනමින් අවසන් කිරීමේ අරමුණින්, මාස හතරක් පුරා අඛණ්ඩව විභාග

කිරීම් සිදු විය. රජයේ සහ විනිති පාර්ශ්වයේ තර්ක විතර්ක අවසන් වීමෙන් පසු, අධිකරණයේ තීන්දුව ප්‍රකාශයට පත් කිරීම සඳහා නඩුව කල් තබන ලදී. තීන්දුව ප්‍රකාශයට පත් කරන දිනයේ දී කොළඹ මහාධිකරණයේ විශාල පිරිසක් රැස්ව සිටියහ.

1983 මාර්තු 1 වැනිදා පොලිස් කොස්තාපල් සිවනේසන් සාතනය කිරීමේ චෝදනාව මත කුට්ටි මනිට සහ ජෙගන්ට මරණ දඬුවම නියම කරමින් අධිකරණය තීන්දුව ප්‍රකාශ කළේය; තුන්වන විනිතිකරු වූ කරුප්පන් එම චෝදනාවෙන් නිදහස් කරන ලදී. මෙම ඓතිහාසික තීන්දුව ලබා දීමෙන් පසු, මරණ දඬුවම නියම වූ කුට්ටි මනිගෙන් සහ ජෙගන්ගෙන් ඔවුන්ගේ අවසන් කැමැත්ත කුමක්දැයි විනිසුරුවරයා විමසීය. එහිදී කුට්ටි මනි කළ ප්‍රකාශය අධිකරණයේ සිටි බොහෝදෙනාගේ තෙත් තෙත් කළ අතර, ඉතිහාසයේ නොමැකෙන ස්ථානයක් එම ප්‍රකාශය හිමි කර ගත්තේය.

විනිති කුඩුවේ සිටගෙන කුට්ටි මනි සිය අවසන් කැමැත්ත මෙලෙස ප්‍රකාශ කළේය: "මම කිසිදු වරදක් කළ අපරාධකරුවෙක් නොවෙමි. මම නිවැරදිකරුවෙකි. පොලිසිය සහ හමුදාව විසින් මා අත්අඩංගුවට ගෙන, දැඩි වධහිංසාවලට ලක් කර, මෙම නඩුවේ සාක්ෂියක් ලෙස ඉදිරිපත් කර ඇති පාපොච්චාරණයට අත්සන් තබන ලෙස බලකෙරුණි. අද මා වරදකරුවකු ලෙස තීන්දු කරනු ලබන්නේ එම ව්‍යාජ පාපොච්චාරණය මත පදනම්වය. මෙම අධිකරණයේ තීන්දුව පිළිබඳව මගේ මූලික අදහස් කිහිපයක් ප්‍රකාශ කිරීමට මම කැමැත්තෙමි. අද දෙනු ලබන මෙම තීන්දුව, දෙමළ ඊළාම් රාජ්‍යය ස්ථාපිත කිරීම සඳහා නව ජවයක් ද, සරු පොහොරක් ද, උත්තේජනයක් ද සපයනු ඇත. මෙය පළමු මෙන්ම අවසාන නඩුව ද නොවනු ඇත. බොරු චෝදනා යටතේ තවත් දෙමළ තරුණයින් රැසක් මෙම අධිකරණය ඉදිරියට ගෙන එනු ඇත. මෙම මර්දනය අඛණ්ඩව සිදුවන විට, ඔබ ලබා දෙන සෑම දඬුවමක්ම දෙමළ ජනතාවගේ නිදහස් අරගලයට ඉමහත් උද්‍යෝගයක් ලබා දෙනු ඇත.

මා දෙමළ ඊළාම් භූමිය තුළ එල්ලා මරා දමන ලෙස මම ඉල්ලා සිටිමි. මගේ වැදගත් ශරීර අවයව, ඒවා අවශ්‍ය අයට ලබා දිය යුතුය. මගේ ඇස් දෙනෙත් අන්ධ වූවෙකුට බද්ධ කළ යුතුය; එම දෙනෙත් දෙකින් කවදා හෝ දිනෙක මට පිබිඳෙන දෙමළ ඊළාමය දැකගත හැකි වනු ඇත.

මගේ සිරුර යාපනය විශ්වවිද්‍යාලයේ වෛද්‍ය පීඨයේ සිසුන්ගේ පර්යේෂණ සඳහා ලබා දෙන ලෙස ද මම ඉල්ලා සිටිමි. මා එල්ලා මරා දැමීමෙන් මෙය අවසන් නොවනු ඇත. මා එල්ලා මරා දැමීම හරහා දස දහස් ගණනක් කුට්ටි මනිලා මේ බිමේ බිහි වනු ඇත.”

ඉන් අනතුරුව ජෙනරාල් කම අවසාන ප්‍රකාශය ඉදිරිපත් කළේය: “මම නිවැරදිකරුවෙකිමි. හමුදාව, රහස් පොලිසිය සහ පොලිසිය මට වධ දී කුමන හෝ කඩදාසි කිහිපයක මගේ අත්සන ලබා ගෙන, ඒවා මගේ පාපොච්චාරණය ලෙස බොරුවට මේ අධිකරණයට ඉදිරිපත් කර ඇත. මා වරදකරු ලෙස තීන්දු කර ඇත්තේ මෙම ව්‍යාජ සාක්ෂි මත පදනම්වය. මා එල්ලා මරනු ලැබිය හැකිය. කෙසේ වෙතත්, දෙමළ ඊළාමය බිහිවීම මින් ඉදිරියට කිසිවෙකුටවත් නතර කළ නොහැකිය. නිදහස යනු මගේ උපන් අයිතියයි. අද මට එම අයිතිය අහිමි කර ඇත. මට මෙම අයිතිය නොලැබුණද, මා පසුපස එන ලක්ෂ සංඛ්‍යාත දෙමළ තරුණයින් නිදහස සඳහා වූ මෙම අයිතිය දිනාගනු ඇත. මා කිසිවෙකුගේ

න් කිසිදු අනුකම්පාවක් අයැද සිටින්නේ නැත. කිසිදු යුක්තියකින් හෝ සාධාරණත්වයකින් තොරව මෙම මරණ දඬුවම මට නියම කර ඇත. මා ද දෙමළ ඊළාමයේදී එල්ලා මරා දමනු ලැබ, මගේ සිරුර යාපනය විශ්වවිද්‍යාලයේ වෛද්‍ය පීඨයට ලබා දෙන ලෙස මම ඉල්ලා සිටිමි. මගේ ඇස් ද අන්ධ වූවෙකුට ලබා දිය යුතුය. දෙමළ ඊළාමය පිබිදේවා. දෙමළ ඊළාමය විරාත් කාලයක් වැරදිවේවා.”

මරණ දඬුවම නියම කිරීමෙන් පසු, මාංවු දමා තිබියදීම ඔවුන් දෙදෙනාම අධිකරණයෙන් පිටතට ගෙන එන ලදී. එහිදී, තමන්ගේ මාංවු දැමූ දැත් ඔසවා කුට්ටි මනි එහි රැස්ව සිටි පිරිසට අත වැනුවේය. ඔහුගේ දකුණු පසින් ජෙනරාල් ද, වම් පසින් චෝදනාවලින් නිදහස් කරනු ලැබූවද රැඳවුම් භාරයේ සිටි ඥානවේල් ද සිටියහ. එහි රැස්ව සිටි මාධ්‍යවේදීන් සහ ජනතාව දෙස බලා කුට්ටි මනි අවසන් වශයෙන් පැවසූ ගැඹුරු වැකිය වූයේ: “පිරිවෝම් සන්දිප්පෝම්” (අපි වෙන්වෙමු, නැවත හමුවෙමු) යන්නයි.

දඬුවම ක්‍රියාත්මක කරන තුරු සිටීම සඳහා කුට්ටි මති වැලිකඩ අධි ආරක්ෂිත බන්ධනාගාරයට යවන ලදී. එහි සිංහල මෙන්ම දෙමළ සිරකරුවන් ද රඳවා සිටියහ. මිනීමැරුම්, කොල්ලකෑම්, ස්ත්‍රී දූෂණ වැනි කෲර අපරාධ සඳහා දඬුවම් නියම වූ සාමාන්‍ය සිරකරුවන් අතරේ, තම ජාතියේ නිදහස වෙනුවෙන් හඬ නැගූ දේශපාලන සිරකරුවන් හා ඊළාම් සටන්කාමීන් ලෙස මොවුන් දෙදෙනා කැපී පෙනුණි. බන්ධනාගාරය තුළ ජාතිවාදී ගැටුම් ඇතිවීම වළක්වා ගැනීම සඳහා දෙමළ සහ සිංහල සිරකරුවන් වෙත වෙනම රඳවා තබා තිබුණි.

1981-1982 කාල සීමාව තුළ ශ්‍රී ලංකාවේ කුට්ටි මති යන නාමය ලබා තිබූ ජනප්‍රියත්වය අතිමහත්ය. කොළඹ මහාධිකරණයේ නඩු විභාග යන් පැවති කාලයේදී, නීතිමය කරුණු ඇසීමට පැමිණි අයට වඩා, ආකර්ෂණීය පෙනුමකින් සහ නිර්භීත හදවතකින් යුත් කුට්ටි මතිව එක් මොහොතක් හෝ දැක බලා ගැනීම සඳහා පැමිණියවුන් සංඛ්‍යාව විශාල විය. විශ්වවිද්‍යාල ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන්, මහජනතාව, දේශීය සහ විදේශීය පුවත්පත් කලාවේදීන් ආදී විශාල පිරිසකින් අධිකරණ භූමිය පිරී ඉතිරි ගොස් තිබුණි.

කුට්ටි මති මරණ දඬුවම නියම වී සිරගතව සිටි සමයේ, ඉතා වැදගත් දේශපාලන හැරවුමක් සිදුවිය. 1982 අගෝස්තු 1 වැනිදා, දෙමළ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණේ (TULF) වඩුක්කෝට්ටෙයි මැතිවරණ කොට්ඨාසයේ පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී වී. තිරුනාවුක්කරසු අභාවප්‍රාප්ත විය. එම පුරප්පාඩුව පිරවීම සඳහා පක්ෂ නායකත්වය ජ්‍යෙෂ්ඨ නීතිඥ නවරත්නම්ගෙන් (කරිගාලන්) පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී ධුරය භාර ගන්නා ලෙස ඉල්ලා සිටියේය. නමුත් එම තනතුර භාරගැනීම ප්‍රතික්ෂේප කළ නීතිඥ නවරත්නම්, තමන්ට ලැබුණු අවස්ථාව මරණ දඬුවම නියම වී සිටි කුට්ටි මතිට ලබා දෙන ලෙස ඔබ්බර නායකත්වයට ඓතිහාසික වශයෙන් වැදගත් යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කළේය.

ඔහු තම ස්ථාවරය මෙලෙස සාධාරණීකරණය කළේය: "1981 වසරේදී අයිරිෂ් ජනරජ හමුදාවේ (IRA) සටන්කාමීන් සිරගෙදරදී උපවාසයක් පැවැත්වීය. මෙම අරගලය ජාත්‍යන්තරයේ අවධානයට යොමු කිරීම සඳහා, සිරගතව සිට උපවාස කළ සටන්කාමියෙකු වූ බොබ් සැන්ඩ්ස් (Bobby Sands) පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයෙකු ලෙස පත් කරන ලදී. ඒ ආකාරයෙන්ම, මරණ

දඬුවම නියම වූ සෙල්වරාජා යෝගවන්දන් (කුට්ටි මති) පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයෙකු ලෙස අප පත් කළහොත්, දෙමළ ජනතාවගේ අයිතිවාසිකම් උදෙසා වූ අරගලය සහ රාජ්‍ය මර්දනය ජාත්‍යන්තරයේ අවධානයට යොමු කළ හැකිය. එබැවින්, කුට්ටි මතිව පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයෙකු ලෙස පත් කිරීම මෙම ඓතිහාසික අවස්ථාවේදී ඉතා වැදගත් වේ"

නීතිඥ නවරත්නම්ගේ මෙම ප්‍රතිපත්තිගරුක කර්කය පිළිගත් දෙමළ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණ, කුට්ටි මතිව පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයකු ලෙස නිල වශයෙන් පත් කළේය. මෙම පත් කිරීම ගැසට් නිවේදනයක් මගින් ද ප්‍රකාශයට පත් කෙරිණි. එසේ වුවද, පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයෙකු ලෙස දිවුරුම් දීම සඳහා කුට්ටි මතිව කිසිදා සිරගෙ දරන් නිදහස් නොකරන බව එවකට බන්ධනාගාර කොමසාරිස් ප්‍රියා දෙල්ගොඩ තරයේ ප්‍රකාශ කළේය. මාස තුනක් ඇතුළත දිවුරුම් දීමට නොහැකි වූ තත්ත්වයක් තුළ, තනතුර අහෝසි වීමට එක් දිනකට පෙර කුට්ටි මති සිය පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී ධුරයෙන් ඉල්ලා අස්විය.

මේ අතර, මරණ දඬුවම නියම වූ අයෙකුගේ පත්වීම නීත්‍යානුකූලව වලංගු නොවන බව ශ්‍රී ලංකා රජය නිවේදනය කළේය. මේ සමඟම, නැවතත් නීතිඥ නවරත්නම්ව මගහරිමින් එම පුරප්පාඩුව සඳහා නිලත් කිරීමේදී එම පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයකු ලෙස පත් කරනු ලැබීය.

පුරප්පාඩු වූ පාර්ලිමේන්තු අසුන සඳහා කුට්ටි මතිව පත් කිරීමට හේතු වූ දේශපාලන කරුණු පැහැදිලි කරමින් දෙමළ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණ නිකුත් කළ නිවේදනයේ කරුණු පහක් ඇතුළත් විය. ඉන් කරුණු දෙකක් ඉතා ප්‍රධාන විය:

කුට්ටි මතිගේ නම යෝජනා කිරීම, පොලිසිය සහ හමුදාව ඇතුළු රාජ්‍ය ආයතන හරහා කාලයෙන් කාලයට විශේෂයෙන්ම රටේ දෙමළ තරුණයින්ට එරෙහිව දියත් කෙරෙන රාජ්‍ය ත්‍රස්තවාදයට එරෙහිව කරන සංකේතාත්මක විරෝධයකි.

එය කුට්ටි මති සහ ජෙනරාල් වෙත නියම කළ අසාධාරණ මරණ දඬුවමට එරෙහි දේශපාලනික විරෝධයකි.

මෙවැනි ගැඹුරු දේශපාලන වින්තනයක් දෙමළ දේශපාලනය තුළට කාවද්දමින් එය ප්‍රාණවත් කළ නීතිඥ නවරත්නම්, දෙමළ ජනතාවගේ ගෞරවයට හා ආදරයට සදාකාලිකවම හිමිකම් කියනු ඇත. තමන්ගේ පැවැත්ම සහ තනතුරු වෙනුවෙන් ඕනෑම දෙයක් කිරීමට සූදානම්ව සිටින වර්තමාන දේශපාලනඥයන්ගේ ප්‍රතිපත්ති විරහිත ක්‍රියාකලාපයන් සමඟ සංසන්දනය කරන විට, ප්‍රතිපත්ති වෙනුවෙන් තමාට ලැබුණු තනතුර පරිත්‍යාග කළ නීතිඥ නවරත්නම් අතිශය උසස් මිනිසෙකු ලෙස කැපී පෙනෙයි. ඔහුට නැවතත් කුට්ටි මනිගේ ස්ථානය ලබා නොදීම ඊළාම් දෙමළ දේශපාලන ඉතිහාසයේ කනගාටුදායක සිදුවීමකි.

ත්‍රස්තවාදය වැළැක්වීමේ පනත යටතේ පවරන ලද මෙම පළමු නඩුවේදී, මගේ ගුරුදේවයා වූ නීතිඥ නවරත්නම් (කර්ගාලන්) කටයුතු කිරීම මට මහත් ආඩම්බරයකි. ඔහු සැමවිටම දේශපාලන හා සමාජීය සිදුවීම් ඉතා ගැඹුරින් දකින ස්වභාවයක් ඇති, නිහඬ නමුත් ප්‍රබල ක්‍රියාකාරිකයෙකු විය.

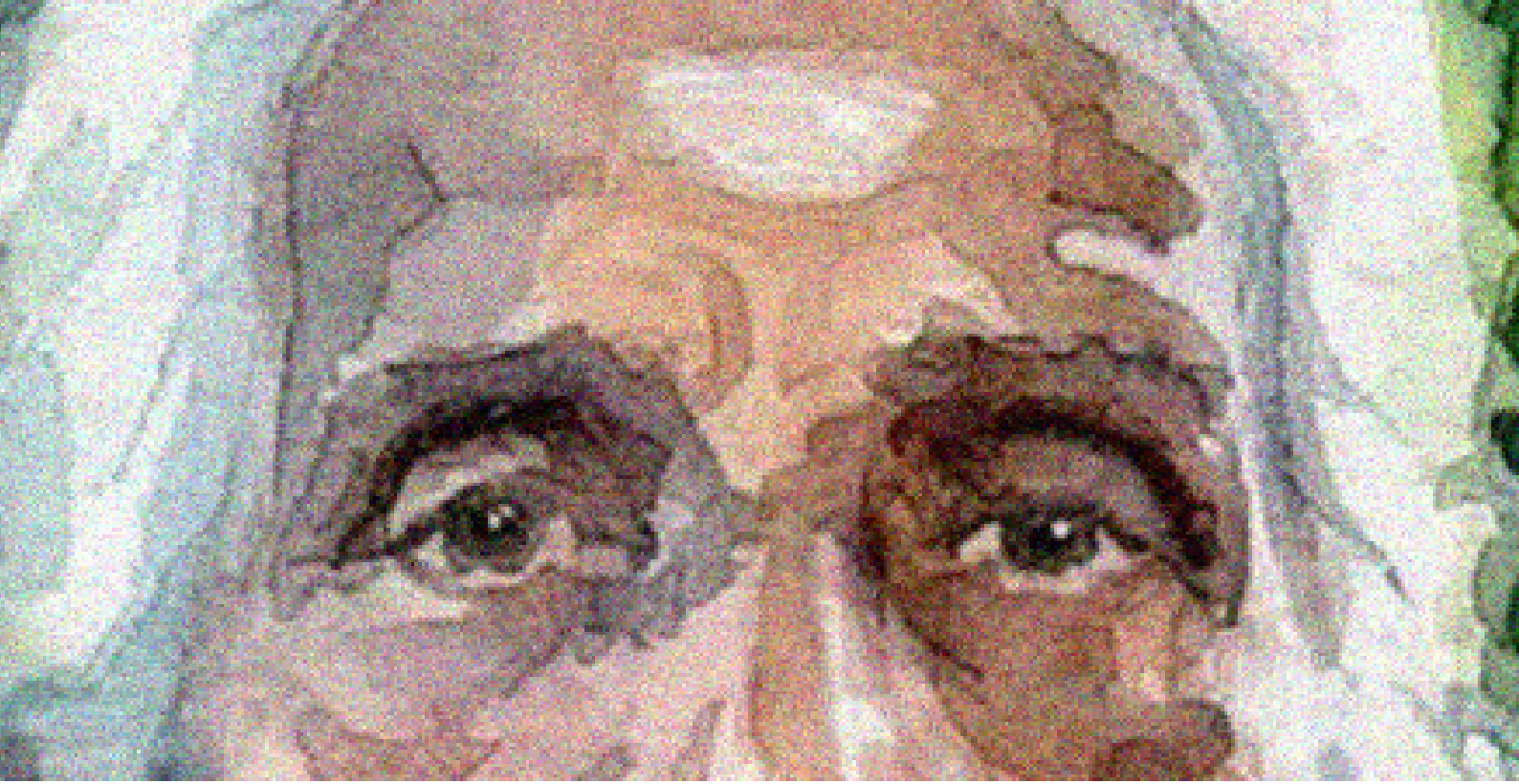
මෙම නඩුවේ ඓතිහාසික ගැඹුර ඉතා මැනවින් සටහන් කළේ ජ්‍යෙෂ්ඨ නීතිඥ නඬෙසන් සතරේන්ද්‍ර විසිනි. නිර්වේලි නඩුව සඳහා පෙනී සිටි ඔහු සිය අවසන් දේශනයෙහි අධිකරණය හමුවේ මෙසේ පැවසීය: “මෙම නඩුව සාමාන්‍ය අපරාධ නඩුවක් නොවේ. මෙය

ඓතිහාසික වැදගත්කමකින් යුත් නඩුවකි. මෙම නඩුවේ විත්තිකරුවන් තම පෞද්ගලික අවශ්‍යතා වෙනුවෙන් නොව, තම ජාතියේ ජනතාවගේ විමුක්තිය වෙනුවෙන් ජීවිතය කැප කළ අය බව මම මෙහිදී තරයේ ප්‍රකාශ කළෙමි. විමුක්ති අපේක්ෂාව සහ නිදහසේ පීපාසය යනු සැමදා වර්ධනය වන්නකි. මොවුන් යනු එවැනි උත්තරීතර ප්‍රතිපත්ති දරන්නන් ය. රාජ්‍ය මර්දනයෙන් හෝ එල්ලා මරන කඹවලින් මොවුන්ව කිසිදා විනාශ කළ නොහැක. අපගේ ජාතියට අයත් මෙම මහා වීරයන් ඉදිරියේ, මම මා ඉතා කුඩා අයෙකු ලෙස සලකමින් ඔවුන්ට හිස නමා ආචාර කරමි”

ජ්‍යෙෂ්ඨ නීතිඥ නඬෙසන් සතරේන්ද්‍ර නිර්වේලි නඩුවේ අවසන් දේශනයේදී පැවසූ මෙම හැඟීම්බර වචන, 1983 පෙබරවාරි 19 වැනිදා ‘ඊළානාඩු’ පුවත්පතේ පළ වූ අතර, ඉන් දෙමළ ජනතාව අතර විමුක්ති ගින්න තවදුරටත් අවුළුවන ලදී.

කුට්ටි මනි, ජෙගන් සහ ඔවුන්ගේ සගයන්ගේ නඩුව හුදෙක් නීතිමය සටනකට පමණක් ලඝු වූයේ නැත. එය සමස්ත ජාතියක දේශපාලන අයිතිය සඳහා වූ ප්‍රකාශනයක් ලෙසත්, රාජ්‍ය ත්‍රස්තවාදයට එරෙහි යුක්තියේ හඬක් ලෙසත්, ඊළාම් අරගල ඉතිහාසයේ නොමැකෙන ලේ සාක්ෂියක් ලෙසත් අදටත් පවතියි.

ජුතු ඩිනු ඇත!

මවකගේ හිස් පස් වසරක බලා සිටීම

එස්.භීතපොත්කලන්

“මගේ පුතා මගේ අවසන් කටයුතු කළොත් විතරයි මගේ ආත්මයට සැනසීමක් ලැබෙන්නේ...”

හැඬුම්බර හඬින්, අසූ හය හැවිරිදි ඒ මව පවසන මේ වදන්, වසර තිස්පහක බලා සිටීමේ දැවැන්ත බර මුලුමනින්ම උසුලාගෙන සිටියි. ත්‍රිකුණාමලයේ පදිංචි විශ්‍රාමික ගුරුවරයක වන ශාන්තමණි ගුණරත්නම් මහත්මියගේ දෙනෙත්, තම ජුතු ශාන්තකුමාර් (හෙවත් කුමරන්) කවදා හෝ දිනක ආපසු එනු ඇතැයි යන විශ්වාසයෙන් අදටත් කඳුළු විලක් බවට පත්ව ඇත. දශක තුනකට වැඩි කාලයක් පුරා පැවති ඊළාම් යුද්ධය, දහස් ගණනක් මිනිස් ජීවිත බිලිගන්නා පමණක් නොව, පවුල් කීයකගේ ජීවිත කණපිට පෙරළා දැමීද, යුද්ධය අවසන් වී වසර දහසයක් ගත වී ඇතත්, බලහත්කාරයෙන් අතුරුදන් කරනු ලැබුවන්ගේ ඥාතීන්ට පමණක් තවමත් අරුණළු

වැටී නැත. ඔවුන්ගේ වේදනාවන්, කාලයට සුව කළ නොහැකි ගැඹුරු කැළැල් ලෙස උතුරේත් නැගෙනහිරේත් අදටත් මිදී පවතී.

මානව හිමිකම් සංවිධානවල දත්ත පෙන්වා දෙන්නේ 1990 වසරේ සිට මේ දක්වා ත්‍රිකුණාමලය දිස්ත්‍රික්කයෙන් පමණක් පුද්ගලයන් 1900කට ආසන්න පිරිසක් අතුරුදන් වී ඇති බවයි. ජාත්‍යන්තර මානව හිමිකම් දිනයන්හි දී සහ අතුරුදන් වූවන්ගේ දිනයන්හි දී මහමගට බැස අරගල කරන මව්වරුන් අතරින්, 355 දෙනෙකු පමණ තම දරුවන්ගේ මුහුණ එක් වරක් හෝ දැකගන්නට ලැබේද යන නොනිම් අපේක්ෂාවෙන් යුතුවම මිය යාම මහත් බේදවාචකයකි. ශාන්තමණි මහත්මියගේ ජීවිතය මේ මහා බේදවාචකයේ සජීවී සාක්ෂියක් බවට පත්ව තිබේ.

ඒ 1990 ජූලි මස 11 වැනිදාය. වේලාව අලුයම හයයි. ආරක්ෂක අංශවල නියෝග යට අවනත වෙමින්, ශාන්තමණි සහ ඇගේ පවුලේ අය ත්‍රිකුණාමලයේ මැකේසර් ක්‍රීඩාංගණයට ගොස් සිටියහ. එහිදී සිදුකළ සෝදිසි කිරීමකදී, ශාන්තමණිගේ දහනව හැවිරිදි පුත් කුමරන්, පවුලේ අයගේ ඇස් ඉදිරිපිටදීම දැන් ගැටගසා බස් රථයකට නංවාගෙන රැගෙන යනු ලැබීය. එදා ආරම්භ වූ ඒ මවගේ අඳුරු සෙවීම අද දක්වාම නිම වී නැත. මුල් කාලයේදී, ඇය හමුදාවට සම්බන්ධ අයෙකුට තම පුතාව බේරා දෙන ලෙස බැගෑපත්ව ඉල්ලා සිටියාය. අතේ මුදල් නොතිබූ බැවින්, තමා පැළඳ සිටි කරාබු ගලවා දී, ඒවා විකුණා මුදල් ගන්නා ලෙස ඇය අයැද සිටියාය. නමුත්, දින කිහිපයකින්ම ඒ පුද්ගලයාගේ පවුලේ අය ද පැහැරගනු ලැබූ අතර, ඒ බලාපොරොත්තුව ද බොද වී ගියේය. පුතා සෙවීමේ එකම අරමුණ වෙනුවෙන්, තම ගුරු වෘත්තියේ වසර තිහක් සම්පූර්ණ වීමට පෙර ඇය ස්වේච්ඡාවෙන් විශ්‍රාම ගත්තාය; එදා සිට ඇයට සැනසිලිදායක නින්දක් හෝ ආහාරයක් නොතිබුණි.

1993 වසරේදී, කොළඹ ප්‍රභූවරයකු හරහා, කුමරන් කොළඹ මැගසින් බන්ධනාගාරයේ සිටින බවට බලාපොරොත්තුවේ කිරණක් පතිත විය. පසුදා පුතා හමුවීමට සියලු කටයුතු සුදානම් කර තිබියදී, එදිනම එවකට සිටි ජනාධිපති රණසිංහ ප්‍රේමදාස ඝාතනය විය. ඒ දේශපාලන කැලඹීමක් සමඟ, පුතු දැකීමේ ඒ දුර්ලභ අවස්ථාව ද ඇයට අහිමි වී ගියේය. දැඩි මානසික වේදනාවකින් හා හද කම්පා කරවන ශෝකයකින් යුතුව ශාන්තමණිට හිස් අතින් කොළඹින් ආපසු පැමිණීමට සිදුවිය.

යුද්ධයේ බේදවාචකයන් සේම අතුරුදන් වූවන්ගේ ශෝකීන් ඉලක්ක කරගෙන සිදු කෙරෙන වංචාවන් ඉතාමත් කුරිරු ය. 2021 වසරේ දී ශෝකියෙකු මාර්ගයෙන් කිලිනොච්චියේ පදිංචි රමේෂ් (නම වෙනස් කර ඇත) නැමැත්තෙකුගේ සම්බන්ධතාවයක් ශාන්තමණිට ලැබිණි. තමා බන්ධනාගාරයේ සිට පැමිණි අයෙකු බවත්, කුමරන්ව එළියට ගැනීමට තමාට උදව් කළ හැකි බවත් ඔහු සහතික විය. පසුව, දයාරත්න නමැති පුද්ගලයෙකු බන්ධනාගාරයේ සිටින බව පවසමින් දුරකථනයෙන් සම්බන්ධ වී, කුමරන් රෝගාතුරව සිටින බව කැඹුණු දෙමළ භාෂාවෙන් පැවසීය.

දින දෙකකින් පුතා සමග කතා කිරීමට සලස්වන බව ද ඔහු කීවේය. කියූ පරිදීම දින දෙකකට පසු දුරකථනයේ අනෙක් කෙළවරින් වෙවුලන හඬක් ඇසිණි.

“ඒ වෙන කාගෙවත් කටහඬක් නෙවෙයි. ඒ මගේ පුතාගේ හඬ. වැදූ මවට තමන්ගේ පුතාගේ හඬ අඳුරගන්න බැරිද?” යැයි අසන ශාන්තමණිගේ වචනවල, මාතෘ ප්‍රේමයේ වේදනාව සහ ආශාව ගැඹුරින් ප්‍රකාශ වේ.

“ඇයි අම්මා මාව මෙව්වර කාලයක් බලන්න ආවේ නැත්තේ? මාව එළියට ගන්න...” යනුවෙන් අනෙක් කෙළවරින් ඇසුණු හඬ, ඒ මවගේ හදවත පසාරු කළේය. තම පුතු ලැබුණා යැයි යන සතුට එක් පසෙකින් ද, මෙතරම් කාලයක් ඔහුව බේරාගත නොහැකි වූ පවිකාරියක වූවා නේද යන වරදකාරී හැඟීම අනෙක් පසෙකින් ද වූ බැවින්, එදින ඇයට නිවැරදිව වචන පිටකර ගැනීමට පවා නොහැකි විය. මිනිත්තු කිහිපයකින් ඒ ඇමතුම විසන්ධි විය. මේ ආකාරයට හතර පස් වතාවක් පුතා ලෙස රඟදැක්වූ ඒ හඬ සමඟ ඇය කතා කළා ය. කෙසේ හෝ පුතාව පොද්ගලිකවම ගොස් දකින්න අවශ්‍ය බවට ඇය ඒ වංචාකරුවන්ගෙන් බැගෑපත්ව ඉල්ලා සිටිය දී, නිලධාරීන්ට මුදල් දීමට අවශ්‍ය බවටත්, පිටත ස්ථානවලදී හමුවිය නොහැකි නිසා නිවසක් කුලියට ගතයුතු බවටත් ඔවුන් කොන්දේසි පැනවූහ.

පුතු දැකීමේ දැඩි ආශාවෙන් පසුවන ඇයගේ නී, ඔවුන් අත්තිකාරම් ලෙස ලක්ෂ තුනක් ද කුලිය ලෙස රුපියල් හැත්තෑ දහසක් ද ඉල්ලා සිටියදී, තමා අත මුදල් නොමැති වුවත්, කෙසේ හෝ ණයට ගෙන එය ලබා දුන්නාය. පසුව, ඔවුන් කී පරිදි ඇ කොළඹට ගොස් දින දහතුනක් බලා සිටියා ය. “අද එයි, හෙට එයි” යනුවෙන් ඔවුන් පැවසුවා මිස, පුතා ආවේ නැත, ඒ වංචනිකයන් ආවේ ද නැත. අවසානයේ දුරකථන ඇමතුම් ද විසන්ධි විය. මාස කිහිපයකට පසු නැවතත් සම්බන්ධ වූ එම කල්ලිය, පුතාව අනුරාධපුරයේ නිවසක රඳවා සිටින බව පවසා, හමුදා කඳවුරක් අසල මධ්‍යම රාත්‍රිය වන තුරු වැන් රථයක ඇයව රඳවාගෙන සිටියහ. වාහනය කැඩී ඇති බව පවසමින් දුරකථනයෙන් තවදුරටත් ඒ නාට්‍යය රඟ දැක්විණි.

ඉන්පසු වවුනියාව, මඩකලපුව, ත්‍රිකුණාමලය, කොළඹ ආදී ඔවුන් කතා කළ සෑම තැනකටම ගොස් මුදල් දී ආපසු පැමිණියාය. බණ්ඩාර (නම වෙනස් කර ඇත) නැමැත්තා දුරකථනයෙන් මුදල් ඉල්ලන අතර, රමේෂ් පැමිණ එය රැගෙන යයි. කිසිවෙකුටත් නොකියා රන් ආභරණ විකුණමින් ද, ණය වෙමින් ද රුපියල් ලක්ෂ විස්සකට වැඩි මුදලක් ඒ වංචාකරුවන්ට ඇ දුන්නාය. බැංකුවට ද ලක්ෂ දෙකක් ගෙව්වාය.

අවසානයේ ත්‍රිකුණාමලය බස් නැවතුම්පොළට ප්‍රතාව ගෙනවිත් බස්සන බව ඔවුන් පැවසූහ. තම හදවතේ ස්පන්දනය බඳු වූ අතුරුදන් වූ පුතු දැකගැනීමට, ඒ 86 හැවිරිදි මව උදැසන සිට රාත්‍රිය වන තුරුත් ඒ බස් නැවතුම්පොළේ

තනිවම බලා සිටියාය. කිසිවෙකුත් ආවේ නැත.

“එව්වරයි...” කියා ඇය අවසන් කරන විට, වචන ගොළු වී යයි. මවක වසර තිස්පහක් තිස්සේ උසුලන මේ දුකත්, රැවටීම් සහ නොනිමි බලා සිටීමත්, මිනිස් හෘද සාක්ෂිය කම්පා කරන මහා වේදනාත්මක චිර කාච්ඡයක් ලෙස අදටත් තවදුරටත් සිදු වෙමින් පවතී.

කුමරන්ව පැහැරගෙන ගියේ කවුද? ඇත්තටම ඔහු තවමත් ජීවතූන් අතර සිටිනවාද? කුමරන්ව පෙන්වන බව පවසමින් ඔහුගේ මව රවටා ලක්ෂ ගණනින් මුදල් ගසාකැවේ කවුද? යන ප්‍රශ්නවලට කිසිවෙකුත් සතුව පිළිතුරු නැත.

ගෙඩරල්වාදය: න්‍යායේ සිට ප්‍රායෝගිකත්වයට...

ශ්‍රී ලංකාව සඳහා වූ පාලන යාන්ත්‍රණයක් ලිපි මාලාව
කෝසලෙයි

| කොටස - බහුවිධ සමාජය සහ පාලන තන්ත්‍රය

රාජ්‍යයක් යනු කුමක්ද? එය සිතියමක ඇදී හුදු දේශසීමා රේඛාවක් ද, එසේත් නැතිනම් පුද්ගලයන්ගේ එකතුවක් පමණක් ද? දේශපාලන න්‍යායන්ට අනුව, රාජ්‍යයක් යනු හුදෙක් පුද්ගලයන්ගේ සරල එකතුවක් නොවේ; එය සුළු ජාතීන්, ආබාධිත ප්‍රජාවන්, කාන්තාවන් වැනි විවිධ සුවිශේෂී ලක්ෂණ සහිත කණ්ඩායම්වල සමූහයකි. මෙවැනි විවිධත්වයකින් යුතු පුරවැසියන්ගේ මෙන්ම පුරවැසියන් නොවන අයගේ ද අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කිරීම සහ ප්‍රවර්ධනය කිරීම රාජ්‍යයක ප්‍රධාන යුතුකම වේ. කෙසේ වෙතත්, මෙම ඉලක්කය සපුරා ගැනීමේදී නවීන රාජ්‍යයන් අඛණ්ඩව විවිධ ප්‍රායෝගික සහ ප්‍රතිපත්තිමය අභියෝගවලට මුහුණ දෙමින් සිටියි.

බහුවිධවාදය කළමනාකරණය කිරීමේ අභියෝග

යම් රටක ජනතාව ජාතිය, ආගම, භාෂාව සහ සංස්කෘතිය යන අංශවලින් සමජාතීය (Homogeneous) වීම පාලන තන්ත්‍රය ඉතා පහසු කරන්නක් වුවද, එය ප්‍රායෝගිකව කළ

නොහැක්කකි. මානව සමාජය විවිධ කොටස්වලට බෙදී ඇති අතර, ඔවුන් තම තමන්ගේ අන්‍යෝන්‍යවත් කෙරෙහි දැඩි විශ්වාසයකින් සහ බැඳීමකින් කටයුතු කරන බවක් දක්නට ලැබේ. ඒකාකෘතික සමාජයක් පාලනය කිරීමට වඩා මෙවැනි බහුවිධවාදී (Pluralism) සමාජයක් පාලනය කිරීම සාපේක්ෂව අභියෝගාත්මක වුවද, එය කිසිසේත්ම අසාධ්‍ය කාර්යයක් නොවේ.

උදාහරණයක් ලෙස, ස්විට්සර්ලන්තය, කැනඩාව හෝ අසල්වැසි ඉන්දියාව වැනි රටවල් ගෙඩරල් හෝ බහුවිධවාදී පාලන ක්‍රමවේද හරහා මෙවැනි විවිධත්වයන් සාර්ථකව කළමනාකරණය කරමින් සිටියි. මෙවැනි පසුබිමක් තුළ, බහුවිධ අන්‍යෝන්‍යවත් විනාශ කර දැමීමට උත්සාහ නොකර, ඒවාට ගරු කරමින් ඒවා නගා සිටුවීමට අවස්ථාව නිර්මාණය කර දීම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ අත්‍යවශ්‍ය අංගයකි. මේ සඳහා වන පාලන යාන්ත්‍රණ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාපිත, නෛතික සහ නියාමන රාමු හරහා පැහැදිලිව සැලසුම් කර ක්‍රියාත්මක කළ යුතුව ඇත.

ශ්‍රී ලංකාවේ නීත්ත ඇත්ත සහ ජාතිය ගොඩනැගීම

මෙම පසුබිම යටතේ ශ්‍රී ලංකාව දෙස ගැඹුරින් බැලූ විට, එය ගැඹුරු බහුවිධ සාධකවල බලපෑමට ලක්වූ රටක් බව නිරීක්ෂණය කළ හැක. මෙරට ජනතාව ජාතිය, ආගම, භාෂාව, සංස්කෘතිය සහ සිරිත් විරිත් වැනි විවිධ මානයන් ඔස්සේ ප්‍රබල විශ්වාසයන් සහ බැඳීම් පවත්වාගෙන යයි.

එහෙත් අවාසනාවකට මෙන්, කාලානුරූපීව මෙම බහුවිධ සාධක නිසි ලෙස හසුරුවා රට ඒකාබද්ධ කිරීමට අපොහොසත් වීම හේතුවෙන්, ජනතාව ඔවුන්ගේ අන්‍යෝන්‍යතාවන් මත පදනම්ව දැඩි ලෙස බෙදී වෙන්ව සිටීම අප විසින් පිළිගත යුතු තිත්ත ඇත්තකි. සියලුම ජනතාවන් ඇතුළත් කරගත් ඒකාබද්ධ ජාතියක් ගොඩ නැගීමට නොහැකි වීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස, අදටත් රට සහ ජනතාව අඛණ්ඩව විවිධ අභියෝගවලට මුහුණ දෙමින් සිටියි.

පාලන තන්ත්‍රයේ ඓතිහාසික හැඩතල

ශ්‍රී ලංකාවේ පාලන ඉතිහාසය විමර්ශනය කිරීමේදී බලය බෙදා හැරීම සහ පරිපාලනය පිළිබඳ වැදගත් මානයන් රැසක් හෙළි වේ. ඉන්දියන් සාගරයේ පිහිටි මෙම සම්පත් බහුල දූපතේ පාලන බලය කලින් කලට විවිධ බලවේග යන්ගේ අතට පත්ව ඇත. රාජධානි වශයෙන් බෙදී රජවරුන් විසින් පාලනය කළ යුගයේදී, යම් යම් ව්‍යතිරේකයන් පැවතියද, බහුවිධ සාධක සාපේක්ෂව සුදුසු අයුරින් හසුරුවා ඇති බවත්, රජවරුන් විසින් ජනතාව ක්‍රමානුකූලව පාලනය කර ඇති බවත් ඓතිහාසික මූලාශ්‍ර මගින් දැනගත හැක.

ඉන් අනතුරුව පැමිණි පෘතුගීසි 1505-1656, ලන්දේසි 1656-1796 සහ බ්‍රිතාන්‍ය 1796-1948 යටත්විජිත පාලන සමයන්හිදී, ඔවුන්ගේ මූලික අරමුණ වූයේ වෙළඳාම සහ සම්පත් සුරාකෑම වුවද, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදනය ඇතුළු පාලන තන්ත්‍රයේ ව්‍යුහාත්මක වෙනස්කම් සිදුවූ බව නෛතික හා ඓතිහාසික ග්‍රන්ථ තහවුරු කරයි. 1948 දී නිදහස ලබා ගැනීමෙන් පසු, ශ්‍රී ලංකාව පාර්ලිමේන්තු සහ විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය වැනි නවීන පාලන ක්‍රමවේදයන් වැළඳ ගනිමින් කටයුතු කරගෙන යයි. මේ මත පදනම්ව, 1972 සහ 1978 වර්ෂවලදී ශ්‍රී ලංකාව සඳහා ජනරජ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවන් ද නිර්මාණය කරන ලදී.

ෆෙඩරල් යාන්ත්‍රණයක් කරා ගමන් කිරීම සහ එහි අවශ්‍යතාව

බහුවිධ සමාජයන් නියෝජනය කරන රටක, බලය බෙදා හැරීම (Power Sharing) යනු රට කැබලි කරන මෙවලමක් නොවේ; ඒ වෙනුවට එය විවිධත්වයෙන් යුතු ජනතාව සමානාත්මතාවයෙන් යුතුව එක්සත් කරන මෙවලමකි. මේ සඳහා වන ශක්තිමත් විසඳුමක් ලෙස ෆෙඩරල්වාදය (Federalism) ඉදිරිපත් කරනු ලැබේ. ෆෙඩරල්වාදය න්‍යායේ සිට ප්‍රායෝගිකත්වයට ගෙන යාමේදී, එම යාන්ත්‍රණය සම්බන්ධයෙන් ජනතාව අතර පැවතිය හැකි ව්‍යාකූලතා සහ අවිනිශ්චිතතා දුරු කර, ඔවුන් දැනුවත් කිරීම අනිශ්චිත වැදගත් වේ.

ෆෙඩරල් ක්‍රමයේ මූලික ලක්ෂණ, එහි ව්‍යුහාත්මක ගුණාංග සහ සමහර රටවල එය කාර්යක්ෂමව ක්‍රියාත්මක වීමට හිතකර වූ සාධක පිළිබඳව අප ගැඹුරින් අධ්‍යයනය කළ යුතුව ඇත. විදේශ රටවල සාර්ථකව ක්‍රියාත්මක වන ෆෙඩරල් ප්‍රවේශයන් අපට ආදර්ශයට ගත හැකිය. එසේ වුවද, විදේශීය ක්‍රමවේදයන් කිසිදු වෙනසකින් තොරව ඒ අයුරින්ම ආනයනය කර ක්‍රියාත්මක කිරීමෙන් කිසිදු පලක් අත් නොවේ. ඒ වෙනුවට, ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජීය හා දේශපාලනික මූලිකාංගවලට ගැලපෙන පරිදි සුවිශේෂී පාලන ක්‍රමවේදයක් සැලසුම් කිරීම වර්තමාන අවශ්‍යතාවයි. එවැනි යාන්ත්‍රණයක් ශ්‍රී ලංකාව තුළ ක්‍රියාත්මක කිරීමට අවශ්‍ය නෛතික හා ව්‍යුහාත්මක වෙනස්කම් ඇති කිරීම පිළිබඳව සිතා බැලිය යුතු කාලය මෙයයි.

එබැවින්, රාජාණ්ඩු යුගයේ සිට වර්තමාන නවීන පාලන යාන්ත්‍රණ දක්වා ශ්‍රී ලංකාවේ බහුවිධවාදය පාලනය කර ඇත්තේ කෙසේද යන්නත්, ඒවායේ ඇති අඩුපාඩු හා ප්‍රබලතා පිළිබඳවත් අප තවදුරටත් ගැඹුරින් විශ්ලේෂණය කර නිසි පාඩම් උගත යුතුය. අතීත වැරදි නිවැරදි කරමින්, විවිධත්වයන්ට ගරු කරන නාමයශීලී ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් නිර්මාණය කිරීම මත ශ්‍රී ලංකා ද්විපයේ අනාගත සමෘද්ධිය රඳා පවතී.

මතු සම්බන්ධයි..

ස්වයං නිර්ණායක අයිතිය සහ ගෙඩරල් ක්‍රමය: ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික ගැටලුව පිළිබඳ සිරිතලා ජයසූරියගේ දැක්ම

සම්මුඛ සාකච්ඡාව : ආර්.සනත්

සිරිතලා ජයසූරිය මහතා ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලන ක්ෂේත්‍රය තුළ දශක ගණනාවක් පුරා ක්‍රියාකාරීව සිටින ප්‍රවීණ වාමාංශික නායකයෙකි. ඔහු එක්සත් සමාජවාදී පක්ෂයේ (USP) ප්‍රධාන ලේකම්වරයා මෙන්ම එහි නායකයා ද වෙයි. මෙරට කම්කරු අයිතිවාසිකම්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ සමාජ සාධාරණත්වය වෙනුවෙන් නිරන්තරයෙන් හඬ නගන ඔහු, ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලන ගමන් මඟ තුළ කැපී පෙනෙන භූමිකාවක් ඉටු කර ඇත.

විශේෂයෙන්ම, ජාතිවාදයට සහ ධනවාදී සුරාකෑමට එරෙහිව සිය දේශපාලන දැක්ම මෙහෙයවන ජයසූරිය මහතා, සමාජවාදී මූලධර්ම මත පදනම් වූ සාධාරණ සමාජයක් ගොඩනැගීමේ අරමුණින් කටයුතු කරයි. ජනාධිපතිවරණ කිහිපයකදීම වාමාංශික විකල්ප අපේක්ෂකයෙකු ලෙස තරග කර ඇති ඔහු, ජීවිත ජනතාවගේ හඬ ජාතික තලයට ගෙන ඒමට නිරන්තර උත්සාහයක නිරත වේ.

ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික ගැටලුව සහ දෙමළ ජනතාවගේ අයිතිවාසිකම් සම්බන්ධයෙන් සිරිතලා

ජයසූරිය මහතා දරන්නේ ඉතා පැහැදිලි සහ ස්ථාවර මතයකි. ඔහු සහ ඔහුගේ පක්ෂය දෙමළ ජනතාවගේ ස්වයං නිර්ණායක අයිතිය කොන්දේසි විරහිතව පිළිගන්නා අතර, ගෙඩරල් ක්‍රමයක් යටතේ බලය බෙදා හැරීම ජාතික සමගිය සඳහා අත්‍යවශ්‍ය පියවරක් ලෙස සලකයි. සුළුජාතීන්ගේ අයිතීන් තහවුරු නොකරන කිසිදු දේශපාලන විසඳුමක් තුළින් සැබෑ සංහිදියාවක් අපේක්ෂා කළ නොහැකි බව ඔහුගේ මූලික විශ්වාසයයි.

පහත දැක්වෙන්නේ වර්තමාන දේශපාලන වාතාවරණය සහ ජාතික ගැටලුව සම්බන්ධයෙන් එතුමා සමඟ පැවැත්වූ විශේෂ සාකච්ඡාවකි. ගෙඩරල් ක්‍රමය සහ ඒ පිළිබඳව සිංහල ජනතාව තුළ ඇති බිය, බලය බෙදාහැරීම සම්බන්ධයෙන් ජාතික ජන බලවේගය (NPP) රජයේ ස්ථාවරය, ත්‍රස්තවාදය වැළැක්වීමේ පනත (PTA), උතුරු-නැගෙනහිර ඉඩම් ගැටලු, පළාත් සභා මැතිවරණය සහ ගෝලීය දේශපාලන වර්ධනයන් හමුවේ ශ්‍රී ලංකාවේ ස්ථාවරය යන කාලීන මාතෘකා රැසක් මෙම සාකච්ඡාවට ලක් කෙරිණි.

ප්‍රශ්නය: දෙමළ ජනතාව ගෙඩරල් රාජ්‍යයක් මත පදනම් වූ නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ඉල්ලා සිටියි. කෙසේ වෙතත්, ගෙඩරල් රාජ්‍යයක් යනු වෙනම රටක් සඳහා වන ඉල්ලීමක් බවට සිංහල ජනතාව අතර බියක් පවතී. මෙම බිය සාධාරණද?

පිළිතුර: ගෙඩරල් රාජ්‍යයක් සම්බන්ධයෙන් සිංහල ජනතාව අතර පවතින්නේ වැරදි මතයක්. විරෝධයක් පවතින්නේ ඒ නිසයි. ගෙඩරල් රාජ්‍යයක් ලබා දෙනවාද නැද්ද යන්නට වඩා, දෙමළ ජනතාවට ඔවුන්ගේ අනාගතය තීරණය කිරීමේ අයිතිය, එනම් ස්වයං නිර්ණය අයිතිය ලබා දිය යුතුය. ඔවුන් එක්ව සිටිය යුතුද නැතහොත් වෙන්ව යා යුතුද යන්න තීරණය කළ යුත්තේ ඔවුන් විසිනි. දෙමළ ජනතාවගේ අනාගතය සිංහල ජනතාවට තීරණය කළ නොහැක. එය දෙමළ ජනතාව විසින්ම කළ යුත්තකි. උදාහරණයක් ලෙස, බ්‍රිතාන්‍යය සමඟ එක්ව සිටිය යුතුද නැතහොත් වෙන්විය යුතුද යන්න තීරණය කිරීමේ අයිතිය ස්කොට්ලන්ත ජනතාවට ලබා දෙන ලදී. එහිදී ඔවුන්ගෙන් බහුතරයක් එක්ව සිටීමට තීරණය කළහ. ඒ හා සමානව, කැනඩාවේ ක්විබෙක් පළාතට ද එම අවස්ථාව ලබා දුන් අතර, වෙනම රටක් ලෙස වෙන් නොවී කැනඩාව සමඟ එක්ව සිටීමට ඔවුන් තීරණය කළහ. එබැවින්, ශ්‍රී ලංකාව තුළද ස්වයං නිර්ණය අයිතිය සම්බන්ධයෙන් අනවශ්‍ය බියක් හෝ ව්‍යාජ මායාවක් ඇති කර ගත යුතු නැත.

ප්‍රශ්නය: යහපාලන සමයේදී ඒකීය රාජ්‍යයක් කේන්ද්‍ර කරගනිමින් සකස් කරන ලද මුල් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මත පදනම්ව ඉදිරියට යන බව ජාතික ජන බලවේග රජය පවසයි. එසේනම්, වත්මන් රජය බලය බෙදා හැරීම කෙරෙහි අවධානය යොමු කර තිබේද? නැතහොත් නව විසඳුමක් කරා ගමන් කරමින් සිටීද?

පිළිතුර: ජාතික ජන බලවේග රජය විසින් දෙමළ ජනතාව අපේක්ෂා කරන බලය බෙදා හැරීමක් සහ දේශපාලන විසඳුමක් ලබා දෙනු ඇතැයි මම කිසිසේත්ම විශ්වාස කරන්නේ නැ. මන්දයත්, ඔවුන් අවම බලතල සහිත පළාත් සභා ක්‍රමයට පවා විරුද්ධ වූ දේශපාලන කණ්ඩායමක්. ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ යනු පැහැදිලිවම බලය බෙදා හැරීමට විරුද්ධ පක්ෂයකි. ජාතික ජන බලවේගය සහ ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ අතර

අභ්‍යන්තර ගැටුමක් ඇති වීමට හේතු වී ඇත්තේ ද මෙයයි. ඒ අනුව, මෙම පාලනය යටතේ බලය බෙදා හැරීමක් සිදුවනු ඇතැයි අපේක්ෂා කළ නොහැකියි. ඒ හා සමානවම, මෙම රජය ඒකීය රාජ්‍ය ව්‍යුහයෙන්ද ඉවත් වී නැත. ඒකීය රාජ්‍ය ව්‍යුහයක් යටතේ කිසිසේත්ම බලය බෙදා හැරිය නොහැක.

ප්‍රශ්නය: ක්‍රස්තවාදය වැළැක්වීමේ පනත (PTA) අවලංගු කරන බවට රජය පොරොන්දු වී තිබුණා. නමුත් දැන් නව ක්‍රස්තවාදය වැළැක්වීමේ පනතක් ගෙන ඒමට සූදානම් වේ. මේ පිළිබඳව ඔබගේ අදහස කුමක්ද?

පිළිතුර: ක්‍රස්තවාදය වැළැක්වීමේ පනතට එරෙහිව ක්‍රියා කළ පක්ෂයක් වන්නේ ජනතා විමුක්ති පෙරමුණයි. එමෙන්ම, එම පනත හරහා ඔවුන්ගේ සාමාජිකයින්ට දඬුවම් ද ලබා දී තිබෙනවා. එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය ඇතුළු ජාත්‍යන්තර සංවිධාන පවා ක්‍රස්තවාදය වැළැක්වීමේ පනත අවලංගු කරන ලෙස දිගින් දිගටම ඉල්ලා සිටිනවා. මෙවැනි තත්වයක් තුළ, පවතින නීතිය අවලංගු කර ඊටත් වඩා භයානක නීතියක් ගෙන ඒමට දැන් උත්සාහයක් ක්‍රියාත්මක වෙනවා. මෙම නව නීතියට යක්ෂයාගේ දත් සවි කර ඇති බව කිව යුතුයි. නව නීතිය මඟින් අතිවිශාල හානියක් සිදුවන්න නියමිතයි. එබැවින්, මෙම නව නීතියට එරෙහිව අප සියලු දෙනා බලමුලු ගැන්විය යුතුයි.

ප්‍රශ්නය: උතුරු-නැගෙනහිර දෙමළ නිජබිම් තුළ ඉඩම් කොල්ලය තවදුරටත් ක්‍රියාත්මක වෙනවා.. යුද්ධය අවසන් වීමෙන් පසුව පවා මෙම තත්වය දිගටම පවතිනවා. ජනවාර්ගික හේදය සමනය කිරීමට කිසිදු සාධනීය ක්‍රියාමාර්ගයක් ගෙන නොමැති පසුබිමක, මෙය යහපත් තත්වයක්ද?

පිළිතුර: ශ්‍රී ලංකාව පාලනය කළ සාම්ප්‍රදායික පක්ෂවලට වඩා වෙනස් වූ නව ගමනක් ජාතික ජන බලවේගය විසින් ආරම්භ කරනු ඇතැයි දෙමළ ජනතාව දැඩි ලෙස අපේක්ෂා කළා. නමුත්, අද වන විට දෙමළ ජනතාව සම්පූර්ණයෙන්ම රැවටීමට ලක්වෙලා තියෙනවා. පසුගිය කාලයේ රාජපක්ෂ පවුල මාර්ග සංවර්ධනය ඇතුළු යටිතල පහසුකම් සංවර්ධනය හරහා ජනවාර්ගික ගැටලුව ඉතා සුළු ගැටලුවක් ලෙස පෙන්වීමට උත්සාහ කළා.

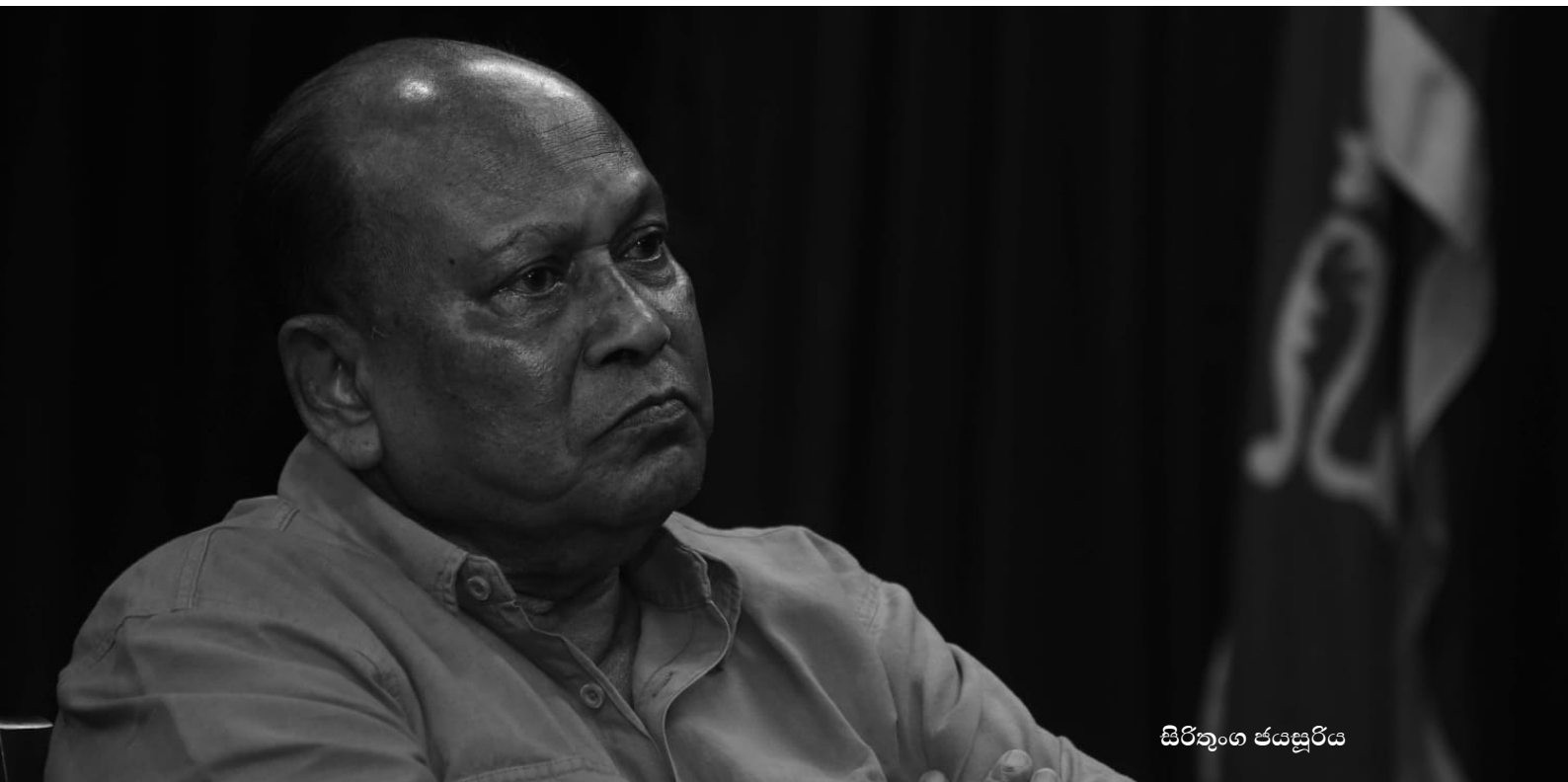
එබැවින්, මෙම වත්මන් රජය මෙරට තුළ ජාතික ගැටලුවක් පවතින බව පිළිගෙන ඇත්දැයි අප පළමුව දැනගත යුතුයි. මගේ හැඟීම නම්, ඔවුන් එය පිළිගෙන නොමැති බවයි. එවැනි පාලනයක් යටතේ දේශපාලන සිරකරුවන් නිදහස් කිරීම, අත්පත් කරගෙන ඇති ඉඩම් නිදහස් කිරීම යනාදිය සාධාරණ ලෙස අපේක්ෂා කරන්නේ කෙසේද? එබැවින්, ජාතික ජන බලවේග රජය ජනවාර්ගික ගැටලුව සම්බන්ධයෙන් තම ස්ථාවරය වහාම රටට පැහැදිලි කළ යුතුයි.

ප්‍රශ්නය: පළාත් සභා මැතිවරණය පැවැත්වීම දිගින් දිගටම ප්‍රමාද වෙමින් පවතිනවා. මෙම ප්‍රමාදයට සැබෑ හේතුව සීමා නිර්ණය කිරීමේ ගැටලුවද? නැතහොත් රජය මැතිවරණයකින් පරාජය වීමට බියක් දක්වනවාද?

පිළිතුර: මෙහිදී පැහැදිලිවම පරාජය වීමේ බියක් පවතිනවා. දෙමළ ජනතාව තමන් කෙරෙහි තබා තිබූ විශ්වාසය මේ වන විට කඩ වී ඇති බව රජය හොඳින් තේරුම් ගෙන තියෙනවා. මෙයින් පෙනී යන්නේ රජය බලය බෙදා හැරීමේ මූලධර්මය ඉදිරියට ගෙන යාමට කිසිසේත්ම සූදානම් නැති බවයි. වෙනත් වචන වලින් කිවහොත්, ඔවුන් බලය බෙදා හැරීමට සූදානම් නැති බව මින් මනාව තහවුරු වෙනවා. සුළු නීතිමය සංශෝධනයක් හරහා පළාත් සභා මැතිවරණ පැවැත්විය හැකියි. ඒ සඳහා සීමා නිර්ණය කමිටු ගැටළුව මතම එල්ලී සිටීමට අවශ්‍යතාවයක් නැහැ. රජයට මේ සම්බන්ධයෙන් බලපෑම් කිරීම සඳහා පාර්ලිමේන්තු තේරීම් කමිටුවක් ද මේ වන විට පිහිටුවා තියෙනවා.

ප්‍රශ්නය: මැද පෙරදිග යුදමය තත්වය, මෙම ගෝලීය ගැටලුව සම්බන්ධයෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ වත්මන් ස්ථාවරය සහ එයින් රටට ඇතිවිය හැකි බලපෑම් පිළිබඳව ඔබගේ අදහස කුමක්ද?

පිළිතුර: පලස්තීන ගැටලුව උත්සන්න වූ අවස්ථාවේදී පවා, ජාතික ජන බලවේග රජය විවෘතව සහ පැහැදිලිව තම අදහස් ප්‍රකාශ කළේ නැහැ. වෙනිසියුලාවේ ජනාධිපතිවරයාව බලහත්කාරයෙන් අල්ලා ගත් විට පවා, එක්සත් ජනපදයේ එම ක්‍රියාකලාපයට ඔවුන් නිර්භීතව විරුද්ධ වූයේ නැහැ. සියලු අදහස් ප්‍රකාශ වන්නේ ඉතා වක්‍ර ආකාරයෙන්. ඊශ්‍රායලය සහ ඉරානය අතර මෙම ගැටලුව සම්බන්ධයෙන් කුමන තත්වයක් උද්ගත වුවද, මෙම රජයට විශේෂයෙන්ම එක්සත් ජනපදයට සහ ඉන්දියාවට එරෙහිව කිසිදු ක්‍රියාමාර්ගයක් ගන්න බැහැ. ඊට හේතුව, ඔවුන් අත්සන් කර ඇති විවිධ ගිවිසුම්වලට අනුව ඔවුන්ට එසේ ක්‍රියා කිරීමට හැකියාවක් නොමැති වීම. ශ්‍රී ලංකාව ද මේ වන විට පැහැදිලිවම එක්සත් ජනපදයේ පැත්තේ සිටින රටක් බවට පත්ව තියෙනවා. එම සත්‍යය අනාගතයේදී තවත් මනාව හෙළි වනු ඇති.

ශ්‍රද්ධා සහ කුඩා දරුවා ශාල්පානම් මහක සයන්තන්

| කොටස - ආච්චර් ෂෙල්

මාගේ ළමා විශේෂ මතකයන් බෝම්බ හඬින් ආරම්භ වීම ගැන මා ඔබෙන් සමාව අයදන්නේ නැත. මගේ ළමා විශේෂ මතකයන්ගේ දොරටුව විවර කළ විට, පළමුවෙන්ම එතුළින් ගලා එන හඬ වන්නේ කුරුල්ලන්ගේ කිවිබිවිය නොවේ; වර්ෂාව හෝ ගිගුරුම් හඬ ද නොවේ; සෙල්ලම් බඩුවකින් නැගෙන

'කිණු... කිණු' නාදය ද නොවේ. එය පෙල් වෙඩිල්ලක පිපිරුම් හඬයි. ඒ මනා ශබ්දයෙන් පළමුවරට මගේ කන් අගුළු වැටුණු රාත්‍රියේ මා සිටියේ ගැඹුරු නින්දක ය. එවිට මගේ වයස අවුරුදු හයකි. වර්ෂය 1986. සිහිනය සහ යථාර්ථය අතර සීමාව ඒ වන විටත් පැහැදිලිව වටහා ගත නොහැකි වයසකි එය.

යුද්ධයේ පළමු මතකය ලෙස මගේ හදවතේ ගැඹුරේම සටහන් වූ ඒ ඡේල වෙඩිල්ල, අපේ ගම දෙසට එල්ල කර තිබුණේ යාපනයේ පලාලි හමුදා කඳවුරෙන් ය. පලාලි කඳවුරේ සිටියේ ශ්‍රී ලංකා හමුදාව බව මෙහිදී අවධාරණය කළ යුතු යැයි මම සිතමි. එය හුදෙක් ඡේල වෙඩි තුනක පිපිරුම් හඬක් පමණි. එහෙත් ඉදිරි වසර විස්ස පුරාවට ම මගේ දෙසවන් තුළ දෝංකාර දෙමින් ඇසෙන්නට නියමිතව තිබූ ගබ්බෙයන්ගේ පළමු ආරම්භය ලෙස එදා එය සටහන් විය. මධ්‍යම රාත්‍රියේ මලානික නිශ්ඛලතාවය එක් නිමේෂයකින් ඉරා දැමූ කම්පනය එය විය. මුළු ගමම ගැහි ගැහි අවදි විය. නිවෙස්වල බිත්ති, වැටවල් සහ තාප්ප පවා දෙදරුම් කැවෙයි. රාත්‍රියේ හමා ගිය සුළඟ පවා තිගැස්සෙන්නට ඇත.

කිලෝමීටර් දහඅටක් දුර ගෙවාගෙන ආ ඒ ඡේල වෙඩි රාත්‍රී අන්ධකාරය ඉරාගෙන විත් පුපුරා ගියේය. එසමයේ යාපන කොටුව තුළ සිට නිතර ඡේල ප්‍රහාර එල්ල කරයි. ඇතැම්විට කොටුව තුළ සිටියේ කවුදැයි ඔබ නොදන්නවාත් වියහැක. එතැනත් හිටියේ ශ්‍රී ලංකා හමුදාවයි. ඔවුන් එල්ල කරන ඡේල වෙඩි බොහෝවිට වැටී පුපුරා යන්නේ නගරබද ප්‍රදේශවලටයි. අපේ ගම නගරයට දුරින් පිහිටා තිබුණු නිසා ඡේල වෙඩිවල සෘජු බලපෑම් එල්ලවූයේ කලාතුරකිනි. නමුත් සෑම දිනක ම නගරයේ පුවත් අප වෙත ඇදී ආවේ ය. ‘ඡේල වෙඩි වැටීමෙන් පාසල් සිසුන් මියගියහ. රෝහලේ රෝගීන් සිටින වාට්ටුවට ම ඡේල වැටී රෝගීන් මියගියහ.’ මෙබඳු පුවත් අපේ සැන්දෑ කතාබස් තුළ අඳුරු සෙවනැලි සේ රැඳී තිබුණි. වැඩිහිටියන් රහසින් මෙන් මුමුණද්දී, මම තේරුම් ගත නොහැකි බියකින් යුතුව ඒවා අසා සිටියෙමි. ඇතැම් වෙලාවට තේරුම් ගන්නට කොහෙත්ම අපහසු විකාර සහගත ආරංචි ද එයි.

යාපන කොටුවේ හිටපු ශ්‍රී ලංකා හමුදා ආඥාපති කපිතාන් කොතලාවලත්, කොටි සංවිධානයේ නායක කර්නල් කිට්ටන් කොටුවේ දොරටුව අසල දී මුණගැසී අතට අත දුන් බවත්, කිට්ටු කොතලාවලට අඹ බවත් මම අසා ඇත්තෙමි. එසේනම් කොතලාවලගේ මිනිසුන් මෙලෙස ඡේල වෙඩි ගහන්නේ ඇයි?

එක් අඳුරු හැන්දෑවක මගේ නැන්දා (තාත්තාගේ අක්කා), ගෝකයෙන් පිරුණු මුහුණින් යුතුව පැවසූ පුවතත්, ඒ මොහොතේ ඇගේ මුහුණේ ඉරියව්වත් තවමත් මගේ මතකයෙන් මැකී ගොස් නැත. යාපන නගරයේ මංගල උත්සවයකි. කෝවිලේ දී තාලි පට බැඳ, සාදයේ කටයුතු ද හමාරකොට මනාලයා සහ මනාලිය, මල් සහ සුවඳ නොමැකුණු ඇඳුම් පිටින්ම

නිවසට පැමිණ සිටියහ. නැදෑ හිතමිතුරන්ගෙන් නිවස ම පිරි, මඟුල් ගෙදරක සිරියාව ඉතිරුනි. විහිළු තහළු කරමින් සියල්ලන් සිනහසෙමින් සිටියහ. දරුවන් එහෙ මෙහෙ දුව පනිමින් සෙල්ලම් කරමින් සිටියහ. ඒ මොහොතේ, යාපන කොටුව තුළ සිට ඡේල යන්ත්‍රය ක්‍රියාත්මක කළ හමුදා හටයා, ඡේල වෙඩි විදින යන්ත්‍රය ඒ දෙසට ම හැරෙව්වේ ඇයි? ඔහුට එසේ කරන්නට අණ දුන්නේ කවුද?

අහස දෙබෑ කරමින් වෙගයෙන් ආ ඡේල වෙඩිල්ල මඟුල් ගෙදර වහලය පසාරු කරගෙන ගෙය තුළට කඩා වැදී පුපුරා ගියේ ය. යුග දිවිය ඇරඹූ මනාලයාත්, තවත් ඥාතීන් කිහිප දෙනෙකුත් ඒ මොහොතේම පණ ගැහී මිය ගියහ. නැන්දා මේ පුවත පවසා නිහඬ වූවා ය. එදා රෑ මට නිදන්නට නොහැකි විය. ගෙලෙහි මල් මාලයක් පැළඳ ලේ විලක් මැද වැටී සිටින පිරිමියෙකුගේ රූපයක් මගේ හදේ මැවී පෙනෙන්නට විය. අවුරුදු හයක දරුවෙකුට දරාගන්නට බැරි තරම් බිහිසුණු විත්‍රයකි එය. එදා පටන් ඒ විත්‍රය මගේ හදවතෙහි ස්ථිරවම තැන්පත් විය. පසුව ආ කාලයේදී එවැනි දර්ශන මගේ පියවි ඇසින්ම දක්නට ලැබුණත්, මගේ සිතෙහි මැවුණු ඒ විත්‍රය මේ මොහොතේ සිහිපත් කළ ද මගේ සිරුර කිලිපොලා යයි.

ඒ මනාලියට පසුව කුමක් වන්නට ඇද්ද? ඇය අවාසනාවන්තියකැයි කියා අපේ සමාජය ඇයව කොන් කරන්නට ඇද්ද? ඇය වෙනත් විවාහයක් කරගන්නට ඇද්ද? යන ප්‍රශ්න මම වැඩෙද්දී මාත් සමගම වැඩුණි. ඇගේ ගෙලෙන් ගැලවූ ලේ තැවුරුණු මල් මාලය අතින් ගෙන කොහේදෝ ඇතක බලාගෙන සිටින ඇගේ රූපය, මේ දැන් පවා මට මැවී පෙනෙයි. පලාලි කඳවුරෙන් ඡේල වෙඩි තුනක් එල්ල කළ ඒ මධ්‍යම රාත්‍රියේ, එක්වර ම වෙඩි හඬ ඇසුණු විට, ඒ වනතුරු එවැනි වෙඩි හඬකට හුරු වී නොසිටි අම්මා, මාව අතහැර දමා දුවන්නට විම ගැන පසු කාලෙක බොහෝ දුක් වූවා ය. ඇ මගේ හිස අතගාමින්, ඇගේ සසල වූ කටහඬින් “මම ඔයාව දාලා දිව්වා නේද..” කියද්දී ඇගේ ඇඟිලි වෙවුලනවා මට දැනුණි.

මම නිදා සිටි පැදුරක් සමග ම මාව ඇඳගෙන එළියට ඇවිත් තිබුණේ මගේ ආච්චි අම්මා ය (තාත්තාගේ අම්මා). කුස්සියේ සිමෙන්ති ලිප් බැම්ම යටට මාවත් නංගිවත් තල්ලු කර දමා අම්මාත් ආච්චිත් මුරට සිටියහ. එළිවන තුරු ම පහුවදා පාන්දර හිරු එළිය හෙමිහිට පැතිරෙන්න පටන් ගනිද්දී නැදෑයෝ බියෙන් බියෙන් අපේ නිවස දෙසට එන්නට පටන් ගත්හ.

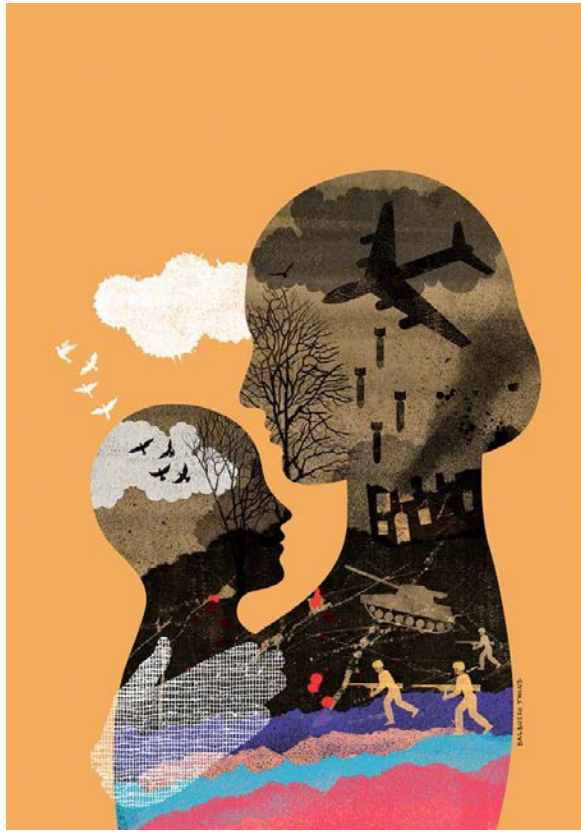
“ඔයාලගේ පැත්තෙන් තමයි සද්දේ ඇහුණේ. අපි බයවුණා. වෙලාවට මුකුත් අනතුරක් වෙලා නෑ” කියමින් ඔවුන් හින් සනසාගත්හ. ඉන්පසු ඔවුන් එකතු වී කිලෝමීටර් දහඅටක් පහුකරගෙන ආ ඒ ඡෙල් වෙඩි ගැන දොඩමලු වන්නට පටන් ගත්හ.

මම ‘ආටිලරි’ කියන වචනය මුලින්ම ඇහුවේ එවිටයි. ඉන්පසු එය බොහෝ වතාවක් මා පසුපස ලුහුබැඳී විත් මා අසළින් පතිතව පුපුරා ගොස් ඇත. ‘ආටිලරි කියන්නේ කෙසෙල් කැනේ අග ඇති කෙසෙල් මුව වගේ, හැබැයි ඊට වඩා විශාල දෙයක්ලු’ කියා ලොකු තාත්තා (තාත්තාගේ අයියා) කීවේ ය. එය වේගයෙන් එන අතරමඟ දී තවත් වතාවක් පුපුරා වේගය වැඩිකරගන්නා බවත් ඔහු කීවේ ය. ‘මීටපස්සෙ හමුදාව අපිට හරියට නිදාගන්න දෙන එකක් නෑ’ කියා ද ලොකු තාත්තා කීවේ ය. කලින් දා රෑ ගැසූ ඡෙල් වලින් එකක් වැටී තිබුණේ මායවර්ගේ නිවසට යි. මායවර්ගේ ගෙදර අපට පයින් යන දුරින් තිබූ නිවසකි. මායවර් යනු හින්දු ආගමේ දෙවියන් වන විෂ්ණු දෙවියන්ගේ තවත් නමකි. ඒ නම තමන්ට යොදාගෙන සිටි ඒ මිනිසා අපේ ගමේ ශාස්තර කියන කෙනා ය. ඒ වනවිට ඔහුගේ වයස අවුරුදු 60ක් පමණ වන්නට ඇත. අපේ ගමේ මිනිස්සුන්ට තමන්ගේ අනාගතය ගැන නිබ්බ මානසික ප්‍රශ්නවලට සහ ශාරීරික ලෙඩරෝගවලට පිළියම් කරයි යන විශ්වාසයෙන් මිනිස්සු ඔහු වෙත ගියහ. ඔහු කෝවිල්වල පූජා පවත්වන සාම්ප්‍රදායික බ්‍රාහ්මණ පූජකයෙක් නොවේ. ඔහු කුලී වැඩවලට ද යයි. මස් මාළු කයි. ඔහු තල් ගස් යට ඉඳගෙන රා බොනවා පවා මම දැක ඇත්තෙමි. දිනක් මට තද උණක් සැදුණි. දවස් පහ හයක් වන තුරුත් එය සනීප වූයේ නැත. උණ ගැනුණු විට මට බිය දැනෙයි. අපේ ගමේ දොස්තරවෙ වන ගිය විට ඔහුගේ පළමු වචනය වූයේ ‘මින්පස්සෙ ඔයා ක්‍රිමික්‍රැකර් බිස්කට් ඇරෙන්න වෙන මුකුත් කන්න හොඳ නෑ’ යන්නයි. ඒ ලුණු රසැති බිස්කට් එක සහ කිසිම රසයක් නැති නිකම්ම නිකං සෝඩා එක පමණ ඒ දිනවලට මට ලැබෙන්නේ. ඉතින් මගේ ආවිච් මාව මායවර් ගාවට කැඳවාගෙන ගියාය.

අපි ඔහු වෙත ගියේ කලුවර වැටුනාට පස්සේ ය. මායවර් දව වැඩ හමාරකොට පැමිණ, නාගෙන පූජා කාමරයේ සුදානම්ව සිටින්නේ ඒ වෙලාවට ය. මායවර්ගේ පූජා කාමරයේ විෂ්ණු දෙවියන්ගේ පින්තූර රාශියක් තිබුණි. ඒවා මාලවලින් සහ මල්වලින් සරසා තිබුණි. එක තිරයක් ඇති එකම එක පහනකින් මල් පෙත්තක් වගේ ගින්දර ඇවිලෙමින් තිබුණි. අන්ධකාරය පරදවන්න බැරි ඒ ගින්දරේ පිරි තිබුණු

අද්භූත ස්වභාවය මට බියක් ගෙනාවේය.

කුඩා සරම් කැබැල්ලක් පමණක් ඉනෙහි දවටාගෙන මායවර් වාඩිවී සිටියේ ය. එය කිඵටු වේට්ටියකි. නිරුවත් පපුවේ සහ අත්වල විභූති (අළු) ආලේපකොට තිබුණි. මාව දුටු ඔහු ඉස්සරහින් වාඩිවෙන්නැයි කීවේ ය. ආවිච් පෙසකට වි සිටිද්දී මම කිකරුව ඉස්සරහින් වාඩිවුණෙමි. ඔහුගේ විශාල වුණු ඇස් දිහා බලන්නට මට බියක් දැනුණි. ඔහු දිව නමමින් සහ එළියට දමමින් ‘හ්ම්..හ්ම්..’ ගාමින් ගබ්ද කළේ ය. දෙහි ගෙඩියක් රැගෙන මගේ හිස මත තබා කැරකෙව්වේ ය. ඔහුගේ ඇඟ ගැහි ගැහී නිශ්චල විය. ඔහුගේ දේහ භාෂාවෙන් පෙනුණේ මගේ ඇඟට වැහිලා සිටින කවුරුත් හෝ පන්නා දමනවා වගේ දෙයකි. ‘ඒක හරිම හයානකයි.’ මට සිතූනි. ඔහු දෙහි ගෙඩිය දෙකට කපා එහි කුංකුම ගැවේ ය. මට එය දුටු විට පෙනුනේ ලේ ගලන්නාක් මෙනි. ඉන්පසු ඔහු විභූති අතින් ගෙන මගේ මුහුණ ඉදිරියෙන් තියා ‘පුම්’ කියා පිම්බේ ය. ‘මායවර් බේරාගනිවි’ යැයි ඔහු කීව්වේ ය. විභූති මගේ ඇස්වලට වැටී ඇස් දැවිල්ල ගත්තේ ය. මම ඇස් පොඩි කෙරුවෙමි. ආවිච් රූපියල් දෙකේ කාසියක් විභූති තැටියේ තියා මාවත් එක්කගෙන එළියට ආවා ය. ඉන්පස්සේවත් මගේ උණ සනීප වුණේ නැත.

රියේ ජෛව ප්‍රභාසයන් මාසවර්ෂයක් තුළ වූ බව ආරංචි වූ විට ආච්චි දුක්වුවා ය. ‘ගමේ මිනිස්සුන්ගේ තුළාල සනීප කරපු මනුස්සයාටම මෙහෙම තුළාලයක් වුනාද..?’ යැයි ඇය ඇසුවා ය. ඔහුව බලා එන්නට යමුයි කියා ඇය මාවත් කැඳවාගෙන පිටත් වුණා ය. එදා දවාලේම අපි ඔහුගේ ගෙදරට ගියෙමු. වත්තට ඇතුළු වෙද්දීම අප දුටුවේ, මල් වත්තක් සේ තිබූ ගස් කවුරුන් හෝ රැට රැට පොරවකින් කපා දැමීමා සේ කඩා වැටී තිබුණු ආකාරයයි. යෝධ සතෙක් තමන්ගේ දත්වලින් ඒ ගස් හපා කා කිතු කිතු කර දමා ඇති ලෙසින් පෙනුණි. ගෙදර කුස්සිය පැත්තේ බිත්තිය කඩා වැටී තිබුණි. පොළොව පුරාම කොළ අතු වැටී තිබුණි.

මිදුලේ තිබුණු තනි ලී ඇඳක මාසවර්ෂයක් දිගදැරගෙන වාඩිවී සිටියේ ය. ඉඹේ තිබුණේ අර කිඵටු වේට්ටි කැල්ලම ය. සාමාන්‍යයෙන් මාව බිය කරන ඔහුගේ මුහුණේ ස්වභාවය එදින මට පෙනුණේ ඉතාම අසරණ ලෙසට ය. දකුණු කකුලේ කලවා වටේ සුදු පාට රෙද්දක් ඔතා තිබුණි. එය පෙන්නපු මාසවර්ෂය ආච්චි දිනා බලා “අමු කෙහෙල් ගෙඩියක් ලියනවා වගේ මගේ කකුල ලියලා දැමීමා” කියා කීවේ ය. යකඩ පිහියකින් කකුල ලියනවා මට මැටි පෙනුණි. මගේ ඔපව හිරිවැටී ගියේ ය. මාසවර්ෂය රෝහලෙන් ගෙනැවිත් තිබුණේ ඒ වෙලාවේ ය. එය එතරම් ලොකු තුළාලයක් නොවේය කියා මම හිත හදාගනිමි. මට ඒ සිතුවිල්ල සහනයක් විය.

පළවෙනි වෙඩි ගබ්දය ඇසී නැගිට ගෙයින් පිටතට ආ මාසවර්ෂය අහස දෙස බලා සිටි බව කීවේය. තුන්වෙනි ජෛව එක විසින් ඔහුගේ දකුණු කලවය ලියා දමා තිබුණි. ‘දෙවියන්ගේ පිහිටෙන් වෙන කාටවත් තුළාල නැ’ කියා මාසවර්ෂය කීවේ ය. කුස්සියේ බිත්තිය අයිනේ මිනිසෙකුට බහින්නට හැකි තරමේ විශාල වළක් පෙන්නවූ මාසවර්ෂය ‘ඔතනට තමයි ජෛව එක වැටුණේ’ යැයි කීවේ ය. බොහෝ අය ඒ වළ වටේ හිටගෙන වළට එබී බැලුවහ. ඉස්සරහට එන කාලවලදී මේ බෝම්බ මේ පොළොවේ ගැඹුරු ආවාට බොහෝ භාරතැයි මම ඒ වෙලාවේ දැනගෙන සිටියේ නැත. මම ඒ වළ දෙස බැලුවෙමි. ‘කෙසෙල් මුවක් වගේ දෙයක් මෙව්වර ගැඹුරට පොළොව භාරනවද..? ඒක මගේ ඔප්වට වැටුණොත්..?’

අපි ගෙදර එන අතරමගදී ආච්චි පැවසුවේ “මාසවර්ෂය වන්දනාමාන කරපු දෙවියෝ තමයි එයාව බේරගත්තේ” කියා ය. අනිත් ජෛව දෙක වැටුණේ කොතැනටද කියාත් අපිට දැනගන්නට ලැබුණි. එකක් අල්ලපු ගමේ වෙල්යාය අයිනේ මාවතේ යද්දී හමුවන තල් ගස් අතරේ තිබුණු නිවසකට වැටී තිබුණි. නිදාගෙන සිටි අම්මා කෙනෙක් එතැනම මියගොස් සිටියා ය. මම ඇයව හැන්දෑ කාලයේ සිල්ලර කඩේ දී බොහෝ වතාවක් දැක තිබුණෙමි. ඇය හැමතිස්සේම බඩු ගත්තේ ඉතා කුඩා ප්‍රමාණවලිනි. අනිත් අය සම්පූර්ණ පොල් ගෙඩියක් ගනිද්දී, ඇය එය දෙකට පලා බාගයක් පමණක් රැගෙන යයි. ඇ තෙල් ගත්තේත් හැන්දෑ ප්‍රමාණයක් පමණි. හාල්, එළවළු ද එසේම ය, ඇ ගත්තේ එක දවසකට ඕනෑ කරන ප්‍රමාණය පමණ ය. ඇය දිනපතා කුලී වැඩට ගියොත්ය ඇයට කුලිය ලැබෙන්නේ, ඇයට කුලිය ලැබුණොත්ය රැට ළමයින්ට බත් දෙන්න පුළුවන් වන්නේ යන දේවල්, ඒ වයසේ දී මා දැනගෙන සිටියේ නැත. මේ සමාජය පන්නි සහ කුල වශයෙන් බෙදා ඇත්තේ කෙසේද කියාවත් මා දැනගෙන හිටියේ නැත.

මට විතරක් නොව, ආටිලර් ජෛව එකටත් එය තේරුණේ නැත. එය විදින ලද කාටහෝ, ඇය ‘දෙමළ’ ජාතිකයෙක්ය යන්න පමණක් නිසැකවම තේරෙන්නට ඇත. ඇය මියගියා ය. එදා රැ මට සිතුවේ, “මාසවර්ෂය බේරගත් දෙවියෝ, ඇයි ඇයව බේරා නොගත්තේ?” කියා ය. ඒ ප්‍රශ්නය, දෙවියන් ගැන මට ඇතිවූණු පළමු තර්කානුකූල ප්‍රශ්නය විය හැක.